

BURMESE
CLASSIC
COM

မိုးဝါရီ
အမုန်းမဲ့ရန်

ဒီဂရီ အမုန်းမဲ့ရန်

စိတ်သူ - ဦးအောင်စိုး (မော်လမြိုင်)

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၅၃၀၀၁၂

အမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၂၂၀၀၀၁၁

ထုတ်ဝေသူ - ဦးကိုကိုမြင့် (သိန်းမင်းစာပေ)

အမှတ်(၆၃)၊ သြဘာလမ်း၊ တာမွေမြို့နယ်။

အတွင်းနှင့်အမူပုံနှိပ်သူ - ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - စောမင်းဝေ

ကွန်ပျူတာစာစီ - ပြည့်ပြီး

အတွင်းဖလှယ် - ကိုပေါက်

မျက်နှာဖုံးဖလှယ်နှင့်ကာလာခွဲ - စိန်နဂါး

စာအုပ်ချုပ် - ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့

ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ် - ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၁၊ နိုဝင်ဘာလ။

အုပ်ရေ / တန်ဖိုး - ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်

ဖြန့်ချိရေး - ဒုန့်စိန်ကြည်စာပေ

အမှတ် ၁၇၅(B)၊ ၃၁-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။

ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၇၈

ကဏ္ဍ ၇၃

မိုးစက်ပိုင်

အမုန်းမဲ့ရန် / မိုးစက်ပိုင် ။ - ရန်ကုန်။

သိန်းမင်းစာပေ ၊ ၂၀၁၁ ။

၁၇၇ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ။

(၁) အမုန်းမဲ့ရန်

ဒီဟာရန်ဆေးသုံးဆင့်

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒီအရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒီအရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒီအရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ခိုင်း အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို ဆန့်ကျင်သူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုခိုင်မာရေး၊
 စည်ကမ်းပြည်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 စွဲလှည့်အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

ဒီတပ်မတော်ကို ဂိုဏ်းမဲ့ ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး
 ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဆေးကုက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စားမှု စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တကျဖွံ့ဖြိုးစေရန်အားမည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 ထက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

တပ်မတော်သားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
 အမျိုးသား တတိယမြောက် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်
 အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 စစ်ပျော်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 တပ်မတော်သားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

မိုးဝါဒ

အမုန်းမဲ့ဇန်

အပိုင်း (၁)

ကျွန်တော်တို့ကမ္ဘာမှာ...
လူသားတိုင်းအတွက်
နေရာလေးတစ်ခုတော့
အမှန်တကယ် လိုအပ်ပါတယ်။
အဲဒါကတော့
အာယာတတွေကင်းဝေးတဲ့
အမုန်းမဲ့ရပ်ပါပဲ။

BURMESE
CLASSIC

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အခန်း (၁)

စာရေးစားပွဲမှာထိုင်ကာ စာရေးရင်း မည်သို့မည်ပုံ အိပ်ပျော်သွားသည်တော့မသိ။ သေချာတာကတော့ မျက်စိနှစ်လုံးမှိတ်ပြီး အိပ်ပျော်သွားခြင်းပဲဖြစ်မည်။ ထားတော့ ... ခုလောလောဆယ် သူ အိပ်ပျော်နေရာမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာခြင်းသည် စာရေးစားပွဲပေါ်တင်ထားသောဖုန်းက ထမြည်လာ၍ဖြစ်၏။

မျက်စိနှစ်လုံး အသာပွတ်ရင်း ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။ ထင်ထားသည်အတိုင်း သူ့ထမင်း သူ့စားပြီး အားလျှင်အားသလို ကိုယ့်ဆီမှာ စာမူတောင်းနေသော ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်စိုးထံမှဖြစ်၏။

ချက်ချင်းဆိုသလို ဦးအောင်စိုးက ဖန်တစ်ရာ မေးနေသော ဓာတ်ပြားဟောင်းကြီးကို ဖွင့်လေတော့သည်။

“အေး... ကိုမင်းလား ငါပါကွ၊ စာမူပြီးပြီလား သိချင်လို့ မြန်မြန်လေးရေးပါကွာ၊ ငါက တစ်လတစ်အုပ် ပုံနှိပ်လေး ထွက်ချင်တာကွ၊ မင်း

သိတဲ့အတိုင်းပဲလေ

မင်းဟန် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ထုတ်ဝေသူတွေများ တစ်လတစ်အုပ် စာအုပ်ထွက်ရေးကိုပဲ ဦးထိပ်ထားနေသည်လားမသိ။ ဒီဘက်က စာရေးဆရာတွေမှာတော့ စဉ်းစားလွန်း၍ ခေါင်းတွေခြောက်၊ ဆံပင်တွေဖြူပြီး ထိုင်ရလွန်း၍လည်း တင်ပါးမှာ အသားမာတောင်တက်လုပြီ။ ဒါသည်ကိုပင် ဒင်းတို့က နည်းနည်းမှ ကိုယ်ချင်းမစာချေ။

သို့သော်လည်း ...

လောလောဆယ်တော့ ဒင်း ကျေနပ်အောင်ပဲ ပြောလိုက်ရ၏။

“အဟဲ ... ဦးတော့မှာပါ ဦးရ၊ ဪ... ဒီတစ်ခါ စာမူအပ်ရင် ဦးကိုလည်း ပြောစရာရှိသေးတယ်”

“ဟေ ... ဘာများလဲ”

“ဒီလိုပါ ... ခု ကျွန်တော် ငှားနေတဲ့ တိုက်ခန်းက စာချုပ်ပြည့်ရင် ဆက်မငှားတော့ဘူးတဲ့၊ အခန်းကို ရောင်းတော့မယ် ပြောတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော် တိုက်ခန်းအသစ်ရှာရမယ်၊ အဲဒီအတွက် စပေါ်တင်ဖို့ ငွေလည်း လိုမယ်လေ၊ ဦးကို ကြံပြီး အသိပေးထားတာပါ”

ခေတ္တမျှ အာစေးမိသလို တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ ...

“အေးပါကွာ ... မင်းစာမူ လာအပ်တဲ့အခါကျမှ အဲဒီကိစ္စကို ပြောတာပေါ့ ... ဒါပဲနော်”

သိသိသာသာ ပျော့ကျသွားသောအသံနှင့်အတူ ဖုန်းချသွား၏။ ထုတ်ဝေသူတွေများ ဒီအတိုင်းပါပဲ။ ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စပြောလျှင် ထိုကဲ့သို့ ညည်းတတ်တာ သဘာဝလားမသိ။ ရပါသည်။ နားလည်ပေးလိုက်ပါမည်။

လောလောဆယ် စာဆက်ရေးချင်စိတ်လည်း မရှိတော့သဖြင့်

ထိုင်နေရာမှ အသာထလိုက်၏။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ ညနေ သုံးနာရီ ကိုပင် ငွေ့ငွေ့လေး စွန်းနေလေပြီ။

ထိုစဉ် ...

အခန်းတံခါးဝမှ ဘဲလံတီးသံ ကြားလိုက်ရ၏။ အသာထပြီး ဖွင့် ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စူပါ (ခေါ်) မြတ်မိုးအိမ်ဆိုသည့် ငယ် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒင်းကလည်း အလာကြီး၊ ကဗျာရေးရင်း တစ်ဖက် တစ်လမ်းမှ ဝင်ငွေ့ရအောင်ဆိုပြီး ကိုယ်ပိုင်တက်စီမောင်းစားနေသောကောင် ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ဒင်းက မင်းဟန်ကိုကြည့်ကာ ...

“တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့မှာ မင်းရှိမှ ရှိပါ့မလားလို့”

ထိုစကားကြောင့် မင်းဟန်က မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ရင်း ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲကွ၊ ငါက အိမ်မှာမရှိလို့ ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“ဟုတ်ပါတယ် စာရေးဆရာရယ်၊ ငါကလည်း ဒီနေ့ ကားစောစော သိမ်းပြီး မင်းနဲ့ စကားလေးဘာလေးပြောရင်း ဘီယာသွားချရင် ကောင်း မလားဆိုပြီး ဝင်လာတာ”

မင်းဟန် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဒီကောင်နှင့်သူ ဘီယာ မသောက်ဖြစ်တာပင် အတော်ကြာနေပြီ။

သို့သော်လည်း ကိစ္စတစ်ခုကို သတိရမိသွား၍ ...

“အေးလေ ... သောက်တာတော့ သောက်တာပေါ့၊ ငါတောင် မင်းလာရင် စာရေးဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ပစ္စည်းတွေကို သွားဝယ်ရအောင် လိုက်ပို့ခိုင်းမလားလို့”

စကားအဆုံးမှာ စူပါက ခေါင်းကို တဗျဉ်းဗျဉ်းကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဟာကွာ ... တစ်ရက်၊ တစ်ရက် ကားမောင်းရတာ ညောင်းလွန်း

လို့ ဝယ်စရာရှိရင်လည်း ကားယူသွားကွာ၊ မင်းမှာ လိုင်စင်လည်း ရှိတာပဲ၊ ငါကတော့ မင်းအခန်းကပဲ စောင့်နေမယ် ... ရော့”

ပြောရင်း ကားသော့ကို လှမ်းပေးလာသည်။ မင်းဟန်က လှမ်းယူ လိုက်ရင်း တိုက်ခန်းပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့၏။

အောက်ထပ်ရောက်တော့ ကားပေါ်တက်ရင်း ဝယ်နေကျ စာရေး ကိရိယာဆိုင်ရှိသည့် မြို့ထဲသို့ မောင်းထွက်ခဲ့လိုက်၏။

သို့သော် ရပ်ကွက်ထဲမှထွက်ပြီး သိပ်မကြာလိုက်ချေ။ လမ်းမကြီး ပေါ်သို့အရောက်မှာပဲ ...

“ဟေး ... တက်စီ ... တက်စီ”

“ဟင်”

ကမန်းကတန်း ကားလှမ်းတားနေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကို တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

မင်းဟန်က ကိုယ်မောင်းလာတာကလည်း အငှားကား (တက်စီ) ဟူသောစိတ်ဖြင့် ကားကို ရပ်လိုက်ကာ ပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းပြုလျက် ...

“ဒီ ... ဒီမှာခင်ဗျ ... ကားက မအား ...”

စကားပင် မဆုံးလိုက်ချေ။ လက်တစ်ဖက်မှာ ပန်းစည်းတွေ ကိုင် ထားသော ကောင်မလေးက ကားနောက်ခန်းတံခါးကို ဆတ်ခနဲဖွင့်ကာ စွေခနဲ ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“အရေးကြီးလို့ပါရှင် ... မောင်းမှာသာ မောင်းစမ်းပါ၊ ကားခ တောင်းသလောက် ပေးပါ့မယ်”

မင်းဟန် ခေါင်းကုတ်မိတော့သည်။ ပြီးမှ တကယ်အရေးကြီးလို့ ဖြစ်မှာပါလေဟု တွေးမိရင်း (ကောင်မလေးကလည်း လှတိလှတလေး ဖြစ်နေသဖြင့် ယောက်ျားမာနကို လျှော့ချလိုက်ကာ)

“ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ခုရော ဘယ်ကို ပို့ပေးရမှာလဲ”
ပြန်ပြောလိုက်သော ကောင်မလေး၏စကားကလည်း ခပ်ပြတ်ပြတ်

ဝင်း

“သန်လျင်က သင်္ချိုင်းတစ်ခုကို”

အခန်း (၂)

ဒင်းကလေး အရေးတကြီးတောင်းဆိုလို့သာ မောင်းလာခဲ့ရသည်။
သန်လျင်က သင်္ချိုင်းကို ဘာကိစ္စကြောင့် သွားလိုမှန်းလည်း မသိ။

ထားတော့၊ အဲဒါက သူ့ကိစ္စဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သန်လျင်
က သင်္ချိုင်းအရောက်မှာပဲ ကိုယ်နှင့် ပတ်သက်လာတော့၏။

ဖြစ်ပုံကတော့ သင်္ချိုင်းအနီးမှာ ကားကို ရပ်ပေးလိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဒီမှာ ... ရှင် အားရင် သင်္ချိုင်းထဲကို ခဏလောက် လိုက်ပေးပါ
လား”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုသို့မေးလိုက်မှပဲ ဒင်းကလေး ရှက်ကိုးရှက်ကန်း အမူအရာလေး
ဖြင့် ...

“အဟင်း ... ကျွန်မက ကျွန်မအဘိုးရဲ့အုတ်ဂူကို ကန်တော့ရင်း
အမှိုက်တွေ ချုံတွေကို လာရှင်းတာရှင်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့

သဒ္ဓါင်းထဲဝင်ရမှာ ကြောက်လို့”

“ဟင် ... မင်းက အရင် တစ်ခါမှ မလာဖူးဘူးလား”

“လာဖူးပါတယ်၊ အရင်အခေါက်တွေကတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ငါတယ်လေ။ ခုက တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာရလို့”

“ဪ”

မင်းဟန် ခပ်တိုးတိုး ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ပြီး ကောင်မလေးအလို ကျ သဒ္ဓါင်းထဲသို့ အဖော်အဖြစ် လိုက်သွားပေးလိုက်၏။

သဒ္ဓါင်းထဲမှ သူ့အဘိုးအုတ်ဂူဆီရောက်တော့ ယူလာသော ပန်း စည်းလေးကို အုတ်ဂူပေါ်တင်ကာ ကန်တော့ပြီး အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်တွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ မင်းဟန်ဘက်ကိုလှည့်ကာ ...

“ကျေးဇူးပဲနော် ... ခုလို လိုက်လာပေးတာ”

“ဪ ... အင်း ... ရပါတယ်၊ ခု ... ဘယ်ကိုပြန်ပို့ပေးရမှာလဲ မသိဘူး”

“ရန်ကုန်မြို့ထဲကိုပဲ ပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ”

အပြန်လမ်းရောက်တော့မှ ကောင်မလေး၏အလှကို ပို၍ သတိ ထားမိသည်။ အတော်ကို လှပပြေပြစ်သော ကောင်မလေးဖြစ်၏။

ကားမောင်းနေရင်းမှ မင်းဟန် စကားမရှိ စကားရှာပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ... မင်းက သရဲကြောက်တတ်လို့လား”

“ကြောက်တာပေါ့ ... လူပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဘိုးအုတ်ဂူကိုတော့ တစ်လတစ်ကြိမ်လောက် ခုလို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း လာကန်တော့ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ခုလို နေ့ခင်းနေ့လယ် ဘက်ကြီးတော့ ဘယ်သရဲမှ လာချောက်မယ်မထင်ပါဘူးဗျာ”

မင်းဟန်စကားအဆုံးမှာ ကောင်မလေးက ပန်းတွန့်လိုက်ရင်း ...

“ချောက်ချောက်၊ မချောက်ချောက်လေ ... ကျွန်မက ကြောက် တတ်တာကိုး၊ ဒါနဲ့ ... ရှင်ရော သရဲတစ္ဆေရှိတယ်ဆိုတာကို အယုံအကြည် မရှိဘူးလား”

မင်းဟန် ဟက်ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်သည်။ သူ့လို သရဲတစ္ဆေ ဝတ္ထုတွေရေးနေသော စာရေးဆရာကိုမှ လာမေးနေ၍လည်း ဖြစ်၏။ သို့ ပေမယ့်လည်း အမေးရှိနေ၍ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ယုံတာတော့ ယုံပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စတွေက ဘုရားဟောကျမ်း တွေထဲမှာလည်း အတိအကျပါတာပဲဥစ္စာ၊ ဒါပေမဲ့ အပြင်လက်တွေ့လောက မှာတော့ တစ်ခါမှ မကြုံဖူးပါဘူး”

“အဟင်း ... ကျွန်မလည်း မကြုံဖူးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်တာ တော့ ကြောက်တတ်တယ်”

ပြောရင်း ရယ်လိုက်သဖြင့် မင်းဟန်ပါ ဘာရယ်မဟုတ် လိုက်ရယ် ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲရောက်တော့ ကောင်မလေးပြောသည့် မြို့ထဲတစ် နေရာမှာပဲ ကားရပ်ပေးလိုက်၏။

ကောင်မလေးက မင်းဟန်တောင်းသော ကားခကို ဈေးပင်မဆစ် ဘဲ ထုတ်ပေးပြီး ...

“ကျေးဇူးပဲနော် ... ခုလို ကူညီပေးတာ”

“ရပါတယ်၊ အပန်းကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ထိုသို့ပြောရင်း လမ်းခွဲခွဲရသော်လည်း လှတပတ ကောင်မလေးကို မင်းဟန် သတိထားမိသွားတာကတော့ အမှန်ပင်။

သို့ပေမယ့်လည်း... နောက်တစ်ကြိမ် ကြောက်တတ်သော ထို
ကောင်မလေးနှင့် ပြန်ဆုံရဦးမည်ဟု လုံးဝမထင်ထားမိခဲ့ပါချေ။

အခန်း (၃)

“မင်းကလည်း မြို့ထဲတစ်ခေါက်သွားတာ ကြာလိုက်တာကွာ၊ ဘယ်
တွေ့များ ဝင်နေလို့လဲ”

ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း စူပါက အပြစ်တင်သည့်လေသံနှင့် ပြော
လာသည်။

မင်းဟန်က ကားသော့ကို ပစ်ပေးရင်း...

“မပြောချင်တော့ပါဘူးကွာ၊ သွားတုန်းကတော့ မြို့ထဲကိုပါပဲ
ဒါပေမဲ့... မင်းကားက တက်စီဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတော့ ပါစင်ဂျာနဲ့တွေ့
ပြီး အငှားလိုက်သွားက”

“ဟင်... ဟုတ်လား... ဘယ်ကိုလဲကွ ငမင်း”

“သန်လျင်က သဒ္ဓါင်းကုန်းကို”

“ဟေ”

စူပါ ပါးစပ်ကြီးပြသွားသည်။ မင်းဟန်က ခပ်ဟဟရယ်ရင်း...

“မလန့်ပါနဲ့ကွာ၊ ဖြစ်ပုံကို မင်းကို ပြောပြပါမယ်၊ ဒီလိုကွ ...”
ထိုသို့အစချီရင်း ကြုံတွေ့လာခဲ့သမျှကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။
စူပါက မျက်နှာကို အမူအရာအမျိုးမျိုးလုပ်ကာ နားထောင်နေပြီး

မှ ...

“အောင်မာ ... ဟုတ်လှချည်လား၊ ဒါဆို ကောင်မလေးက
အလန်းစားလေးပေါ့ ဟုတ်လား”

ကောင်မလေး၏ပုံစံကို ပြန်မြင်ယောင်ရင်း အင်းဟု မင်းဟန် စပ်ပြီး
ပြီး ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

စူပါက ...

“ဟေ့ကောင် စာရေးဆရာ ... ပြန်တွေးပြီး သာယာမနေနဲ့ မင်း
ရေးတာ အချစ်ဝတ္ထုလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သရဲဝတ္ထုရေးတာနော်၊ မင်းအတွက်
ဇာတ်လမ်းရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါကွာ၊ ကြောက်တတ်တဲ့ လူတီးလူတကောင်မလေး
နဲ့ ခုလို ဆုံခဲ့ရတာတော့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ ကြည်နူးမိတာ အမှန်ပဲ”

“မင်းကွာ ... ကြည်နူးစရာရှားလို့ ကောင်မလေးနဲ့ သင်္ချိုင်းကုန်း
သွားရတာကိုများ စာဖွဲ့နေသေးတယ်”

ချေပမနေတော့ဘဲ အသာပြိုးရင်း မင်းဟန် ငြိမ်နေလိုက်သည်။
ပြီး ... နှစ်ယောက်သား ဘီယာဆိုင်သို့ ချီတက်လိုက်ကြ၏။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့ ဘီယာကို အရသာခံသောက်နေရင်း စူပါက
စကားစလာသည်။

“ဒါနဲ့ မင်း အခန်းပြောင်းမလို့ဆို၊ ရှာနေတာ ရပြီလား”

“အင်း ... ပွဲစားကိုတော့ ရှာခိုင်းထားတာပဲ၊ ခု ... မင်းပြောမှပဲ
သတိရတော့တယ်”

“ဟေ ... ဘာကိုလဲကွ”

ပြန်မေးလာသော စူပါ၏စကားအဆုံးမှာ မင်းဟန်က အိတ်ကပ်ထဲမှ
ဖုန်းကို ထုတ်ယူလိုက်ရင်း ...

“ဪ ... ပွဲစားက အဲဒီကိစ္စကို ဒီနေ့ ဖုန်းဆက်ဖို့ မှာထားလို့
လေ”

ပြောရင်းပင် ဖုန်းနံပါတ်တစ်ချို့ကို နှိပ်လိုက်ပါသည်။ တူ ... တူဆို
သော အသံရှည်နှင့်အတူ ဖုန်းက အသံတကြည်ဝင်သွား၏။

မင်းဟန်က ...

“ဟဲလို ... ကိုတိုးကြီးလား”

“ဟဲ့ ... ဘယ်က ကိုတိုးကြီးလဲ”

ပြန်ထွက်လာသောအသံက မိန်းမသံကဲ့သို့ အယောင်ဆောင်ထား
သော ယောက်ျားသံကြီးဖြစ်သည်။

“ဪ ... ပွဲစားတိုးနှောင်မိုးလေ၊ ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးထားလို့”

“သိပြီ သိပြီ ... ငတိုးက ဒီဖုန်းမကိုင်တော့ဘူး ... ဟဲ့”

“ဟင် ... ဒါဆို သူက ဘာပြောင်းကိုင်နေလို့လဲ”

“သူလား ... ဂွင်ကြီးတစ်ဂွင်မိထားလို့ဆိုတာ၊ ခု ငါးသိန်းဖုန်း
ဝယ်ကိုင်ထားတယ်”

“ဒီလိုလား ... ဟုတ်မယ် ဟုတ်မယ်၊ ဟိုတစ်လောက သူနဲ့တွေ့
တော့ အလုပ်တွေပါးလို့ ဂွင်ဝေးနေတာ ကြာပြီလို့တော့ ပြောတာပဲ၊ ဒါနဲ့
ခုကိုင်ထားတဲ့ နံပါတ်က ဘာတဲ့လဲ”

ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ရွတ်ပြလာသည်။ ထိုအသံရှင်ကို အခြောက်
ကြီးဟု မင်းဟန် စိတ်ထဲမှ မညှာမတာ စွပ်စွဲလိုက်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျားနာမည်က”

“ငါ့နာမည်လား... နတ်ကတော်ဖော်ဖြိုးတဲ့”

“ဪ”

အခန်း (၄)

“ဆရာလေးပါလား၊ လာပါဗျာ... ကြွပါ ကြွပါ”

သီလရှင်တစ်ပါးပါးကို အလှူထည့်ချင်လွန်းသဖြင့် လှမ်းပြောလိုက်သော အသံလုံးလုံးမဟုတ်ပါ။ မင်းဟန်၏လက်ထဲ၌ စာမူပါ၊ မပါဆိုသည်ကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဦးအောင်စိုး အပြုံးကြီးဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

မင်းဟန်က...

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ... ဒီမှာ စာမူပြီးသွားလို့ လာအပ်တာ”

“အေး... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်”

ထိုသို့ပြောရင်း စာမူကြမ်းကို လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ လက်ခံယူပါသည်။ မင်းဟန်ကလည်း တည်ကြည်သောအသွင်ဖြင့် သန္တရသပါသောစကားကို ပြန်ဆိုလိုက်၏။

“ဦး ကောင်းပြီးရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကောင်းကျိုးလေးတွေ

ပြန်မျှဝေဦးလေ”

“ဟေ... ဘာလဲဟ”

အရေးထဲမှာ ဒင်းက အတိတ်မှေသလို ရွှေပျောက်သလို ပုံစံအင်္ကျီက
မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသေးသည်။ အံ့မယ် အံ့မယ်... ရုပ်ကြီးက...
ရုပ်ကြီးက ဆိုပြီး ပြန်ပြောလိုက်ရလျှင်ပင် မကောင်း။ ထိုကြောင့် လိုရင်းကိုပဲ
ပြတ်ပြတ် သားသား ပြန်ပြောပစ်လိုက်၏။

“ဪ... ဟိုတစ်ခါ ဦးနဲ့ ဖုန်းပြောတုန်းက အခန်းပြောင်းဖို့
ပိုက်ဆံလိုတယ်ဆိုပြီး ငွေထုတ်ဖို့ ပြောထားတယ်လေ၊ အဲဒါလေး”

“ဪ... အဲဒါလား”

အသံက နေထိပန်းလို ညှိုးနွမ်းသွားသည်။ သူ ပန်းညှိုးတာက
အရေးမကြီး။ ကိုယ် ပန်းမသေ... အဲလေ ကိုယ် ပန်းလို လန်းနေဖို့က
အရေးကြီးသည်။ ဒါမှပဲ စာကောင်းကောင်းရေးနိုင်မည်လေ။

ခုလည်း ဦးအောင်စိုးသည် ထုတ်ဝေသူကောင်းပီသစွာ သူ့စာရေး
ဆရာ၏နေရေး၊ ဇာရေး အဆင်မပြေဖြစ်မှုကို အလွန်တရာမှ စိုးရိမ်ပူပန်
သော မျက်နှာပေးဖြင့် ပိုက်ဆံတစ်ထပ်အား အံ့ဆွဲထဲမှ ထုတ်ယူကာ တုန်
ယင်သည့် လက်အစုံနှင့် လှမ်းပေးလာလျက်...

“ကဲ ဆရာလေး... ရော့ ရော့... စစ်ကြည့်လိုက်ဦး”

“ဟုတ်... ကျေးဇူးပါပဲဦး”

ပိုက်ဆံစစ်ပြီး ကျန်းမာရေးမကောင်းသော စာအုပ်ဈေးကွက်
အကြောင်း စကားအနည်းငယ်ပြောကာ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။

လက်ရှိနေနေသော အခန်းကို တန်းပြန်ခဲ့ခြင်းတော့မဟုတ်။ ရန်ကုန်
မြို့လယ်က ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းရှစ်လွှာတွင်ရှိသော သူငယ်ချင်းစိုးသူရဆီ ခဏထိုင်
လိုက်သေးသည်။ သူ့အိမ်တော့မဟုတ်။ အလုပ်လုပ်နေသည့် ကုမ္ပဏီရုံးခန်း

ဖြစ်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ စိုးသူရက ဒီနေ့မှ ရုံးမတက်ချေ။ ခွင့်ယူထားသည်ဟု
ဆိုသည်။ ရုံးခန်းရှိရာ ရှစ်လွှာသို့ ဓာတ်လှေကားဖြင့် တက်ခဲ့၍သာ တော်သေး
၏။ ဝေါ့ကင်း (walking) သာဆိုလျှင် စားသာမည်မဟုတ်။ ခု ဒင်းမရှိဘူး
ဆိုတော့လည်း ဓာတ်လှေကားနှင့်ပင် ပြန်ဆင်းလာခဲ့လိုက်၏။

ရှစ်လွှာမှ တစ်ယောက်တည်းဆင်းလာရင်း ခြောက်လွှာအရောက်
မှာပဲ ဓာတ်လှေကားက တုံ့ခနဲရပ်ကာ ခလုတ်မနှိပ်ရပါဘဲ တံခါး အလိုလို
ပွင့်သွားသည်။ ခြောက်ထပ်မှ တစ်ယောက်ယောက် တားစီးတာပဲဟူသော
အတွေးဖြင့် ဝင်လာသူကို လှမ်းကြည့်မိ၏။

“ဟင်”

အံ့ဩမှုတွေ မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ်ခတ်သွားသလို ခံစားလိုက်
ရသည်။ တွေ့ပြန်လေပြီ။ ဟိုတစ်ခါ သန်လျင်သီချိုးကို ကားငှား၍ စူပါ
၏ကားနှင့် လိုက်ပို့ဖူးသော ကောင်မလေး။

ခုလည်း ဓာတ်လှေကားထဲမှာရှိနေသော မင်းဟန်ကို သတိထားမိပုံ
မပေါ်ချေ။ သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့် ဖိုင်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကိုသာ
အရေးတကြီး ငဲ့ကာ ဖတ်နေသည်။

နှုတ်ဆက်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု မင်းဟန် စဉ်းစားမိသေး
သည်။ သို့သော်လည်း ချီတုံချတုံဖြစ်နေမိ၏။ တော်ကြာ နှုတ်ဆက်လိုက်မှ
ဒင်းက မမှတ်မိဘဲ ဘာကြောင်တာလဲ ဘာညာဟု ပြန်ဆိုလာလျှင် သွားပြီ။

ထိုသို့တွေးနေချိန်မှာပဲ ဓာတ်လှေကားက အောက်ဘက်ကို နိမ့်
ဆင်းသွား၏။ ဆင်းဆို အတက်ခရီးမှ မဟုတ်သည်ကိုး။

ဆင်းလာရင်း ငါးထပ်၊ လေးထပ်ကိုကျော်လွန်ပြီး သုံးထပ်မရောက်
ခင် စပ်ကြားမှာပဲ...

‘ကွီ’

“ဟာ”

“ဟင်”

ရုတ်တရက် မီးပြတ်ပြီး ဓာတ်လှေကား ရပ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။
အထဲမှာ မှောင်မည်းသွားသည်မှ နှစ်ယောက်စလုံး အာမေဇိုတ်ကိုယ်စီ ရေခွတ်
မိလိုက်ကြ၏။

ဘာလုပ်ရမည်ကို မင်းဟန် စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ ...

“ဒီမှာရှင် ... အထဲမှာ လူရှိတယ်မဟုတ်လား ... ဟင်”

တိမ်တိမ်တုန်တုန်ထွက်လာသော အသံလေးဖြစ်သည်။ သူ့အမေး
ကြောင့် မင်းဟန် ရယ်ချင်သွားမိပြီး ...

“ရှိပါတယ်၊ အထဲမှာ လူရှိလားလို့ မေးရအောင် ခင်ဗျားက အပြင်
မှာကြောင့်လား”

“အိုး ... ကျွန်မလည်း အထဲမှာ ပိတ်မိနေလို့ပေါ့ရှင်”

“ဟင် ... ဒါဆို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ ဒါဆို အတော်
ပဲ”

“ရှင်နော် ... အဲဒါက ဘာစကားလဲ”

“ဪ ... အဖော်ရတာပေါ့လို့”

“အရေးထဲမှာ ... ဒါနဲ့ ဒီအထဲက ဘယ်လိုထွက်ကြမလဲ ... လို့”

“စဉ်းစားနေတုန်းပဲ၊ အင်း ... မီးပြန်လာမှပဲ ထွက်လို့ရတော့မယ်
နဲ့တူတယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ညည်းသံလေးကြောင့် မင်းဟန်က ...

“မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ အန္တရာယ်တော့ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“အာ ... ကျွန်မ ကြောက်တယ်ရှင်”

“ဘာကိုကြောက်တာလဲ”

“အထဲမှာက မှောင်နေတာကိုး၊ ပြီးတော့ ...”

“ဘာလဲ ... ကျွန်တော့်ကိုလား၊ မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားလေးကို
ကျွန်တော် သိပါတယ်”

“ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

“အဲ ... ခဏလေး ဟုတ်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် မင်းဟန်က အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဖွင့်
လိုက်သည်။ ရုတ်တရက် ဖုန်းမှ မီးက ဖျတ်ခနဲလင်းလာသဖြင့် ...

“အမယ်လေး ... ဘာ ... ဘာကြီးလဲ”

“ဟာ ... ဖုန်းပါဗျ၊ ခင်ဗျားလေးကလည်း အသည်းက ပါးလိုက်
တာ၊ ခဏလေး”

ပြောရင်း စိုးသူရတို့ကုမ္ပဏီဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့လို ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ခုနက မီးပြတ်သွားတော့
ဓာတ်လှေကားထဲမှာ ပိတ်မိနေလို့ အဲဒါ တာဝန်ခံကို လှမ်းပြောပေးပါလား”

“... ”

“ဟုတ်တယ်၊ လေးလွှာနဲ့သုံးလွှာကြားမှာဗျ”

“... ”

“ဘယ်သူပါသေးလဲ ... ဟုတ်လား ... ပါတယ် ပါတယ်၊
ဟုတ်ကဲ့ အမျိုးသမီးပါ”

“... ”

“ဗျာ ... ဟုတ် ... ဟုတ် ကျေးဇူးပါပဲ”

ဖုန်းချလိုက်ချိန်မှာပဲ ...

“ဒီမှာ ... ရှင် ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ လူကိုများ အမျိုးသမီးပါ ... တဲ့၊ ရှင်နော်”

“ရော် ... ခက်တော့တာပဲ၊ ခင်ဗျားက အမျိုးသားမို့လို့လား၊ နှစ်ယောက်စလုံး ဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်မှာ လိုရာဆွဲပြီး တောင်တွေးမြောက် တွေးတွေ မတွေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ”

“အလိုတော် ... ရှင်ကများ”

“ကဲပါ ... ရန်တွေ့ချင်ရင်လည်း အပြင်ရောက်မှတွေ့တော့၊ ခု အပေါ်ထပ်က ကုမ္ပဏီကို လှမ်းပြောထားပြီးပြီ၊ အဲဒီကနေ ဒီအဆောက်အဦ က တာဝန်ရှိသူတွေကို မီးစက်နှိုးဖို့ ချက်ချင်းလှမ်းပြောပေးလိမ့်မယ် ... ဟော”

ဗျတ်ခနဲ မီးပြန်လင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။ စာတ်လွှဲကားက သိမ့်ခနဲ တစ်ချက်လှုပ်သွားပြီး ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဆင်းသွားလေ၏။

ထိုအခါမှ ဒင်းကလေးက မင်းဟန်ကို တစ်ချက်စူးစိုက်ကြည့်ရင်း

“ရှင် ... ရှင် ... ဟို ... ဟို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုတစ်ရက်က သန်လျင်က သင်္ချိုင်းကို သွားတော့ ခင်ဗျားလေး ကျွန်တော့်ကားကို ငှားစီးခဲ့တာလေ”

“ဪ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ မှတ် ... မှတ်မိပြီ၊ အဲဆို ရှင်က ကျွန်မ ဝင်လာကတည်းက မှတ်မိနေတာပေါ့”

အပြီးပါးပါးနှင့် ပြန်ပြောလာသော သူ့ကို မင်းဟန်က ခေါင်းညိတ် ပြပြီး ...

“ဟုတ်တယ်၊ ခုနကလည်း ခင်ဗျား ကြောက်တတ်မှန်းသိတော့ ကြောက်စိတ်မဝင်အောင် နောက်သလို ပြောလိုက်တာ”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ခုလည်း ရှင် ဖုန်းဆက်ဖို့ စဉ်းစားမိလို့သာပေါ့၊

မဟုတ်ရင် ဘယ်လောက်ကြာဦးမယ် မသိဘူး”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ဪ ... ကျွန်တော့်နာမည် မင်းဟန်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်မက”

နာမည်ပြောခါနီးမှပဲ အောက်ဆုံးထပ်ရောက်သွား၍ တံခါးပွင့်သွား ခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက်သားစကားပြတ်သွားကြပြီး ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကိုယ်သယ်ကာ အပြင်ထွက်လိုက်ကြ၏။

အပြင်ရောက်တော့လည်း စကားပြန်မပြောဖြစ်ကြသေးချေ။ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းစာလောက် လှမ်းပြီးသည်အထိ မိန်းကလေးပီပီ သူ့ဘက်က များ စကားအရင် စ၊ လာမလားဟု မဖြစ်နိုင်တာကိုတွေးရင်း မင်းဟန် စောင့် နေမိသေးသည်။

သို့သော်လည်း ...

ဘာစကားမှထွက်မလာသည်မို့ နောက်ထပ်ခြေလှမ်း လေးလှမ်းခွဲ လှမ်းပြီးချိန်မှာတော့ မင်းဟန်လည်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဒီမှာ ... ခုနက မိတ်ဆက်တာ နာမည်ပြန်မပြောရဲသေးဘူးနော်”

မျက်ဝန်းနက်နက်ကလေးက ဆတ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ ပြီး မပွင့်တပွင့်လေးပြီး၍ ...

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကျွန်မနာမည်က မြူမြူပါ”

“ဗျာ ... မြူမြူ ... ဟုတ်လား”

မပြယ်သေးသော အပြီးလေးနှင့် ခေါင်းလေးညိတ်ပြလာ၏။ မင်းဟန်က တစ်လှမ်းထပ်တိုးလိုက်ပြန်၏။ (ခြေလှမ်းရော စကားပါ နှစ်ခုစလုံး)

“ဒါနဲ့ ... မြူမြူ အချိန်ရရင် အအေးတစ်ခုခု လိုက်သော့ဘိလား၊ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်ပေါ့၊ ရာသီကလည်း အိုက်စပ်စပ်နဲ့ဆိုတော့လေ”

www.burmeseclassic.com

ယူလာတာဗျ၊ လမ်းမှာ မြူမြူက တက်စီလို့ထင်ပြီးတားလိုက်တာ”

“ဟင်... အဲလိုကြီးလား၊ အားနာလိုက်တာ၊ ကျွန်မက တကယ့် ကားဆရာမှတ်လို့”

“ဘာအားနာရာရှိလဲဗျာ၊ ကျွန်တော် မောင်းလာတဲ့ကားကလည်း ထက်စီဆိုင်ဘုတ်တပ်ထားတာလေ၊ ပြီးတော့ မြူမြူဘက်ကလည်း အလ ကားစီးတာမှ မဟုတ်တာ၊ တန်ရာတန်ကြေးပေးခဲ့တာပဲ”

စကားအဆုံးမှာ မြူမြူက ရှက်ပြီးမပွင့်တပွင့်နှင့်...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုလေ... အဲဒီနေ့က ကြောက်လို့ နှုတ်ကို သိမ်းထဲကို အဖော်ခေါ်ခဲ့တာကို တွေးပြီး ပြန်အားနာမိလို့ပါ”

“ကဲပါဗျာ... လိုအပ်လို့ ကူညီတာပဲ”

“အဟင်း... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နော်၊ ခုလည်း ရှင် ကူညီရပြန် ပြီ”

“ဒါကတော့ မြူမြူနဲ့ ကျွန်တော်က ထပ်တွေ့ဖို့ ရေစက်ပါလာ သို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ရေစက်ဆိုသည်စကားကို တမင်ရွေးပြီး သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မြူမြူမျက်နှာပေါ်မှာတော့ ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲ သွားခြင်းမရှိချေ။ နှစ်ကြိမ်ဆုံဖူးပေမယ့် ခုမှ တစ်ယောက်နာမည်တစ်ယောက် သိပြီး စခရတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

မင်းဟန်စိတ်ထဲမှာတော့ ခုလို မြူမြူနှင့် စကားပြောနေရခြင်းကို နှစ်ကြည့်နေသလို ခံစားနေရ၏။ ထပ်လည်း ဆုံချင်နေသေးသည်က အမှန် ပင်။

သို့သော်လည်း...

ခုမှ စခရသည်မို့ နေရပ်လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေတောင်းဖို့

ဆိုတာကလည်း ဘယ်လိုမှမကောင်းချေ။

ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု မချင့်မရဲတွေးနေမိ၏။ စဉ်းစားရင်း ပင် ဒီအတိုင်း ဝကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေပါက ခုနက စိုပြေနေသော ဆက်ဆံ ရေးလေး အရည်ကျဲသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်လာပြန်သဖြင့် စကားမရှိ စကား ရှာလိုက်ပြီး...

“ဒါနဲ့... မြူမြူက ဒီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာလား၊ ဟိုလေ လက်ထဲမှာလည်း ဖိုင်တွေနဲ့ ပြီးတော့ ခုနက ကွန်ဒိုမှာလည်း ကုမ္ပဏီရုံးခန်း တွေ တော်တော်များရှိတယ်ဆိုတော့ မေးကြည့်တာ”

မြူမြူက ယုံယုံလေး အရင်ပြီးလိုက်သည်။ ပြီးမှ...

“အလုပ်ကိစ္စပဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လာဆင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဒါဆို ဒီကို နေ့တိုင်းတော့ လာဖြစ်တာပေါ့၊ ဒီလိုလား”

စပ်စုနေသော မင်းဟန်ကို မြူမြူက မသိမသားလေး ခွေကြည့်လာ သည်။ အကြည့်ကို ရိပ်မိသွားသော မင်းဟန်က ချက်ချင်းပင် ပျာပျာသလဲ ဟန်ဖြင့်...

“ဟို... ဟိုလေ... ကျွန်တော် မေးတယ်ဆိုတာက... ကျွန်... ကျွန်တော်လည်း ဒီကွန်ဒိုထဲက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်တာမို့လို့ပါ၊ အရင် က မြူမြူကို မတွေ့မိလို့”

“ဟင်... ဘာမှလည်း မပြောရသေးပါလား”

ပြီးတွေ့ထွေဟန်ကလေးနှင့် ပြောလာသောကြောင့် မင်းဟန် ဟီးခနဲ ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုကွန်ဒိုထဲက ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ လုပ်နေသော ဝန်ထမ်းဟု ပြောလိုက်မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လည်း ကျေးဇူးတင်မိသွား၏။ စာရေးဆရာဦးနှောက်ဆိုတော့လည်း မသိ

ယူလာတာဗျ၊ လမ်းမှာ မြူမြူက တက်စီလို့ထင်ပြီးတားလိုက်တာ”

“ဟင် ... အဲလိုကြီးလား၊ အားနာလိုက်တာ၊ ကျွန်မက တကယ့် ကားဆရာမှတ်လို့”

“ဘာအားနာစရာရှိလဲဗျ၊ ကျွန်တော် မောင်းလာတဲ့ကားကလည်း တက်စီဆိုင်းဘုတ်တပ်ထားတာလေ၊ ပြီးတော့ မြူမြူတက်ကလည်း အလ ကားစီးတာမှ မဟုတ်တာ၊ တန်ရာတန်ကြေးပေးခဲ့တာပဲ”

စကားအဆုံးမှာ မြူမြူက ရှက်ပြီးမပွင့်တပွင့်နှင့် ...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုလေ ... အဲဒီနေ့က ကြောက်လို့ ရှင့်ကို သီချင်းထဲကို အဖော်ခေါ်ခဲ့တာကို တွေးပြီး ပြန်အားနာမိလို့ပါ”

“ကဲပါဗျာ ... လိုအပ်လို့ ကူညီတာပဲ”

“အဟင်း ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နော်၊ ခုလည်း ရှင် ကူညီပြန် ငြိ”

“ဒါကတော့ မြူမြူနဲ့ ကျွန်တော်က ထပ်တွေ့ဖို့ ရေစက်ပါလာ လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ရေစက်ဆိုသည့်စကားကို တမင်ရွေးပြီး သုံးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း မြူမြူမျက်နှာပေါ်မှာတော့ ဘာမှထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲ သွားခြင်းမရှိချေ။ နှစ်ကြိမ်ဆုံးပေးမယ့် ခုမှ တစ်ယောက်နာမည်တစ်ယောက် သိပြီး စခင်ရတာကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်။

မင်းဟန်စိတ်ထဲမှာတော့ ခုလို မြူမြူနှင့် စကားပြောနေရခြင်းကို ယင် ကြည်နူးသလို ခံစားနေရ၏။ ထပ်လည်း ဆုံချင်နေသေးသည်က အမှန် ပင်။

သို့သော်လည်း ...

ခုမှ စခင်ရသည်မို့ နေရပ်လိပ်စာတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေတောင်းဖို့

ဆိုတာကလည်း ဘယ်လိုမှမကောင်းချေ။

ဘယ်လိုလုပ်ရင်ကောင်းမလဲဟု မချင့်မရဲတွေးနေမိ၏။ စဉ်းစားရင်း ပင် ဒီအတိုင်း စကားမပြောဘဲ ငြိမ်နေပါက ခုနက စိုပြေနေသော ဆက်ဆံ ရေးလေး အရည်ကျဲသွားမှာကိုလည်း စိုးရိမ်လာပြန်သဖြင့် စကားမရှိ စကား ရှာလိုက်ပြီး ...

“ဒါနဲ့ ... မြူမြူက ဒီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာတာလား၊ ဟိုလေ လက်ထဲမှာလည်း ဖိုင်တွေနဲ့ ပြီးတော့ ခုနက ကွန်ဒိုမှာလည်း ကုမ္ပဏီရုံးခန်း တွေ တော်တော်များရှိတယ်ဆိုတော့ မေးကြည့်တာ”

မြူမြူက ယဲ့ယဲ့လေး အရင်ပြေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“အလုပ်ကိစ္စပဲဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်လာဆင်းတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဟင် ... ဒါဆို ဒီကို နေ့တိုင်းတော့ လာဖြစ်တာပေါ့၊ ဒီလိုလား”

စပ်စုနေသော မင်းဟန်ကို မြူမြူက မသိမသာလေး ခွေကြည့်လာ သည်။ အကြည့်ကို ရိပ်မိသွားသော မင်းဟန်က ချက်ချင်းပင် ပျာပျာသလဲ ဟန်ဖြင့် ...

“ဟို ... ဟိုလေ ... ကျွန်တော် မေးတယ်ဆိုတာက ... ကျွန် ... ကျွန်တော်လည်း ဒီကွန်ဒိုထဲက ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ လုပ်တာမို့လို့ပါ၊ အရင် က မြူမြူကို မတွေ့မိလို့”

“ဟင် ... ဘာမှလည်း မပြောရသေးပါလား”

ပြီးထေ့ထေ့ဟန်ကလေးနှင့် ပြောလာသောကြောင့် မင်းဟန် ဟီးခနဲ ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်မိသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ထိုကွန်ဒိုထဲက ကုမ္ပဏီ တစ်ခုမှာ လုပ်နေသော ဝန်ထမ်းဟု ပြောလိုက်မိသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လည်း ကျေးဇူးတင်မိသွား၏။ စာရေးဆရာဦးနှောက်ဆိုတော့လည်း မသိ

စိတ်က ချက်ချင်းပင် ဇာတ်လမ်းဆင်မိသွားသည်လား မပြောတတ်ချေ။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

မြို့မြို့ဘက်ကတော့ ခိုင်မိဟန်မရှိ။ စကားပင် အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြောလာသည်။

“ဟုတ်မှာပါ။ ကျွန်မက ဒီခြောက်လွှာက ရုံးခန်းတစ်ခုကို မနက်ပိုင်း လာလာနေတာ တစ်ပတ်လောက်ကဲ့သို့ ရှိသေးတယ်။ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု မပြတ် သေးလို့လေ။ အင်း ... ဒါပေမဲ့ ရှေ့တစ်ပတ်ဆယ်ရက်လောက်ဆိုရင်တော့ ပြီးပါပြီ”

“ဪ”

နုပြောသလိုလိုပင် ဖြစ်ရသေးတော့၏။ ချက်ချင်းပင် မြို့မြို့နှင့်ထပ် တွေ့ဆုံနိုင်ရန် အခြေအနေတစ်ခုကို စဉ်းစားမိလိုက်ပြီး ...

“အင်းလေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ခုလို မြို့မြို့နဲ့ အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့ပြီး သိကျွမ်းခင်မင်ရတာကိုတော့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“အင်းနော် ... တကယ့်ကို အမှတ်မထင်လို့ ပြောရမယ်”

စကားအဆုံးမှာ မင်းဟန်က အိတ်ကပ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ် ကာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ခပ်သွက်သွက်ချရေးလိုက်ရင်း ...

“ရော့ မြို့မြို့ ... ဒါ ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ပါ။ ဒီကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့ လာနေသေးတဲ့ ကာလမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တခြားအချိန်တွေမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အကူအညီ လိုရင် ခေါ်လိုက်ပေါ့”

မြို့မြို့က လှမ်းယူလိုက်ကာ ...

“အဟင်း ... ကျွန်မတော့ ဒီရက်ပိုင်း ကံကောင်းနေပါလား။ အကူအညီပေးမယ့်သူတွေနဲ့ ခဏခဏ ဆုံနေရလို့”

“ဒါကတော့ မြို့မြို့ စိတ်ထားကောင်းလို့ ဖြစ်မှာပေါ့။ ပြီးတော့

မြို့မြို့က မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့လည်း ပြည့်စုံတာကိုး”

“အာ ပြောတော့မယ် ... ဒီနေ့ အအေးဖိုးကို ကျွန်မ ရှင်းမှာပါ နော်”

ရှက်သွေး ကပိုကရိနှင့် တိုးတိုးလေးဆိုလာသည်။ တော်ကီ ထပ် ကြွယ်ချင်သေးသော်လည်း မြို့မြို့က အအေးဖိုးရှင်းကာ ပြန်တော့မည့်ပုံစံ ပေါက်နေ၍ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။

ပြီး နှစ်ယောက်သား ထ,ကာ လမ်းမအစပ်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မောင်းလာသော တက်စီတစ်စီးကို မြို့မြို့က ဆတ်ခနဲ လှမ်းတားရင်း ဈေးပင်မမေးဘဲ ကားနောက်ခန်းထဲ ဝင်ထိုင်လိုက် ကာ ...

“ကဲ ... ကိုမင်းဟန် သွားပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟို ... ဖုန်း ... ဖုန်း”

ဖုန်းဆက်နော်ဟု ပြောမည့်စကားက မဆုံးလိုက်။ ကားက မောင်း ထွက်သွားလေပြီ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့အဖို့ မြို့မြို့နှင့်ပတ်သက်လိုက်ရသော ဆက်ဆံ ရေးကို ပြန်စဉ်းစားကာ ကျေနပ်နေပြီးမှ တစ်ခုခုလိုနေသည်ဟု သတိရလိုက် ပြီး ...

“ဟာ”

သွားပြီ။ ဟုတ်သည်ပဲ။ ကိုယ်ကသာ ဖုန်းနံပါတ် ပေးလိုက်မိပြီး သူနှင့်ပတ်သက်သူမျှကိုတော့ ဘာတစ်ခုမှ မေးမထားမိလိုက်ရ။

စိတ်ထဲမှာ ဆန့်တင့်ငုံငုံကြီး ဖြစ်သွားရပြီ။ ...

ဪ ... မင်းဟန်၊ မင်းဟန် ... မင်းဆိုတဲ့ကောင်ဟာ မိန်း ကလေးတွေ ပတ်သက်လာရင် အဲဒီလောက်တောင် အကွက်စေ့လွန်းလို့

အချစ်ဝတ္ထုတွေ မရေးတတ်တာ ခုလက်တွေ့ပဲ ဟူ၍ ...။

နောက် တစ်ကြိမ် ပြန်ဆုံဖို့ဆိုတာကလည်း ကံကြမ္မာကို အားကိုး
၍ မဖြစ်နိုင်မှန်း မင်းဟန် ရှင်းရှင်းကြီး သိလိုက်ရလေပြီ။
ထိုသို့ဖြင့် ... ပေါ့။

အခန်း (၆)

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ငမင်းရာ၊ ဒီလောက် ထိုင်စကားပြောလာခဲ့ရတာ
တောင် နာမည်လေးပဲ သိခဲ့ရတယ်လို့ကွာ”

အပြစ်တင်ချင်ဟန်ဖြင့် ပြောလာသော စူပါ၏စကားအဆုံးမှာ
မင်းဟန် က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ...

“အေးကွာ ... ငါလည်း စကားပြောရင်း မျောနေတာနဲ့ မေ့သွား
တာဟ”

“ထားပါတော့၊ မင်းဆိုတဲ့ကောင်က ဒီကိစ္စမျိုးမှာ အတွေ့အကြုံ
မှ မရှိတာကိုး”

မင်းဟန် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည်။ ဟုတ်သည်လေ။ ကိုယ့်ကို
ဆရာကြီးဟန်ဖြင့် လာပြောနေသည့် နှင်းကပဲ ဒီကိစ္စမျိုးမှာ အတွေ့အကြုံ
အပြည့်နှင့် ရည်းစားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ထားခဲ့သူလိုလို။ အမှန်တော့
ဗုဒ္ဓါဆိုသည့် ဒီလဒေသည်လည်း ရည်းစားဆိုလို့ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် ထား

ဗူးသုမဟုတ်။

ထိုကြောင့် ပြန်ချေပရန်စကားကို စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ မျှီသိပ်လိုက်
ကာ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... သူ့ကို ထပ်တွေ့လို့ရနိုင်မယ့် အခွင့်အရေး
တော့ ရှိသေးတာပဲ၊ ငါ့ဘက်က ကြိုးစားလို့ ရသေးတယ်လေ”

“အဲဒါကတော့ မင်းက အဲဒီကွန်ဒိုမှာရှိတဲ့ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းလို့
ညာပြောခဲ့တာကိုး၊ ဒါနဲ့ ... မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို နှစ်ခါလောက်
တွေ့ဖူးရုံလေးနဲ့ တကယ်ကြွေသွားတာလား ငမင်း”

မင်းဟန်က သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချရင်း ...

“အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲတော့ ငါ အသေအချာမသိဘူး
စူပါ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ သူနဲ့တွေ့ချင်နေတယ်၊ တွေ့နေတုန်းကလည်း
စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရင်ခုန်နေတယ်၊ ပြီးတော့ ...”

“ရပြီ ... ရပြီ၊ တော်တော့ ငမင်း၊ အဲဒီလောက်ဆိုရင် မင်း
အဲဒီ ကောင်မလေးကို ကြိုက်နေတာ သေချာသွားပြီ”

“ဒါ ... ဒါဆို ငါ ဘာ ... ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ ... ဟင်”

“ဟာ ... အဲဒါများ ပြန်မေးနေရသေးလား ငမင်းရာ၊ ကြိုက်ရင်
လိုက်ပေါ့၊ ခုလည်း မင်း သူနဲ့ထပ်တွေ့နိုင်မယ့် အနေအထားမျိုး ဖန်တီးခဲ့
တာပဲဥစ္စာ”

ပြောတော့မှပဲ မင်းဟန်က ယောက်ျားကြီးတန်ဖွဲ့ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း
အမူအရာ လုပ်နေသေးသည်။

ပြီးမှ စူပါကိုကြည့်၍ ...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ့ဘက်က သူ့ကိုတွေ့
တာ မကြာသေးတော့ အတင်းကြီး ဝင်လုံးသလိုဖြစ်နေမလားလို့”

“ဟင် ... မင်းပြောတော့ ကောင်မလေးက အဲဒီကို နောက်တစ်
ပတ် ဆယ်ရက်လောက်အထိပဲ လာတော့မှာဆို၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာမှ မလှုပ်ရှားရင်
နောက်ဆို မင်း သူ့ကို ဘယ်နေရာမှာ သွားရှာမှာလဲ၊ မတွေ့ဝေစမ်းပါနဲ့
ငမင်းရာ၊ သွားသာသွား၊ ပြီးတော့ ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်ဆိုတဲ့စကား
တောင် ရှိသေးတာပဲ၊ သူ့ဘက်က မြန်မြန်ခိုင့်မိသွားတော့လည်း ကောင်းတာ
ပေါ့”

စူပါကတော့ ရှေ့မျက်နှာ ရှေ့ထားပြီး အားကြိုးမာန်တက် မြှောက်
ပေးနေလေပြီ။ စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ အခု ကိုယ့်အနေ
အထားက မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး သွားရမည့်အနေအထားမျိုး။ ဘယ်လိုပဲ
ဖြစ်ဖြစ် မတတ်နိုင်တော့။ လုပ်စရာရှိတာကို လုပ်ရတော့မည်ပဲ။

ထိုသို့သော စိတ်ကူးများဖြင့် နောက်တစ်နေ့ရောက်တော့ မြူမြူ
ထိုကွန်ဒိုမှ ပြန်လာမည့်အချိန်လောက်ကို မှန်းပြီး အတူထိုင်ခဲ့ဖူးသော
အအေးဆိုင်မှာ ထိုင်မျှော်နေလိုက်သည်။

ကိုယ်က ယောက်ျားလေးဆိုတော့ မျှော်ရမည်လေ။ သူက မိန်း
ကလေးဆိုတော့ ဆိုက်ဆိုက်လာမှာပေါ့ဆိုပြီး စကားပုံကိုတောင် ပြောင်းပြန်
လုပ်ကာ တွေးနေမိသေး၏။

ထိုင်စောင့်နေရင်း နာရီဝက်လောက်အကြာမှာပဲ ကွန်ဒိုထဲမှ ထွက်
လာသော မြူမြူကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လျှောက်
လာပုံလေးမှာလည်း မြင်သူငေးသွားစေမည့် အလှတရားတို့က အချိုးကျကျ
ပေါင်းစပ်လှုပ်ရှားနေသလိုမျိုး။

ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားပြီး မင်းဟန် ယောင်ယမ်းမတ်တတ်ထရပ်
မိလိုက်၏။ ပြီးမှ ဆိုင်ရှေ့ရောက်ဖို့ လိုပါသေးသည်ဟု တွေးရင်း ပြန်ထိုင်နေ
လိုက်သည်။

မြမြ၊ ဆိုင်ရှေ့နားက ဖြတ်တော့မှ ခပ်သွက်သွက်ထသွားလိုက်ပြီး ...

“မြမြ ... မြမြ”

သူ့နာမည် ခေါ်သံကြောင့်လားမသိ မြမြက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။ မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မထင်မှတ်ထားသလို အံ့သြမှုတချို့ တောက်စားသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရပြီး ...

“ဪ ... ကိုမင်းဟန်ပါလား။ ဘာလဲ ... ခုမှ အလုပ်ကို လာတာလား”

မင်းဟန်က ပြုံးရင်း ခေါင်းအသာခါကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး မြမြရဲ့၊ ခုပဲ နေ့လယ်စာချိန်ရောက်နေပြီလေ။ အဲဒါကြောင့် စားဖို့ ဆင်းလာတာ။ မြမြကို လှမ်းမြင်လိုက်လို့ ဒါနဲ့ မြမြလည်း မစားရသေးဘူးမဟုတ်လား။ လာပါ ... ကျွန်တော် ထမင်းကျွေးပါရစေ”

တောက်လျှောက်ကြီး ပြောလိုက်သော မင်းဟန်၏စကားအဆုံးမှာ မြမြက အားနာရိပ်ကလေးဖြင့် ...

“အို ... မဟုတ်တာ၊ နေပါစေ ကိုမင်းဟန်ရဲ့၊ ခုလိုပြောတာ ကျေးဇူးပဲနော်”

ပြောရင်း ခြေဆက်လှမ်းရန် ပြင်လိုက်သဖြင့် မင်းဟန်က ပိတ်ရပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟာ ... ဘာကျေးဇူးတင်စရာလိုလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့က မိတ်ဆွေတွေပဲဟာကို၊ မနွေကတောင် မြမြတိုက်တဲ့အအေးကို ကျွန်တော် သောက်ခဲ့သေးတာပဲ၊ လာပါဗျ”

သက်ပြင်းချသံပါးပါးကို အရင်ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ မင်းဟန်ကို

ခပ်စွေစွေကြည့်၍ ...

“အင်း ... ဒီတစ်ခါတော့ အားနာလို့နော်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင်တော့ ခုလိုမျိုး မလုပ်ပါနဲ့”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ခုလို မြမြ ပြောတာကိုပဲ ထပ်ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဟင် ... ဘာများဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ ... နောက်တစ်ခါဆိုတဲ့စကားကြောင့်ပါ။ အဲဒါဆို မြမြနဲ့ ကျွန်တော် ထပ်ဆုံဖို့အခွင့်အရေး ရှိသေးတာပေါ့”

မျက်စောင်းပါးပါးလေးက အရင်ရောက်လာသည်။ ပြီး စုပ္ပန်စကားသံလေးကလည်း ...

“အံ့မယ် ... ကိုမင်းဟန်က အလာချည်းပဲ၊ ကျွန်မက သဘောကို ပြောတာပါနော်၊ တစ်မျိုးလျှောက်တွေးမနေနဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ မြမြနဲ့ တကယ်ပြန်ဆုံချင်လို့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ကဲ ... တစ်ခုခု သွားစားရအောင်”

ဒီတစ်ခါတော့ မြမြလည်း ပြန်ပြောမလာတော့။ မင်းဟန် ဦးဆောင်သည့်နောက်မှ ခပ်ရိုရိုလိုက်ပါလာသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့ စားသောက်စရာတွေကို မှာယူစားသောက်ရင်း မင်းဟန်က ...

“မြမြ”

ခေါ်သံကြောင့် ကြည့်လာသော မြမြအား ...

“တစ်မျိုးတော့ မထင်နဲ့နော်၊ မြမြကို ကျွန်တော် ဝန်ခံစရာတစ်ခုရှိတယ်”

“ရှင် ... ဘာများလဲရှင်”

“မြမြနဲ့ ကျွန်တော် ပထမနှစ်ကြိမ်ဆုံခဲ့တာက တကယ်ကို

မတော်တဆပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုထပ်ဆိုတာက ကျွန်တော် မြူမြူကို ထပ်တွေ့ချင်လို့ ဖန်တီးယူလိုက်တာပဲ”

မျက်စိနားထဲမှာ နားမလည်နိုင်သော အရိပ်တစ်ချို့ ဖြတ်သန်းသွားရင်း မြူမြူက ပြန်မေးလာသည်။

“အဲဒါ... ဘာကြောင့်လဲ ကိုမင်းဟန်၊ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုလုပ်ရတာလဲ၊ ဒါနဲ့ ... ရှင် ... ရှင်က”

“ဟုတ်ပါတယ် မြူမြူ၊ ကျွန်တော် ဒီကွန်ဒိုက ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ မြူမြူနဲ့ ထပ်ဆိုချင်လို့ ညာပြောခဲ့တာပါ။ ခုတော့ မညာချင်တော့လို့”

ခေါင်းကို အသာခါယမ်းရင်း မြူမြူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးချလိုက်သည်။ မိန်းကလေးပီပီ စကားအသွားအလာကိုလည်း ရိပ်မိသွားပုံရ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ မင်းဟန်က ...

“မြူမြူ ... ကျွန်တော့်ကို စိတ်ဆိုးသွားလားဟင်၊ ကျွန်တော် ဆုံရတာ အချိန်ခဏလေးပဲ ရှိသေးပေမယ့် ကျွန်တော်လေ ... မြူမြူကို ... ကို”

စကားပင် မဆုံးလိုက် မြူမြူက ကမန်းကတန်း လက်ကလေး ကာပြလာရင်း ...

“နေ ... နေပါဦး ကိုမင်းဟန်၊ ထပ်မပြောပါနဲ့တော့၊ တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက် ဘာမှမသိကြသေးတဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်အတွက် ဒီစကားမျိုးက ပြောဖို့မသင့်သေးပါဘူး”

မင်းဟန်က မျက်နှာငယ်လေး လုပ်ကာ ...

“ဒါကတော့ အချိန်ယူပြီး လေ့လာလို့ရတာပဲ မြူမြူရယ်”

မြူမြူက ဟက်ခနဲတစ်ချက်ရယ်လိုက်သည်။ ပြီး မင်းဟန်ကို

စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...

“အဲဒီဒီဒီဆိုတာကိုက ကျွန်မမှာ ပေးဖို့မရှိသေးတာပါ။ သာမန် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လိုမျိုး ကိုမင်းဟန်ကို ကျွန်မ ခင်ပါတယ်၊ ကဲ ... ဒီ အကြောင်းတွေ ရပ်လိုက်ကြစို့နော်၊ နောက်နေ့တွေမှာလည်း ကျွန်မဆီ ခုလို မလာပါနဲ့၊ ကျွန်မ ခု အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို လိုက်လုပ်နေရတယ်၊ ဒီကြားထဲမှာ ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ စိတ်အနှောင့်အယှက်ထပ်အဖြစ် မခံနိုင်လို့ပါ”

မင်းဟန် ခေါင်းကိုပဲ ခပ်လေးလေးညှိတ်ပြလိုက်မိသည်။ ဒီလောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောလာလျှင် ကိုယ့်တက်ကလည်း နားလည်ပေးရတော့မည် လေ။

သို့သော်လည်း မျှော်လင့်ချက်လေးဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ မြူမြူ၊ မလာနဲ့ ဆုံရင်လည်း မလာတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မြူမြူကို ကျွန်တော် အမြဲတွေ့ချင်နေတယ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံပေးပါ၊ ပြီးတော့ မြူမြူဘက်က အကူအညီ လိုလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကိစ္စရှိရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါနော်”

မြူမြူက မရယ်မပြီးသော မျက်နှာတည်တည်လေးနှင့် ခေါင်းညှိတ် ပြလာသည်။ ပြီး နှစ်ယောက်သားကြားမှာ ပြောစရာမရှိသလိုမျိုး စကားဝိုင်းက အေးခဲပြတ်တောက်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ မြူမြူက စားသောက်နေတာကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ကိုမင်းဟန် ... ဒီနေ့ ခုလိုလိုက်ကျွေးတာ တွေးဇူးပါပဲ”

နောက် အခွင့်သာလို့ရှိရင် ကျွန်မ ပြန်ပြုစုပါမယ်၊ တစ်နေ့နေ့ပေါ့”

စကားအဆုံးမှာ မင်းဟန်က ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလျက် ...

“အဲဒီ ... တစ်နေ့နေ့ကိုပဲ ကျွန်တော် စောင့်နေပါမယ် မြို့မြို့”

“ဒါကတော့ ကိုမင်းဟန်သဘောပါ၊ ခုတော့ သွားခွင့်ပြုပါဦး”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ထိုသို့ပြန်ပြောဖို့ပဲ တတ်နိုင်တော့သည်။ ဇာတ်လမ်းက မစခင်မှာပဲ

ဆုံးရပြီကိုး။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

မျှော်လင့်ပြုကွဲဒိန်ထဲက မရေရာသော နေ့တစ်နေ့ကိုတော့ မင်းဟန်

တစ်ယောက် မှန်းရီငေးဆွဲရင်း ...။

အခန်း (၇)

“ဒါဆို ... ဒီအဖြစ်အပျက်တွေက နှစ်ရက်အတွင်းမှာ အမှန် တကယ် ဖြစ်သွားခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် စိုးသူရ ဒါဟာ ပွဲမဝင်ခင် အပြင်မှာ မကျင်းပခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလဲအကွဲကျဆုံးခန်းလို့လည်း ပြောလို့ရတယ်”

စာသံပေသံဖြင့် နောက်သလို ပြောနေသည့် ရှေ့ကနှစ်ကောင်ကို ကြည့်ကာ မင်းဟန် စိတ်ညစ်လာရသည်။ ဒီနေ့က စိုးသူရ အလုပ်နားရက် ဖြစ်သည်။ စူပါကလည်း ဒီနေ့မှ ကားထွက်မဆွဲတဲ့ စိုးသူရနှင့်အတူ မင်းဟန်၏ အခန်းသို့ အားအားယားယား လိုက်လာကာ တက်ညီလက်ညီ လှောင်ပြောင် နေကြခြင်းဖြစ်၏။

ကိုယ့်သောကနှင့်ကိုယ်မို့ မင်းဟန်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့။ နှစ် ကောင်စလုံးကို ဂြိုဟ်ကြည့်ကြည့်လိုက်ကာ ...

“တော်တော့ကွာ ... နောက်မနေကြနဲ့၊ ငါ့မှာ တကယ်စိစားနေရ

တာကွ"

ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်တော့မှ နှစ်ကောင်သား မျက်နှာပိုးသတ် သွားကြသည်။

ပြီး... စူပါက အရင်

"ခံစားရအောင် မင်းဟာမင်း လုပ်တာလေ၊ နောက်ထပ်တွေ့လို့ ရအောင် မင်းက အချိန်ဆွဲမထားဘဲ အမှန်အတိုင်း ပြောလိုက်တာကိုး"

"ဟာ... အဲလိုညာနေရမှာကို ငါမှ လိပ်ပြာမသန့်တာ"

စိုးသူရကလည်း...

"ထားပါတော့... ဖြစ်ပြီးသွားပြီပဲ ဒါနဲ့ မင်း သူနဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ ပြီးနောက်ပိုင်း ဖုန်းရော ဆက်လာသေးလား"

မင်းဟန်က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

"မလာပါဘူးကွာ၊ သူ့ဆီက မပြောနဲ့၊ ဒီနှစ်ရက်စလုံး ငါ့ဆီကို ဘယ်သူမှ ဖုန်းမဆက်ဘူး"

"ဒါဆိုရင်တော့ မင်းဘဝကြီးဟာ သတင်းစာအဟောင်းဖြစ်သွား ပြီ ငမင်း ရ"

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။ မင်းဟန် နားမလည်၍ အူတူတူပြန်မေး လိုက်၏။

"ဘာလဲကွ... မင်းစကားကြီးက"

ထိုအခါမှ လျော့ရိလျော့ရဲ ထိုင်နေသော စိုးသူရက ဖင်ကလေး အသာရွှေ့ကာ မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

"စီးပွားရေးလောကမှာ ဆိုရိုးစကားတစ်ခုရှိတယ်ကွာ သင့်တယ်လီ ဖုန်းမှ အသံမမြည်ပါက သင်သည် မနေ့က သတင်းစာအဟောင်း ဖြစ်သွားပြီတဲ့"

"ဟာကွာ... အရေးထဲမှာ မင်းကလည်း"

"မင်းကလည်း မလုပ်နဲ့၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းအတွက် ဖုန်းလာဖို့ အမှန်တကယ် မလိုအပ်လို့လား"

စိတ်ညစ်ရသည်။ မင်းဟန်က ခေါင်းတချဉ်းချဉ်းကုတ်လိုက်ပြီး...

"သူကလွဲရင် မလိုဘူးကွာ၊ ကျန်တဲ့ဖုန်းလာရင် ငါ့ဆီက စာမူ တောင်းတဲ့ဖုန်းတွေပဲဖြစ်မှာ"

"ဟ... အဲဒါက မင်းအလုပ်ပဲလေ၊ အေးလေ... မင်းအဖြစ်က လည်း ခဲလေသမျှ သဲရေကျဆိုသလိုဖြစ်နေပြီကိုး၊ ဪ... သဲရေကျဆို လို့ ငါ ကဗျာတစ်ပုဒ်တောင် ရေးထားတယ်ကွာ၊ မင်းအဖြစ်နဲ့ တိုက်ဆိုင်မလား ဖတ်ကြည့်ပေါ့"

ပြောပြောဆိုဆိုပင် စူပါ (ခေါ်) မြတ်မိုးအိမ်က သူ၏ကဗျာပေါင်း များစွာထည့်ထားသော ဖိုင်အတွင်းမှ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို လျင်မြန်စွာ ထုတ်ယူ ကာ ဒုက္ခပေးဖို့ ကြံစည်တော့သည်။

မင်းဟန်က မျက်စိအညောင်းမခံချင်၍ ငြင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာ ပဲ စူပါ၏ဘက်တော်သား စိုးသူရက ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူလိုက်ပြီး...

"ကဲပါ... ငါ ဖတ်ပြပါမယ်၊ ကဲ ငမင်း... ကဗျာကမ္မဋ္ဌာန်း စီး ဖုန်းပေတော့"

ထိုသို့အစချရင်း စိုးသူရက သံနေသံထားနှင့် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် တော့၏။

သံရေကျ

တစ်ခန့်က

သွေးဆာဆာနဲ့ ကျွန်တော်က

သူ့ကို လှပပေမယ့် ခြံစည် မိတဲ့နှာပါ

သူ့ကား ပေါ်မလာ

သူ့ကား လက်တော်နှင့်ရောက်မလာ

မျှော်ရတာ လည်ပင်းတောင့်နာ

သူ့ တစ်ခါလေးရော့သလား ထင်မိတာ။

ဟော...

ဟိုးနာရီပေး

သူ့ရလို့မှာ မှီတက်တက် မှီတက်တက် ရွှေလွှားလာ

သူ့ တကယ်လာသွေတော့တာ

ကျွန်တော်စိတ်ကွဲပြားနေတာလေးပါ

ကျွန်တော်နှာလိုဆန္ဒလေးပါ

ကျွန်တော်ပင်လယ်ရောက်မလေးပါ။

သူ့

နာနီးသို့ရောက်လို့လာ

နာနွေထည်ထူထူထဲထဲ ကိုယ်ခန္ဓာ

ပြောရုံငြိမ်သောသံလျှပ်နေတာ

ရတနာများနဲ့ ပြေပန်းနင်းရှုပ် မိတဲ့နှာပါ

“ဟို... ဟယ်ပါ၊ ဗောဓိရာ

သဘာဝပြဿနာဖြိုးနဲ့ပို့ပါ” တဲ့။

ထိုနှာပါ

မြင်မြင်သမျှ နေရာတကာ

ရပ်ဆိုနာကျဉ်းတန်နေတော့၏။

သူ့နှာပြုံးက တစ်စုံတစ်ကောင်ပဲ

ရပ်ဆိုနာကျဉ်းတန်နေတော့၏။

“နာနွေ” ကလွဲ၍ နာရာရာ

ရပ်ဆိုနာကျဉ်းတန်နေတော့၏။

မြတ်မိုးအိမ်

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မင်းဟန်က အားတင်းကာ မျက်ရည်ပင် ရစ်ဝိုင်းပြလိုက်ရင်း ...

“ခုနက မင်း ဖတ်ပြတဲ့ ဒီကောင်ကဗျာကို နားထောင်ပြီး ငါ မခံစားနိုင်တော့ဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း လခထုတ်ထားတယ်ဆိုတော့ အသည်းကွဲသမားကြီး ငါ့ကို ဘီယာလိုက်တိုက်ကြစမ်းပါ ... ကွာ”

“ဟေ”

ဆိုသည့် စူပါအသံအဆုံးမှာ စိုးသူရကလည်း အေးပါကွာ ... အေးပါဆိုပြီး ခပ်လေးလေးကြီး ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟာ ... ကောင်းလိုက်တဲ့ကဗျာကွာ၊ ဟေ့ကောင် စူပါ ... လာမယ့် ကမ္ဘာကဗျာပြပွဲကျရင် မင်းကဗျာ သွားတင်ကွ”

“စဉ်းစားနေတယ်”

စိတ်ညစ်ရသည်။ ဘုန်းကြီးရှားနှင့် လှေလူးတော့ တွေ့နေကြပြီ။ ထိုနှစ်ကောင်ကိုကြည့်၍ မင်းဟန်မှာ ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ။ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမည်။ လုပ်ကိုလုပ်ရမည်။ ကိုယ်က အသည်းကွဲနေသည်လေ။

ထို့ကြောင့် နှစ်ကောင်စလုံးအား ညှိုးငယ်စီမှောင်သော မျက်ဝန်းအစုံ ဖန်ဆင်းကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“စူပါ ... မင်းကဗျာကတော့ ငါ့ရင်ကို တည့်တည့်ထိတာပဲကွာ”

“ဖြစ်ရမယ်လေ၊ ဒါ ... မှော်ပဲဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ စိုးသူရ ... မင်း မနေ့က လခထုတ်ထားတယ်မလား”

အခန်း (၈)

“ကိုမင်းလား ... ငါပါကွ အောင်စိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦး ... ပြော”

“ဪ ... မင်းအပ်ထားတဲ့စာမူ ကွန်ယူတာစာစီပြီးပြီလေ၊ အဲဒါ ပရုတ်ဖတ်ဖို့ လာယူဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဦး”

စောစောစီးစီး ဖုန်းဆက်လာသဖြင့် စာမူသွားယူရသေးသည်။ စာအုပ်တိုက်ရောက်တော့ ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်စိုးက မနက်စာ ကျွေးရမှာ ခိုး၍ စောစောစီးစီး တစ်ကိုယ်တည်း ဘာတွေစားထားသည်မသိ။ မင်းဟန် ရောက်သွားချိန်မှာ သွားကြားထိုးတံလေးဖြင့် ဟိုကော် ဒီထိုးပင် လုပ်နေလေ ဖြစ်။

တကယ်တော့ ဦးအောင်စိုးက ကပ်စေးနဲ့လှသူတော့မဟုတ်ချေ။ တစ်ခါကလည်း စာအုပ်တိုက်ကို မင်းဟန် စောစောစီးစီးရောက်နေခိုက်

သူ့ကားနှင့် မနက်စာကျွေးဖို့ ခေါ်သွားဖူးသည်။ ဆီဒီးနားတို့ ထရိုက်ထားတို့လို ဟိုတယ်တွေဆီတော့မဟုတ်။ ဒါဆို စင်ထရယ်ဟိုတယ်လောက်လား မဟုတ်သေးပါ။

သူခေါ်သွားသည်က သူ့လို ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်၏အိမ် တက်အလှူသို့ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း ... ရက်မှားပြီးသွားမိ၍ ငတ်ပေါက်တိုးမလို ဖြစ်ခဲ့ သေးသည်။

ဦးအောင်စိုးကတော့ ထိုသို့အဖြစ်မခံချေ။ လမ်းဘေးလက်ဖက် ရည် ဆိုင်သို့ဝင်ပြီး မင်းဟန်အား စားချင်တာစားဟူ၍ ကျွေးမွေးဖူးကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

ပြီး ... အရင့်အရင့် ညနေပိုင်းတွေမှာလည်း ဘီယာတိုက်ခဲ့သော လွမ်းမောစရာနေ့များလည်း ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ (မှတ်ချက်။ ယခုမဟုတ်)

ထားတော့ ခုချိန် သူ့ဘက်က စားချင်တာစားဟူ၍ သဒ္ဒါစိတ်တွေ ယိုဖိတ်နေလျှင်တောင် မင်းဟန်က စိတ်မဝင်စားချေ။

လောလောဆယ် ... အသည်းကွဲနေသည်ဟု အထက်က ဆိုခဲ့ပြီး ပြီ။

ထိုကြောင့် ပရုတ်ဖတ်ရန် စာမူကိုပဲ တောင်းယူလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဦးအောင်စိုးက သတိရသွားဟန်ဖြင့် ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ ကိုမင်း ... တစ်နေ့က မင်းနဲ့မိတ်ဆက်ချင်လို့ဆို ပြီး တိုက်ကို ကောင်မလေးနှစ်ယောက် လာသေးတယ်ကွ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

ဒီကိစ္စက စာရေးသူနှင့် စာဖတ်သူကြားမှာ ဖြစ်နေကျကိစ္စဖြစ်၍ မေ့ပေါ့ပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ဒါကိုပင် အားမရသေးသော ဦးအောင်စိုးက ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ကောင်မလေးတွေက နှစ်ယောက်စလုံး လန်းတယ်ကွ၊ ငါတောင် မင်းစာအုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီး လက်ဆောင်ပေး လိုက်သေးတယ်၊ ပြီးတော့ ... မင်း ဖုန်းနံပါတ် လိုချင်လို့ဆိုပြီး သူတို့က တောင်းသွားသေးတယ်”

မင်းဟန် မျက်ခုံးပင့်လိုက်မိသည်။ ဒါဆိုလျှင်တော့ ပရိသတ်နှင့် နွေးနွေးထွေးထွေး ပြောရဦးမည်ပေါ့။

တွေးရင်းပင် ကိုယ့်ဘက်က ဖုန်း အသည်းအသန်မျှော်နေမိသော မြို့မြို့ကို သတိရသွားသည်။

သို့သော်လည်း ... ထိုဖုန်းက မျှော်သာမျှော် ပေါ်မလာဆိုသည် ဖုန်းမျိုး။

လေပူကြီးကိုပဲ မှတ်ထုတ်မိတော့သည်။ ဦးအောင်စိုးက မြင်ဖြစ် အောင် မြင်သွားပြီး ...

“ဟ ကိုမင်းရ ... ကိုယ့်ပရိသတ်ကောင်မလေးတွေ ဖုန်းဆက်မှာ ကိုပဲ မင်းက မသက်မသာပုံစံကြီးနဲ့ လေပူကြီးတောင် မှတ်လို့”

“ဦး မသိပါဘူးဗျာ၊ ခု ကျွန်တော့်မှာ ဖုန်းတစ်လုံးကြောင့် စာမရေး နိုင်ဖြစ်နေတာဗျ”

မျက်မှန်အောက်မှ ဦးအောင်စိုး၏မျက်လုံးကြီး ပြူးဝင်းသွား လျက်...

“ဟေ ... ဘယ်ဖုန်းလဲ၊ ဘယ်သူဆက်ပြီး မင်းကို နှောင့်ယှက်နေ လို့လဲ”

“ဆက်လို့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ မဆက်လို့ မဆက်လို့ စိတ်ထဲမှာ နေမထိ ထိုင်မရနဲ့ စာမရေးဖြစ်တာ”

“ဒါဆို ... အဲဒီဖုန်းက”

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်တော် ကြိုက်နေတဲ့ကောင်မလေးရဲ့ဖုန်းပဲ”

“ဟေ”

အခန်း (၉)

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ပျံ့ပျံ့ အုပ်စိုးနေပြီဖြစ်သော ညသည် နာရီအားဖြင့် ကိုးနာရီပင် ထိုးလုချေပြီ။

မင်းဟန်တစ်ယောက် ညစာစားပြီး ခုချိန်ထိ မငြိမ်သက်သေးသော အရှေ့အလယ်ပိုင်း ပြဿနာကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေခိုက် ဖုန်းပြည်သံကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

မင်းဟန် ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်တော့ ...

“ဟဲ့လို ... ဆရာခေါင်ဗညားလားမသိဘူး”

နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်က အသံချို့ချို့ရှရှလေး။ နားထောင်လို့ ကောင်းပေမယ့် မင်းဟန်စိတ်ဓာတ်ကျသွားရသည်။ ခေါင်ဗညားဟု မေးလာ ကတည်းက မြူမြူမဟုတ်မှန်း သေချာသွား၍ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကိုယ့် စာဖတ်ပရိသတ်ကိုတော့ လေးစားရမည်လေ။

ထိုသို့သောအတွေးနှင့် မင်းဟန်က ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ခေါင်ဗညားပါ”

“ဟယ် ... ဟုတ်တယ်တဲ့”

ဘေးမှတစ်ယောက်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်သောအသံဖြစ် သည်။ ပြီးမှ ဆက်၍ ...

“ဆရာ ... ဟိုလေ ကျွန်မက ဆရာရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါနဲ့ နာမည်လေးက”

“ရှင်”

“ဪ ... ကျွန်တော့်ရဲ့စာဖတ်ပရိသတ်ဆိုတော့ နာမည်လေး သိထားရအောင်ပါ”

ခဏမျှ အသံတိတ်သွားပြီးမှ ...

“ကျွန်မနာမည်က ဟို ... ပိုင်ပိုင်စိုးပါ ဆရာ၊ ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်နေ တာလဲ”

“ဗျာ”

တခပ်ခပ် ရယ်သံလေးက အရင်ကြားလိုက်ရပြီးမှ ...

“ဟာ ... ဆောရီးနော် ဆရာ၊ ခုနက ဘေးက သူငယ်ချင်းကို ပြောတာ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“အဟင်း ... ဆရာဖုန်းနံပါတ်ကို ဟိုတစ်နေ့ကမှ စာအုပ်တိုက်က ဆောင်းလာတာရှင်”

ထိုအခါမှ ဦးအောင်စိုး မနက်ကပြောသော ကောင်မလေးတွေ ခြစ်မည်ဆိုပြီး သတိရလိုက်မိသည်။

ပိုင်ပိုင်စိုးဆိုသော ကောင်မလေးကပဲ ...

“ဆရာရေးတဲ့ ဝတ္ထုတွေက ကြောက်စရာကောင်းတယ်နော်၊

ကျွန်မက ကြောက်တတ်တာရှင်း၊ ဒါပေမဲ့ မဖတ်ဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး”
“အဲဒါ ရသတစ်မျိုးပဲလေ၊ အဲဒါကို ရသကိုးပါးထဲက ဘယာနက ရသ လို့ ခေါ်တယ်”

“ကျွန်မကတော့ အဲဒါတွေကို မသိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုတစ်လော ဆရာတို့ရေးတဲ့ ဝတ္ထုအမျိုးအစားတွေကို အတော် ဝေဖန်ကြတယ်နော်”
မင်းဟန် ခပ်ဟဟရယ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ သူရေးနေသော ဝတ္ထုအမျိုးအစားနှင့်ပတ်သက်ပြီး အကောင်းရော၊ အဆိုးပါ ဝေဖန်ကြတာကို နားရည်ပင် ဝနေပြီ။

ထိုကြောင့် ...

“ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ ခု ကျွန်တော်တို့ရေးနေတဲ့ စာပေအမျိုးအစားက ဒီဘက်ခေတ်မှာမှ ပြန်ခေတ်စားလာတာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလို တစ္ဆေသရဲ နောက်ခံဝတ္ထုတွေက ပေါ်တာကြာပါပြီ၊ ဘုရားဟောခဲ့တဲ့ ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်တော်တွေနဲ့ ဓမ္မဒဝတ္ထုဇာတ်တွေထဲမှာလည်း ဒီလိုတစ္ဆေသရဲနောက်ခံ ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ ပါတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ”

“ပြီးတော့ ဆရာကြီး ရွှေညဒေါင်းတို့၊ ဒဂုန်ရွှေမျှားတို့လည်း သူတို့ ခေတ်မှာ ရေးခဲ့ကြတယ်လေ၊ အဲဒီထက် အစောဆုံးကတော့ ပိဋိကတ်သုံးပုံ ထဲက ‘ပေတ’ ဝတ္ထုဇာတ်ဟာ တစ္ဆေ သရဲ ပြိတ္တာတို့အကြောင်း အကျယ် တဝင့် ဖွင့်ဆိုထားတဲ့ကျမ်းစာပဲလေ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာ၊ ခုလို ဗဟုသုတရအောင် ပြောပြတာ”

“ရပါတယ်ဗျာ၊ တချို့က မသိကြလို့ပါ၊ အနောက်တိုင်း စာပေ လောကမှာ ဒီလိုဝတ္ထုမျိုးတွေ သီးသန့်ရေးတဲ့ စာရေးဆရာတွေအပြင် ဟာသ စာရေးဆရာလို့ အများသိကြတဲ့ ပီဂျီဂုန်ဟောက်၊ ‘သိပ္ပံစာရေးဆရာကြီး

အိတ်ဂျီဝဲလဲ၊ ပြီးတော့ မော်ဒန်စာရေးဆရာတွေဖြစ်တဲ့ ဟင်နရီဂျိမ်းနဲ့ ဟန့်ဇီး နီးယားဝစ်တို့တောင် တစ္ဆေသရဲဝတ္ထုတွေ ရေးသားခဲ့သေးတာပဲ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ၊ ဒါနဲ့ ခု ဘာဝတ္ထုရေးနေလဲဟင်”

“လောလောဆယ်တော့ ဘာမှမရေးသေးဘူး၊ ခုနကတော့ အရှေ့ အလယ်ပိုင်းပြဿနာကို စဉ်းစားနေတာ”

“ရှန်”

“ဪ ... နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ခုထိမပြီးဆုံးသေးတဲ့ကိစ္စလေ”

“ဆရာကလည်း ကြောင်သွားတာပဲ၊ ဒါဆို ဆရာက ဝတ္ထုအသစ် မရေးရသေးဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခု စိတ်ညစ်စရာ ကြုံ နေလို့လေ”

“ဪ ... ဆောရီးပါ၊ ဆရာ၊ ဆရာရဲ့ဝတ္ထုအသစ်ကို မျှော်နေ ပါ့မယ်၊ ဒါပဲနော် ဆရာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ”

“ဪ ဆရာ ... မေ့သွားလို့ နောက်ထပ် ဖုန်းဆက်လို့ရပါတယ် နော်”

“ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဟုတ် ... ကျေးဇူးပါပဲ”

ပိုင်ပိုင်စိုးဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ ဖုန်းချသွားလေပြီ။ မင်း ဟန်လည်း စာမရေးဖြစ်တာ သုံးလေးရက်လောက်တောင် ကြာနေပြီဟု စဉ်းစားမိပြီး စာရေးစားဖွဲ့မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ မရချေ။ ထိုင်လို့မရတာမဟုတ်။ ဖင်ပါ၍ ထိုင်လို့ရပါသည်။ မရတာက စာရေးလို့မရခြင်းဖြစ်၏။ ဒါဆို စာရွက် မရှိလို့လား၊ ဘောပင်မင်ကုန်နေလို့လား။ မဟုတ်ပါ။ တစ်စုံတစ်ရာမဟုတ်ပါ။

စာရေးဖို့ ဈာန်မဝင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ပြောရသည်မှာလည်း ရှုပ်သည်။

ဒါဆို စာရေးဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ဈာန်မဝင်တာလဲ။ ရှင်းရှင်းလေး။ မြူမြူ ဆိုသော ကောင်မလေးက ခေါင်းထဲရောက်နေ၍သာ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ဆို၍ ကောင်မလေးက အကောင်လိုက်ကြီး ဘယ်လိုခေါင်းထဲဝင်နေတာလဲဟု မေးကြပါနှင့်။ မေးလျှင်လည်း ဒင်းကလေးကို သတိရနေလို့ သူ့အကြောင်း ဝဲ စဉ်းစားနေမိလို့ စာမရေးနိုင်တာဟု ဖြေပါမည်။ (လျှာရှည်လိုက်တဲ့ စာရေး ဆရာရယ်)

ထို့ကြောင့် ဝတ္ထုရေးမရသည့်အတူတူ မထူးဘူးဟုတွေးပြီး မြူမြူ ကိုပဲ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် သတိရလိုက်ကာ မင်းဟန်လုပ်မိသည်ကတော့- ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ သူ့အပေါ် စိုးမိုးနိုင်လွန်းသည့် နာမည် လေးတစ်ခုကို မင်းဟန် စတင်၍ ချရေးလိုက်ပါသည်။

မြူမြူ ... ရေ ... ဟူ၍။

အခန်း (၁၀)

မနက်စောစောစီးစီး စူပါ အခန်းသို့ရောက်ချလာသည်။ လက်ဖက် နည်သောက်ရန် လာခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒီကောင်က တခြားတက်စီသမားတွေ လို မနားတမ်း မောင်းပြီး ပိုက်ဆံကို အသည်းအသန်ရှာသူမဟုတ်။ ကားက ကိုယ်ပိုင်ကားမို့ ထွက်ချင်သည့်အချိန်မှာထွက်ပြီး သိမ်းချင်သည့်အချိန်မှာ သိမ်းသည်။ အံ့နာခလည်း ပူစရာမလိုချေ။

ခုလည်း အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း မင်းဟန်၏စာရေးစားပွဲပေါ်မှ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ယူကြည့်ကာ ...

“အဲမယ် ... ငါ့ကောင်ကြီးက ဒိုင်ယာရီတွေ ဘာတွေ ရေးလို့ပါ လား”

“ဟာ ... ဟေ့ကောင်”

မင်းဟန် ကမန်းကတန်း ဆွဲယူလိုက်ရသည်။ သို့သော်လည်း ဒင်းက မနေ့ညက ရေးထားသော စာကြောင်းတွေကို ဖတ်လိုပင် ပြီးနေပြီ။

စူပါက ရယ်သံကြီးဖြင့် ...

“ရှက်မနေပါနဲ့ ငမင်းရား ကိုယ့်ခံစားချက် ကိုယ်ရေးထားတာပဲ ဘယ်သူမှ တရားလာမစွဲပါဘူးကွ”

“သိပါတယ်၊ ခု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားမှာမလား၊ လာသွားမယ်”
ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို အံ့ဆွဲထဲမှာထည့်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ စူပါက ...

“ဘယ်လိုလဲ ငမင်း ... အဲဒီကောင်မလေး မင်းဆီကို ခုထိ ဖုန်းမဆက် ဘူးလား”

မင်းဟန်က လေပူမှုတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“မဆက်ပါဘူးကွာ၊ ဖုန်းဆိုလို့ မနေ့ညက ငါ့စာဖတ်ပရိသတ်တွေ ပဲ ဆက်တယ်”

“ဟေ ... ဟုတ်လား၊ ကောင်လေးလား၊ ကောင်မလေးလား”

မင်းဟန်က မျက်ထောင့်နီနီနှင့်ကြည့်ရင်း ဦးအောင်စိုး မစလိုက်၍ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်လာသော ပိုင်ပိုင်စိုးအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။

စူပါက မျက်လုံးပြူးနားထောင်နေပြီးမှ ...

“မင်း ... မင်းတို့ ဘာတွေပြောဖြစ်ကြလဲကွ”

စိတ်ရှုပ်ရသည်။ ညက ပိုင်ပိုင်စိုးနှင့်ပြောဖြစ်သည့် အကြောင်းအရာတွေကို ပြောပြရပြန်၏။

စကားဆုံးတော့ စူပါက ပါးစပ်ထဲမှာ ငုံထားသော ရေနွေးကြမ်းကို ဖွီးခနဲထွေးထုတ်ကာ ...

“ငမင်း ... မင်းဟာလေ တော်တော်ခူတဲ့ကောင်ပဲကွ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါက မင်းကို စာတွေ ဒီလောက်ရေးနေလို့ ဆရာကောင်လို့ ထင်နေတာ”

“ခုရော ငါ ဘာကောင်ဖြစ်လို့လဲ”

“အေး ... မင်းက အကောင်တော့ အကောင်ပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဆရာကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ငမိကောင်ကြီး”

“အနီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်ဆီကို ဖုန်းဆက်မယ့် ကောင်မလေးဟာ အလန်းလေးလို့လည်း မင်း ထုတ်ဝေသူက ပြောထားတယ်၊ ဟိုဘက်က တကယ်ဆက်လာတော့လည်း မင်းက နည်းနည်းပါးပါး အိမ့်မစဉ်းစားဘူး၊ မင်း သူနဲ့ဖုန်းပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ စာပေဆွေးနွေးပွဲကို ဖုန်းနဲ့ ကျင်းပတာကျနေတာပဲ”

“ဟာကွာ”

“ဟာကွာမနေနဲ့ ဟေ့ကောင်၊ မင်းလည်း မြူမြူမှ မြူမြူ လုပ်မနေနဲ့၊ မြူမြူထက်သာတာ ဒီကမ္ဘာမှာ ရှိသေးတယ်ဆိုတာလည်း ခေါင်းထဲ ထည့်ထားဦး”

ဖုန်းဆက်လာသည့် ပိုင်ပိုင်စိုးနှင့် မကြုံလိုက်၍ စူပါက ဆုံးမဩဝါဒ ခြွေနေခြင်းဖြစ်သည်။

မင်းဟန်က ...

“ဟာ ... ကိုယ့်ပရိသတ်ကိုတော့ အဲဒီလိုမလုပ်ချင်ပါဘူးကွာ၊ ပရိသတ်ကို အဆိပ်မခတ်ရဘူးကွ၊ လေးစားရမယ်လေ၊ ပြီးတော့ ... ဦးအောင်စိုးပါးစပ်က လန်းတယ်လို့ ပြောတာကိုလည်း ယုံလို့ မဖြစ်သေးဘူးကွ၊ သူတို့တစ်ဖွဲ့လုံးက တကယ် ငကြပ်ကြီးတွေ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မင်းအနေနဲ့”

စူပါစကားက မဆုံးလိုက်ချေ။ မင်းဟန်၏ဖုန်းက ထမြည်လာ၍ ဖြစ်သည်။ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်တော့ ...

“ဆရာလားဟင် ... ကျွန်မ ပိုင်ပိုင်စိုးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ခင်ဗျ”

ထိုအချိန်မှာပဲ စူပါက ဖုန်းကို စမီကာဖွင့်ပြောရန် လက်ဟန်ခြေ ဟန်ဖြင့် ပြောလာသည်။ မင်းဟန်လည်း စိတ်မသက်မသာဖြင့် ဖုန်းကို စမီကာဖွင့်လိုက်ရ၏။

တစ်ဖက်မှ ပိုင်ပိုင်စိုးက ...

“ဟိုလေ ... ဆရာ တစ်နေ့က ဆရာထုတ်ဝေသူ လက်ဆောင်ပေး လိုက်တဲ့ နောက်ဆုံးစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသွားပါပြီ၊ ကောင်းပါတယ် ဆရာ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

“ဒါနဲ့ ဆရာ ... အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာလေ ဖတ်ကောင်က နှစ်ပိုင်း ပြတ် အစိမ်းသေသေပြီး တစ္ဆေသရဲဖြစ်သွားတယ်မလား၊ အဲဒါကို ဆရာက အသုဘဆယ်ပါးထဲက ဝိစ္စိဒ္ဓက အသုဘလို့ ရေးထားတာတွေ့တယ် ဆရာ၊ အဲဒါဆိုတော့လေ ကျန်တဲ့ အသုဘတွေဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ ဆရာသိရင် ပြောပြပေးပါလား”

စကားသံအဆုံးမှာ စူပါက မင်းဟန်ကို မျက်ခုံးပင့်ပြလာသည်။ ဒီ ကောင်မလေးတော့ မင်းကိုစားပြီဆိုသည့်အထာမျိုး။ ရပါသည်။ ဒီလိုဝတ္ထု မျိုးတွေ ရေးနေမှတော့ မင်းဟန်တို့က လေ့လာထားပြီးသား။ ထိုကြောင့် ပခုံးအသာတွန့်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဒီလို ပိုင်ပိုင်စိုးရဲ့ မတင့်မတယ်ရွံ့စဖွယ်ဖြစ်သော နိမိတ်အာရုံ ကမ္မဋ္ဌာန်းဆယ်ပါးကို အသုဘဆယ်ပါးလို့ ခေါ်တယ်လေ၊ အဲဒါတွေက ...”

“ခဏလေး ဆရာ၊ ကျွန်မ လိုက်မှတ်ထားချင်လို့”

စာရွက်နှင့်ဘောပင်ရှာနေသည်လားမသိ။ ခဏကြာမှ ...

“ရပြီ ဆရာ ... ပြောပါ”

“အင်း ... ကျမ်းဂန်ထဲမှာ ဖွင့်ဆိုထားတဲ့ အသုဘဆယ်ပါး ဆိုတာက ...”

- ၁။ ဥဒ္ဒါမာတက = ဖူးဖူးရောင်ထ မလှရပ်သွင် အမြင်ဆိုး
ဝါးသော အကောင်ပုပ်။
- ၂။ ဝိနီလက = ဖောက်ပြန်ညိုပုပ် စက်ဆုပ်ရွံရှာဖွယ်
ကောင်းသော အကောင်ပုပ်။
- ၃။ ဝိပုဗ္ဗက = ယိုစီးလိမ်းကျသော ပြည်ပုပ်တို့ဖြင့် စက်
ဆုပ်ဖွယ်အကောင်ပုပ်။
- ၄။ ဝိစ္ဆဒ္ဒက = နှစ်ပိုင်းပြတ်နေသော စက်ဆုပ်ဖွယ်
အကောင်ပုပ်။
- ၅။ ဝိက္ခာယိတက = အထူးထူးအပြားပြား ကျီး၊ ခွေးတို့စား၍
စက်ဆုပ်ဖွယ်သောအကောင်ပုပ်။
- ၆။ ဝိက္ခိတ္တက = အထူးထူးအပိုင်းအပိုင်းအားဖြင့် ပစ်
လွှတ်စွာထားအပ်သော စက်ဆုပ်ဖွယ်
အကောင်ပုပ်။
- ၇။ ဟတဝိက္ခိတ္တက = လက်နက်ဖြင့် ပိုင်းပြတ် လွှင့်ပစ်အပ်
သော စက်ဆုပ်ဖွယ်အကောင်ပုပ်။
- ၈။ လောဟိတက = သွေးအလိမ်းလိမ်းပေကျစက်ဆုပ်အပ်
သော အကောင်ပုပ်
- ၉။ ပုဠုဝက = ပိုးလောက်ပြည့်၍ အော့အန်ဖွယ်ဖြစ်
သော အကောင်ပုပ်။
- ၁၀။ အဋ္ဌိက = စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ အရိုးစုသာဖြစ်သော
အကောင်ပုပ်။

“အဲဒါတွေပဲ ပိုင်ပိုင်စိုးရဲ့”
စကားအဆုံးမှာ ကြက်သီးထသွားသောအသံကလေး ထွက်လာ
သည်။

“အမယ်လေး ဆယ်ပါးစလုံးက ကြောက်စရာ ရွံစရာတွေချည်းပဲ
နော်... ဆရာ”

“ဪ... အသုဘဆိုမှတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ချစ်စဖွယ်လှပနေ
တော့မှာလဲ”

“ခစ်... ခစ်... ဟုတ်တာပေါ့နော်၊ မေးရတာ အားနာလိုက်တာ၊
ဆရာလည်း ပါးစပ် အတော်ညောင်းသွားမှာပဲ”

“ရပါတယ်၊ သိချင်တဲ့လူကို ပြောရတာ အကျိုးရှိတယ်လေ၊ ကိစ္စ
နို့ပါဘူး”

ခဏတိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ...

“ဪ... ဆရာ မနက်ဖြန်တစ်ရက်လောက် အားလားဟင်၊
ဆရာ့ကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးချင်လို့”

“ဗျာ... မနက်ဖြန်တော့ မအားဘူးဗျ”

စကားအဆုံးမှာ ဘေးမှ စူပါက ပခုံးကို ဖြန်းခနဲ လှမ်းရိုက်သည်။
မင်းဟန်က အံ့ကြိတ်ပြလိုက်၏။

တစ်ဖက်မှ ဆက်ပြောလာသည်။

“ဒါဆို... သန်ဘက်ခါရော ဆရာ”

“အင်း... သန်ဘက်ခါဆိုရင်တော့ ဖြစ်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးပဲဆရာ၊ ဒါဆို သန်ဘက်ခါကျရင် မနက်ဆယ်နာရီ
လောက် မြို့ထဲက () စားသောက်ဆိုင်မှာ ဆုံမယ်လေ”

“ခဏလေး... ပိုင်ပိုင်စိုးရဲ့၊ ဟိုလေ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်
က မမြင်ဖူးတော့ ဘယ်လိုလုပ်”

“ဪ... ဆရာကလည်း လွယ်ပါတယ်၊ ဆရာလက်ထဲမှာ ခု
ဆရာ နောက်ဆုံးထွက်ထားတဲ့ စာအုပ်လေးတစ်အုပ် ကိုင်လာခဲ့ပေါ့၊ ဒါလေး
များ”

ပိုင်ပိုင်စိုးရော ဘာကိုင်လာမှာလဲဟု ပြန်မမေးဖြစ်တော့ချေ။ သူ့
ဘာသာသူ အဆင်ပြေရာ ကိုင်လာလိမ့်မည်။ ကိုယ့်တက်ကပဲ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ကိုင်သွားလျှင်ပြီးပြီ။ (မှတ်ချက်=စာအုပ်)

ထို့ကြောင့်...

“ဟုတ်ပြီလေ... ဒါဆိုလည်း ပိုင်ပိုင်စိုးပြောတဲ့ အတိုင်းပဲပေါ့”

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ၊ ဒါဆို သန်ဘက်ခါ ဆုံကြမယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖုန်းချသွားတော့မှ စူပါက မျက်နှာကြီးမဲ့ကာ ကြည့်လာရင်း...

“မင်းကွာ... မူနေရသေးတယ်၊ မနက်ဖြန်ဆိုလည်း မနက်ဖြန်
သွားလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“အာ... မင်းဘာသိလို့လဲ၊ မနက်ဖြန် ငါ အခန်းပြောင်းရမှာကွ”

“ဪ... ဒီလိုလား”

“ဒီလိုလား မလုပ်နဲ့၊ မနက်ဖြန် တစ်ရက်လုံး မင်းကားကို ငါ
ချောဆွဲမယ်၊ စောစောသာလာခဲ့၊ ပြီးတော့ ကားခိုက်ဆံကိုလည်း မျှော်
လင့်မနေနဲ့ဦး”

“အင်”

“ဟင် ... ဘာလဲဗျ ကိုတိုး”

“ဒီလိုကွာ၊ ဒီအခန်းကို မင်းရှေ့က ငှားသွားတဲ့ အိမ်ငှားက စာချုပ် ပြည့်လို့ ပြန်အပ်သွားတာလေ၊ အဲ ... လောလောဆယ် ခရီးထွက်စရာရှိ တော့ သူ့ပစ္စည်းတွေ ဒီအခန်းထဲမှာ ခဏထားပါရစေတဲ့ တစ်ပတ်လောက် ကြာရင် လာယူမယ်လို့ ငါ့ဆီကတစ်ဆင့် အိမ်ရှင်ဆီမှာ ခွင့်တောင်းခိုင်းတယ် ကွ၊ အိမ်ရှင်ကလည်း ပြောပါတယ်၊ နောက်တက်မယ့် အိမ်ငှားရဲ့သဘောပဲ တဲ့ မင်းကလည်း တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ ငါလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး ဆိုပြီး ရပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

မင်းဟန်က အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာလည်း ပစ္စည်းတွေ ဒီလောက်ပါတာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ တစ်ပတ်လောက်ပဲ မဟုတ်လား”

“အဲဒီလောက်ပါပဲ အခန်းသေ့ကလည်း သူ့ဆီမှာဆိုတော့ သူ့ဟာ သူ လာယူပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... အားလုံး အဆင်ပြေပြီဆိုတော့ ငါသွား မယ်”

“နေပါဦးဗျ ... ကိုတိုးကြီးကလည်း”

တိုးနှောင်မိုးက ဟန်ပါပါဖြင့် လှည့်ကြည့်လာသည်။ ပြီး မေးလိုက် သော စူပါကိုလည်း ...

“ဘာလဲ ... ဘီယာတိုက်မလို့လား”

စူပါက မျက်နှာကြီးကို မဲ့ရင်း ...

“ဘယ်ကလာ ... ကျွန်တော့်မှာ ဒီနေ့ ဆီဖိုးတောင် ရတာမဟုတ် တဲ့ ကိုတိုးကြီးက ပွဲတစ်လစာရတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ... ခင်ဗျားပဲ ဆိုက်”

“ဟာ ... မဖြစ်ဘူးကွ၊ ငါ အခုကိုင်နေတဲ့ ငါးသိန်းဖုန်းက အသိ

အခန်း (၁၁)

ခြောက်လစာချုပ်ဖြင့် ထပ်ငှားလိုက်သော ခုနစ်လွှာတိုက်ခန်း၏ အပေါ်ထပ်အခန်းက အိပ်ခန်းက နှစ်ခန်းတောင်ပါနေသဖြင့် မင်းဟန်က ပွဲစား တိုးနှောင်မိုးအား ...

“ကျေးဇူးပဲ ကိုတိုးကြီးရာ၊ ခု ... ခင်ဗျားရှာပေးတဲ့ အခန်းက အရင်အခန်းနဲ့ ဈေးချင်းလည်း တူတယ်၊ အပေါ်ဆုံးထပ်ဆိုပေမယ့် လွှာချင်း ဆိုတော့ အခန်းလည်း ကျယ်တယ်ဗျ၊ ပြီးတော့ အိပ်ခန်းက နှစ်ခန်းတောင်ပါ သေးတယ်”

မင်းဟန်အပြောကြောင့် စူပါကလည်း ဝေ့ဝဲကြည့်ရင်း ...

“ဒါနဲ့ ကိုတိုးကြီး ... ဟိုတက်တစ်ခန်းက ဘာဖြစ်လို့ လော့ချထား တာလဲဗျ၊ ခုနက ကျွန်တော် ဖွင့်ကြည့်တော့ မရဘူး”

ထိုအခါမှ ပွဲစားတိုးနှောင်မိုးက မင်းဟန်ကို ကြည့်ကာ ...

“အေး ... ငါလည်း အဲဒီကိစ္စကို ပြောမလို့ပဲ”

တစ်ယောက်ဆီက တစ်လကို ငါးသောင်းသွင်းနဲ့ လပေးဝယ်ထားတာ၊
အဲဒါ ပိုက်ဆံသွင်းရဦးမယ်”

“ပွဲစားကလည်း ဖုန်းတောင် အကြွေးဝယ်ကိုင်တယ်နော်”

“ဟဲ ဟဲ ... ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ် လူရှိန်တာပေါ့ကွာ”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားဘာသာ လူပဲရှိန်ရှိန် လိင်ပဲရှူရှူ ဘီယာလေး
တစ်ခွက်နှစ်ခွက်လောက်တော့ တိုက်သင့်ပါတယ်”

ဘီယာငတ်ကြီးကျနေသော စူပါကိုကြည့်ကာ ကြားထဲက မင်းဟန်
မနေနိုင်တော့။ ထိုကြောင့် စောင်းငမ်းငမ်း ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ကဲ မောင်စူပါ ... မင်း ဒီလောက် မျှီဆို့ချင်နေတဲ့ ဘီယာကို
ငါပဲ တိုက်ပါမယ်၊ ကိုတိုးကြီးကို သွားစမ်းပါစေကွာ”

“ပြီးရော ... ပြီးရော”

စူပါ ခေါင်းညှိတ်လက်ခံလိုက်သော်လည်း ပွဲစားတိုးနှောင်မိုးက
မသွားသေးချေ။ မင်းဟန်က မျက်ခုံးအသာပင့်ကာ ...

“ကိုတိုးကြီး ... ဘာပြောစရာရှိသေးလို့လဲဗျ”

တိုးနှောင်မိုးက မျက်နှာစပ်ပြီးပြီးနှင့် ...

“အဟီး ... ငါလည်း မင်းတို့နဲ့ ဘီယာလေးတစ်ခွက်နှစ်ခွက်
လောက် လိုက်သောက်မလားလို့”

ထိုအခါမှ စူပါက ရှုသိုးသိုးကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အဲဒါပဲ ... ပွဲစားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အိတ်ဖိုက်ချင်တာမှ မဟုတ်
ဘူးကွ၊ ခုလည်း ကုန်းလိုက်ဆင်းလိုက်ဦးမယ်”

ထိုစကားလောက်တော့ တိုးနှောင်မိုးတို့က လုံးဝမမှု့ချေ။ ပွဲစား
လောက၌ အိတ်ဖိုက် တိုးနှောင်မိုးဆိုသည့်နာမည်တစ်လုံးနှင့် နေလာသည်
မှာ သုံးနှစ်သုံးမိုးပင် မကတော့ပြီ။

ထိုကြောင့် တိုးနှောင်မိုးကိုပါခေါ်ပြီး ဘီယာဆိုင်သို့ သုံးယောက်
သား ချီတက်လိုက်ကြ၏။

စာအုပ်ကိုင်လာခဲ့ပါဟု ဆိုသည်။ ခုတော့ ဆိုင်ထဲရှိ လူအားလုံး မြင်အောင် စာအုပ်ကိုပဲ လက်နှင့်မြှောက်ပြရမလိုဖြစ်နေသည်။ ထိုသို့လုပ်ပြန်ရင်လည်း ကိုယ့်ကို ပေါတာကြီးဟု ထင်ကြမည်စိုးရိမ်ပြန်သဖြင့် မလုပ်ဖြစ်တော့။
အထက်ကဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိဖြစ်နေစဉ်မှာ

၆ ...

“ဟေး ... ကိုမင်းဟန်”

ကိုယ့်နာမည် ခေါ်သံကြားလိုက်၍ ဆတ်ခနဲလှည့်အကြည့် ...

“ဟင် ... မြူမြူ”

ထိုသို့ရေရွတ်ရင်း ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် ခြေလှမ်းကာ လှမ်းမီလျက်သား ခြစ်သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပိုင်ပိုင်စိုးလည်း မသိတော့။

စားပွဲနားရောက်တော့ မြူမြူကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အတူ တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်းဟန်က ဝမ်းသာစိတ်ကို ဖုံးမရသောမျက်နှာကြီးနှင့် ...

“မြူမြူပါလား၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လာဆုံရပြန်ပြီ”

မြူမြူက အပြုံးစုစုဖြင့် ကြည့်လာပြီး ...

“ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုမင်းဟန် ထိုင် ... ဘာစားမလဲ၊ နောက်တစ်ခါဆုံရင် ကျွန်မ၊ ကျွေးပါမယ်လို့ ပြောထားဖူးတယ်လေ”

ခုံတစ်ခုံဆွဲကာ မင်းဟန် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စားပွဲပေါ်မှာလည်း ဘာစားစရာမှမရှိသေး။ မှာထားပြီး ရောက်မလာသေးတာဖြစ်မည်။ မင်းဟန်က လက်ထဲက စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် အသာတင်လိုက်ရင်း ...

“မြူမြူ ကျွေးတာစားချင်လို့ ဒီဆိုင်ကို တကူးတကရှာပြီး လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

“သိပါတယ်ရှင် ... တိုက်ဆိုင်တာပါ”

အခန်း (၁၂)

ချိန်းထားသော ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ဆိုင်ထဲမဝင်သေးဘဲ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့်စာအုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း မင်းဟန် ခြေလှမ်းတုံ့နေမိသည်။

အင်း ... ချိန်းလို့သာ လာခဲ့ရတယ်။ ငါ့ကိုရော တွေ့ပါ့မလား။ ပြီးတော့ ခုလို လာခဲ့တာရော ပေါတောတောများ ဖြစ်နေပြီလား စသည်ဖြင့် အူတူတူ စဉ်းစားနေမိသေးသည်။

ပြီးမှ အို ... ကိုယ့်ပရိသတ်က လေးစားလို့ ထမင်းစားဖိတ်တာပဲ ဟု အားတင်းပြီး ဝင်သွားလိုက်သည်။ အမှန်တော့ ထိုသို့တွေးနေဖို့ပင် မလိုချေ။ ဟိုက ရိုးရိုးသားသား ထမင်းစားဖိတ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ကို ထမင်းထဲမှာ အဆိပ်ခတ်ပြီး လုပ်ကြံဖို့မှ မဟုတ်သည်ဘဲ။

ဆိုင်ထဲရောက်တော့လည်း ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ။ ခုက်သည်က ပိုင်ပိုင်စိုးဆိုသော ကောင်မလေးကိုလည်း သူ မမြင်ဖူးချေ။ ဟိုကတော့

ပြောရင်း စာအုပ်ကို လှမ်းကြည့်ကာ မြဲမြဲက ...

“အဲမယ် ... ကိုမင်းဟန်က ဝတ္ထုတွေ့ဘာတွေလည်း ဖတ်တာပဲလား”

“အင်း ... အဲ ... ဖတ် ... ဖတ်ပါတယ်”

ယောင်နုနှင့် ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။ မြဲမြဲက စာအုပ်ကိုဆွဲယူကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဪ ... စာရေးဆရာက ခေါင်ဗညားကိုး၊ နာမည်ကြီးပဲနော်”

အဲဒါ ကျွန်တော်ဗျ ... ဟု ရင်ကျောပြီး ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ငကြားကြီးဟု ထင်နေမှာစိုး၍ မပြောဖြစ်တော့။

ထိုအချိန်မှာပဲ မြဲမြဲက ...

“ကျွန်မတို့လည်း ညွှန်သည်တစ်ယောက်ကိုစောင့်နေတာ ကိုမင်းဟန်ရဲ့ လာရင် တစ်ခါတည်း စားလိုက်ကြတာပေါ့၊ ဟဲ့ ... ညွှန်သည်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါဦး”

မင်းဟန်ကို ပြောနေရင်းပင် ဘေးမှကောင်မလေးကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သေးသည်။ ထိုကောင်မလေးကလည်း ဖုန်းထုတ်ကာ နံပါတ်တချို့ကို နှိပ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

အရေးထဲ ဖုန်းမြည်လာပြန်သဖြင့် မင်းဟန်က ဖုန်းထုတ်ကာ ...

“ဟဲလို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာ ခေါင်ဗညားလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဟင် ဟင်”

ပြောရင်း ဆတ်တင့်ငုံဖြစ်သွားရသည်။ ခုနက ပြန်ပြောလိုက်သံက ဖုန်းထဲမှ ထွက်လာခြင်းမဟုတ်ချေ။ တကယ်တမ်း ပြောလိုက်သူက ကိုယ့်

ရှေ့မှာ အရှင်လတ်လတ်ထိုင်နေသည့် မြဲမြဲပင် ဖြစ်လေသည်။

မင်းဟန်က အံ့သြဘာနန်းဖြင့် ...

“ဒါ ... ဒါဆို ... ပိုင်ပိုင်စိုး ဆိုတာက”

“ကျွန်မပါ”

ဘေးမှကောင်မလေးကပင် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်းဟန်က ဪဟု ခပ်လေးလေးရေရွတ်လိုက်၏။

မင်းဟန်ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ထိုကောင်မလေးကပဲ မျက်စောင်းပျံ့ထိုးကာ ...

“ကျွန်မက ပိုင်ပိုင်စိုးဆိုပေမယ့် ဖုန်းတကယ်ဆက်တာက မြဲမြဲရင့်၊ ကျွန်မ မဟုတ်ဘူး”

“ဟဲ့ ... မပြောပါနဲ့ဆိုတာကို”

မြဲမြဲက မျက်နှာနီဝါးဝါးနှင့် လှမ်းရိုက်သည်။ ထိုအခါမှ တကယ်ပိုင်ပိုင်စိုးက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ရင်း ...

“မပြောလို့ဖြစ်မလား၊ ဟိုမှာ ရှင့်စာရေးဆရာက မျက်နှာပျက်နေပြီ”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းသာလုံးက လှိုက်ခနဲ မင်းဟန်ရင်ထိ တက်ကပ်သွားရပြီး ...

“မြဲ ... မြဲမြဲ ... အဲဒါ တကယ်ပဲလားဟင်”

မြဲမြဲက ခေါင်းကလေး အနည်းငယ် ငုံ့သွားပြီးမှ အင်းဟု မဖွင့်တဖွင့် ဖြေလာ၏။

မင်းဟန်က မျက်နှာပြီးပြီးပြီးကြီးလုပ်ကာ ...

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မြဲမြဲရယ်၊ ဒါဆို မြဲမြဲက စာအုပ်တိုက်က ခုန်းနံပါတ်ရကတည်းက ကျွန်တော့်ကို ခေါင်ဗညားလို့ သိနေခဲ့တာပေါ့။

ဟုတ်လား။”

မချင်မရဲထပ်မေးလိုက်မိသည်။ မြူမြူက ပြုံးရင်း ခေါင်းအသာ ခါကာ ...

“ဟင့်အင်း... အဲဒီတုန်းကလည်း မသိသေးဘူး။ ဟိုလေ ကိုမင်း ဟန် ဖုန်းနံပါတ်ပေးတုန်းက မကြည့်မိဘဲ ဒီအတိုင်း ထည့်သိမ်းထားလိုက် တာ။ ပထမတစ်ခါဆက်ပြီးတော့မှ ပိုင်ပိုင်စိုးပြောလို့ တိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင် ဗညားဆိုတာ ကိုမင်းဟန်မှန်း သိလိုက်ရတာရှင်”

စကားအဆုံးမှာ မင်းဟန်က မျက်နှာငယ်လေးလုပ်၍ ...

“ဪ... ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ထမင်းစားဖိတ်တာ စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညားအနေနဲ့ပဲပေါ့ ... ဒီလိုလား”

မြူမြူက မင်းဟန်ကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးလိုက်ပြီးမှ ...

“အံ့မယ် ... ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ စာရေးဆရာဆိုပေမယ့် မမြင်ဖူးဘဲ ထမင်းစားဖိတ်ရအောင် ကျွန်မ အဲဒီလောက်ထိ မရဲဘူးရှင်၊ အဲဒါဆို သဘော ပေါက်ပြီလား”

“အဟီး”

သဘောပေါက်ပါသည်။ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး မင်းဟန် အကြွင်းမဲ့ သဘောပေါက်သွားသည်။ ဒါဆို မြူမြူက ငါ့ကို မင်းဟန်မှန်းသိလို့ .. အို။ ထိုသို့ပင် ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်ပြီး မညှာမတာ တွေးမိလိုက်သေးသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ပိုင်ပိုင်စိုးက မလိုအပ်ဘဲ ချောင်းတစ်ချက်ဝင်ဟန် လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ကဲ ... စာရေးဆရာနဲ့ စာဖတ်သူ မိတ်ဆက်လို့ပြီးရင် လည်း စားစရာတွေ မှာကြဦးလေ၊ ဒီမှာ ဗိုက်ဆာနေပြီရှင်”

“အာ ... နင်ကလည်း”

ရှက်ရွံ့သံလေးနှင့် မြူမြူက စူပူပူရေရွတ်လိုက်၏။ မင်းဟန်ကတော့ အဟီးဆိုပြီး သွားဖြဲလိုက်ရသည်။

ထိုနောက် စားသောက်စရာတွေမှာပြီး စားရင်းသောက်ရင်းပင် မြူမြူက ...

“ကျွန်မ တကယ်အံ့ဩတယ် သိလား။ ကိုမင်းဟန်ကို စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညားလို့ လုံးဝကို မထင်ထားတာ”

“အဟဲ ... ခုလို တစ်ယောက်တည်းမှန်း သိလိုက်ရတော့ ဝမ်းသာ သွားတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... စိတ်ညစ်သွားတာ”

“ဗျာ”

သူတို့အချင်းချင်း ရယ်ကြပြန်သည်။ ပြီးမှ မြူမြူက ...

“နောက်တာပါ၊ ဒါနဲ့ ... ကိုမင်းဟန်က ပရိသတ်နဲ့ ဖုန်းပြောရင် အဲဒီလို မေးသမျှကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပေးတာပဲလား”

“အင်း ... သိချင်တာ မေးရင်တော့ ဖြေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အသုဘ အကြောင်းမေးတဲ့ ကောင်မလေးမျိုးတော့ မရှိဘူးဗျ။ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိပါဘူး။ ထူးထူးခြားခြားမို့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကို ဖြေလိုက်တာ၊ စိတ်ချင်းဆက်နေတဲ့ သဘောထင်ပါရဲ့”

မြူမြူမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပြီး ...

“အံ့မယ် ... အဲဒါကတော့ ပိုတာပါ”

“မပိုပါဘူးဗျ။ ဒီညတောင် အဲဒီကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းထပ်ဆက်မယ် ပြောထားတာ၊ ညဘက်ကျရင်တော့ ဖုန်းမျှော်နေမိတော့ မှာပဲ”

ရှက်ငွေ့မပြယ်သေးသော မျက်နှာလေးဖြင့် မြူမြူက မျက်စောင်း

လဲ့လဲ့ ထပ်ထိုးလာပြန်သည်။ ဘာမှတော့ ပြန်မပြော။

စားသောက်ပြီးစီး၍ ပြန်ကြတော့ မင်းဟန်က ကားထွက်ငှားပေးရင်း

“မြူမြူ”

“ရှင်”

“ဟိုကောင်မလေးကို ပြောဖြစ်အောင် ပြောလိုက်ပါဗျာ၊ ဖုန်းဆက်
ပါလို့ သူမဆက်ရင် ကျွန်တော် စာ ... ဘယ်လိုမှ ရေးလို့မရလို့ပါ”

“ကောင်းပါပြီရှင် ပြောလိုက်ပါမယ်၊ ဆက်မဆက်ကတော့ သူ
သဘောနော်”

“ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် မျှော်နေမှန်းသိရင်တော့ သူ
ဆက်မှာပါ ... ဟဲ့ ... ဟဲ့”

ဒီတစ်ခါလည်း မရိုးနိုင်သော မျက်စောင်းကို ထိုးပြန်သည်။ ထိုမျက်
စောင်းလေးကိုတော့ မင်းဟန်ရင်ထဲမှာ ပန်းတွေပွင့်သွားသလိုမျိုး ခိုးခိုးလေး
ခံစားလိုက်ရ၏။

ထိုသို့ဖြင့် မင်းဟန်တစ်ယောက် မျက်နှာသာပေးလာသော ကံကြမ္မာ
ခလံတော်ကို သုံးကြိမ်တိတိ အလေးပြုလိုက်လေသည်။

အချစ်ဆိုတာ

ကျားနဲ့ဆင် . . .

လယ်ပြင်မှာတွေ့တာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး။

ပန်းနဲ့အပင်

ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ကိုင်းဆက်စိုက်ပျိုးလိုက်သလိုမျိုး

ဖူးပွင့်

နူးညံ့

မြင့်မြတ်

သက်ဝင်။

အခန်း (၁၃)

စာရေးစားပွဲပေါ်မှာ တင်ထားသည့် ဖုန်းကို ကသိုဏ်းရှုသလို ရှုနေမိသည်မှာ ညနေစောင်းကတည်းကဖြစ်၏။ ဖုန်းကိုလှမ်းယူပြီး ပိုင်ပိုင်စိုးစိုး ဖုန်းသို့ လှမ်းခေါ်ဖို့ ကြံစည်မိသည်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်။ သို့သော်လည်း မခေါ်ဖြစ်ချေ။ သို့နှင့် စိတ်ကို ဆွဲဆန့်ပြီး စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။

ညကိုးနာရီနှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်ဘိတိ အချိန်ကျမှပဲ ဖုန်းမြည်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ မင်းဟန် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရသည်။ အမြန်လှမ်းယူကာ နံပါတ်ပင်မကြည့်ဘဲ ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်၏။

“ဟဲ့လို”

“ဟုတ်ကဲ့ ... စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညားလား မသိဘူးရှင့်”

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မြူမြူရယ်၊ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းတကယ်ဆက်တယ်နော်”

တစ်ဖက်မှ ခဏတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ကြောင်တက်တက်အသံဖြင့်

“ဟိုလေ ... ခုနက ဘာပြောလိုက်တာလဲ မသိဘူးနော်၊ ဒီမုန်းက ဆရာခေါင်ဗညားရဲ့ဖုန်း မဟုတ်ဘူးလား”

မင်းဟန်လည်း ခပ်အူအူဖြစ်သွားရပြီ ...

“ဗျာ ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုဆက်နေတာက မြူမြူမဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မက တရုတ်တန်းက အမိနာကျင်စိန်ပါ”

“ဪ”

မင်းဟန် စိတ်ညစ်သွားရ၏။ မျှော်နေသည့် ဖုန်းက ဝင်မလာဘဲ ဘယ်ကဘယ်လို တရုတ်တန်းက ဆက်လာသည်မသိချေ။ နာမည်တပ်ပြီး ရောက်လာတော့လည်း ပြန်ပြောရပြန်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ မအမိနာကျင်စိန် ... ပြောပါခင်ဗျ”

ထိုသို့စကားလမ်းကြောင်း ဟပေးလိုက်ချိန်မှာတော့ တရုတ်တန်းမှ အမိနာကျင်စိန်သည် စာပေနှင့်ပတ်သက်သော စကားတစ်ခွန်းမှမပါဘဲ မင်းဟန်၏အသက်အရွယ်၊ ကိုးကွယ်သည့်ဘာသာ၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အိမ်ထောင်ရှိမရှိ စသည်တို့ကို နွားသိုးကြိုးပြတ်မေးလေတော့သည်။

မင်းဟန်လည်း ခပ်သွက်သွက်ဖြေပြီး ဖုန်းအမြန်ချပစ်လိုက်၏။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် ဖုန်းက ပြန်မြည်လာပြန်သည်။ နံပါတ်ကြည့်လိုက်တော့လည်း ခုနက နံပါတ်။

မင်းဟန်လည်း ဖုန်းပြန်ကိုင်လိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့်ပင် ...

“ကဲ ... ကဲရုတ်တန်းက မအမိနာကျင်စိန် ဘာများ သိချင်သေးလို့လဲဗျ”

တစ်ဖက်က မပြောသေးဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်နေပြီးမှ ...

“စာရေးဆရာကြီးကလည်း စိတ်ချည်းပဲနော်၊ သိချင်လို့ မေးတာကို ပဲဟာကို ... ဟင်း ဟင်း”

ခုနက အသံမဟုတ်၍ မင်းဟန် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိသည်။
တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“မြမြဖုန်း မျှော်နေမုန်းသိလို့ ကျွန်တော့်ကို နောက်နေတာမလား”

“မနောက်ပါဘူး ... ခပ် ... ခပ် စတာပါ”

“ဟာဗျာ မြမြကလည်း”

“ဘာလဲ ... ငြိငြင်တာလား၊ ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မှာနော်”

“ဟာ ... မချနဲ့၊ မချနဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ မြမြနဲ့ ဖုန်းပြောချင်လို့
ညနေကတည်းက မျှော်နေတာဗျ”

“ဟင် ... မျှော်နေရအောင် ကိုမင်းဟန်က ဘာအရေးတကြီး
ပြော စရာရှိလို့လဲ”

မင်းဟန် ခပ်စစပြီးမိသွားသည်။ ထိုစကားကိုလည်း ရေလာမြောင်း
ပေးစကားဟု အားမနာလျှာမကျိုးသတ်မှတ်လိုက်ပြီး ...

“မြမြ”

“ရှင် ... ဘာလဲ”

“ဟိုလေ ... ကျွန်တော့်ကို မြမြအနေနဲ့ စာရေးဆရာတစ်
ယောက်ကို ခင်မင်တဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ မဟုတ်ဘဲ မတော်တဆနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်
ဆိုင်ဆုံပြီး ခင်ခွဲရတဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံပေးပါလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုမင်းဟန်ရဲ့”

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် မေးလာသော မြမြ၊ စကားသံအဆုံးမှာ
မင်းဟန်က ...

“ဪ ... မြမြဘက်ကလေ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့
ဆိုတော့ တစ်မျိုးဖြစ်နေမှာစိုးလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘက်ကလည်း
အဲလိုပုံစံအနေအထားမျိုးနဲ့ ခင်မင်နေရတာ တစ်ခုခုကြားခံနေသလိုပဲ”

“ကဲပါရှင် ... ကိုမင်းဟန်သဘောပါပဲ၊ စာရေးဆရာဆိုတော့လည်း
လိုချင်တာကို ဆွဲယူပြီး ပြောတတ်လိုက်တာ”

ခပ်ငေါ့ငေါ့လေးပြောလာသဖြင့် မင်းဟန်က ကျိတ်ပြီးလိုက်ရင်း-

“ကျေးဇူးပါပဲ မြမြရယ်၊ ဒါနဲ့ ခု မြမြနေတာက ဘယ်မှာလဲ
ဟင်”

“ကျွန်မလား လောလောဆယ်တော့ ရန်ကုန်မှာ အမြဲတမ်းနေရပ်
လိပ်စာမရှိသေးဘူးရှင်၊ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့အိမ်မှာ ခဏနေတာလေ၊
အဲ ... ဒီရက်ပိုင်းထဲမှာ ခရီးတစ်ခုထွက်စရာရှိတယ်၊ အဲဒီက ပြန်လာပြီးရင်
တော့ ကိုမင်းဟန်ကို လိပ်စာတစ်ခု ပြောနိုင်မှာပါ”

“ဒါဆို ... မြမြက ဘယ်ကိုခရီးထွက်မလို့လဲ၊ ကြာရော ကြာ
မှာလား”

ရယ်သံလွင်လွင်လေးကို အရင်ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးမှ ...

“တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်ပါပဲ၊ ကိုမင်းဟန်ကို ကျွန်မ တစ်ခါ
ပြောဖူးတယ်လေ၊ ကျွန်မရဲ့အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ခရီးကရော ဘယ်နေ့ထွက်မှာလဲ”

“သန့်ဘက်ခါ”

“ဟင် ... သိပ်မှမလိုတော့တာပဲ၊ မြမြ ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်
ခွင့်တောင်းချင်တယ်”

“ဘာများလဲ ... ကိုမင်းဟန်ရဲ့”

“သန့်ဘက်ခါ ခရီးထွက်မှာဆိုတော့လေ မနက်ဖြန်တစ်ရက်လောက်
မြမြကို ထမင်းကျွေးချင်လို့”

“အာ ... နေပါစေဟော့ ကိုမင်းဟန်ရယ် ... ရပါတယ်”

“မရပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ထမင်းဖိတ်ကျွေးတယ်ဆိုတာထက်

မြမြနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောချင်တာက အဓိကပါ။ ခွင့်ပြုပေးပါနော် မြမြ။”
 အတော်လေး ကြာသည်အထိ မြမြဘက်မှ တိတ်ဆိတ်နေသေးသည်။ ပြန်ပြောဖို့ စကားကိုလည်း ချင့်ချိန်စဉ်းစားနေပုံလည်း ရ၏။
 အတန်ကြာမှာ ထွက်လာသည့် မြမြ၊ စကားသံက ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း
 “ကိုမင်းဟန်ကို ကျွန်မ တစ်ခါပြောဖူးပါတယ်။ ခုချိန်ဟာ ကျွန်မ
 ဘဝအတွက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု လုပ်နေတယ်ဆိုတာလေး၊ ခု ခရီးထွက်
 မယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စကလည်း အဲဒီအတွက်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုမင်းဟန်ကိုလည်း ကျွန်မ
 နားလည်ပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်မကိုလည်း တစ်ခုလောက် ပြန်နားလည်
 ပေးပါလား။”

“ဗျာ ... ဘာ ... ဘာကိုပြောချင်တာလဲ မြမြ။”

မြမြက ...

“မနက်ဖြန်မှာ ကိုမင်းဟန်ပြောတဲ့အတိုင်း တွေ့ဖို့ ကျွန်မ သဘော
 တူပါတယ်။ အဲ ... တောင်းဆိုချင်တာတစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်
 စလုံး သာမန်ခင်ကြဲတဲ့မိတ်ဆွေတွေလိုပဲ တွေ့ကြရအောင်လို့ပါ ဖြစ်တယ်
 မလား ကိုမင်းဟန်။”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို လှိုက်လှိုက်မောမောချလိုက်မိသည်။ မြမြ
 ဘက်မှာ ဘာအခက်အခဲတွေရှိနေလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဆက်ဆံရေးနယ်ယယ်တစ်ခု
 ကို ဘောင်ခတ်စည်းခြားနေချင်တာလဲ။ သူမသိ။

ဖြစ်နိုင်တာတစ်ခုကတော့ မြမြတစ်ယောက် သူ့ဘဝအတွက်
 အရေးကြီးသော အချိန်အပိုင်းအခြားတစ်ခုကို ရင်ဆိုင်နေရတာဖြစ်ကောင်း
 ဖြစ်မည်။

ထိုကြောင့် စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ပြီး မြမြအလိုကျ မင်းဟန် ပြော
 လိုက်၏။

“ရပါတယ် မြမြ ... ကျွန်တော့်အတွက်ကတော့ ဘယ်လိုပုံစံ
 မျိုးနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မြမြနဲ့ တွေ့ရဖို့ပါပဲ။ ခုလည်း မြမြပြောတဲ့အတိုင်းပဲပေါ့။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမင်းဟန်၊ ကျွန်မတို့ ဒါဆို မနက်ပြန်ဆုံ
 ကြမယ်လေ၊ ကဲ ... ဂွတ်နီကနော် ကိုမင်းဟန်။”

“ဟုတ် ... ဂွတ်နီကပါ မြမြ။”

ပြောစရာမလိုသော သဘောတူညီမှုဖြင့် ဖုန်းလိုင်းက ပြတ်တောက်
 သွားသော်လည်း မင်းဟန်ရင်ထဲမှာတော့ နားမလည်နိုင်သည့် စကားသံတစ်ခု
 ကို ရစ်ဝဲကြားယောင်မိနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

၆

အခန်း (၁၄)

ဒီနေ့အဖို့မှာတော့ မင်းဟန်တစ်ယောက် အတော်ကြီးကို တက်ကြွနေပါသည်။ သူ့ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်စိုး ဆေးစားမှားပြီး မော်လမြိုင်စက်စဲကမ်းခြေသို့ အလည်တစ်ခေါက် ဖရီးလိုက်ပို့မည်ဆိုလျှင်တောင် ယခုလောက် ဝမ်းသာမည်မဟုတ်။ ခုဟာက မြူမြူကိုယ်တိုင် သူနှင့်တွေ့ဖို့ လိုလိုလားလား လက်ခံလိုက်၍ ဖြစ်သည်။

သွားရန်ပြင်ဆင်ပြီးချိန်မှာပဲ တံခါးခေါက်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ သွားဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ စူပါကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း စူပါက နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်လျက် ...

“ဟား... တစ်ခန်းလုံးကို မွှေးကြိုင်နေပါလားကွ၊ အံ့မယ်... ဝတ်စားထားတာကလည်း မင်းသားတောင် ရှုံးမယ်၊ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာတုန်း”

စကားအဆုံးမှာ မင်းဟန်က ရှက်ရယ်ရယ်လိုက်ပြီး ...
“အဟီး... ငါလား ချိန်းထားတာလေး ရှိလို့ကွ၊ မင်းလာတော့လည်း လိုက်ဖို့ခိုင်းရတော့မှာပဲ”

“အောင်မာ... မင်းသွားချင်တဲ့နေရာကို လိုက်ဖို့ပေးဖို့ စာချုပ်ချုပ်ထားတာ ကျန်နေတာပဲ၊ နေစမ်းပါဦး ချိန်းထားတာက ဘယ်သူနဲ့လဲ”

“ဟဲ ဟဲ... မြူမြူနဲ့လေ ကောင်လေးရဲ့”
စူပါ၏မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က အပေါ်ကို မြင့်တက်သွားသည်။ မယုံကြည်သလိုပုံစံနှင့် ကြည့်လာရင်း ...

“တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ ဒီရက်ပိုင်းလေးမှာ အခြေအနေက ဒီလောက်တောင် တိုးတက်သွားတာလား၊ ကြားရတာ သိပ်တောင်မယုံချင်ဘူး”

ထိုစကားကြောင့် မင်းဟန် လေပူပါးပါး မှုတ်ထုတ်မိသည်။ စူပါကိုလည်း ပြန်ကြည့်၍ ...

“သိပ်လည်း အထင်မကြီးပါနဲ့ကွာ၊ ခုဟာကလည်း ငါ့ဘက်က အတင်းချိန်းလိုက်တာပါ”

ထိုသို့အစချီပြီး မြူမြူနှင့် ပတ်သက်သည့် လက်ရှိအနေအထားကို ငါ တစ်ဆက်တည်း ပြောပြလိုက်သည်။

နားထောင်အပြီးမှာ စူပါက ခပ်တွေတွေစဉ်းစားရင်း ...

“အင်း... မင်းထင်သလို သူ့ဘက်မှာ အခက်အခဲတချို့ ရှိနေလို့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ဘာပဲပြောပြော ခုလို တွေ့ခွင့်ပေးတယ်ဆိုတာကိုက ဆိုပါဘူး ငမင်းရာ၊ ပြီးတော့ မင်းရဲ့သဘောထားကို သူ ရိပ်မိနေပေမယ့် သူ့ဘက်က လေ့လာချင်သေးတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အဲလိုဆိုရင်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါ့ဘက်ကတော့

၈၆ ခြေခံ

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ရအောင်ကြိုးစားမှာပဲ”

စူပါက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ...

“အချစ်စိတ်တွေ ငယ်ထိပ်တက်ကပ်နေပြီပေါ့ ... ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ ... ဟိုအခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေထားသွားတဲ့လူ လာမယူသေးဘူးလား”

“ဟေ့အေး ... မလာသေးဘူး၊ ခရီးက ပြန်မရောက်သေးလို့ ထင်တာပဲ၊ ငါလည်း ကိုယ်ထမ်းထားရတာ မဟုတ်တော့ အဲဒီကိစ္စကို မေ့နေတာ၊ ကဲ ... သွားရအောင်၊ ချိန်းထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဘက်က စောရောက်နေမှ ကောင်းမှာကွ”

“အင်း ... ပိုက်ဆံမရတဲ့ ပါစင်ဂျာကိုတော့ လိုက်ပို့ပေးချီးမှာပေါ့၊ ကဲ ... ပြော မင်းက သူနဲ့ ဘယ်မှာချိန်းထားတာလဲ”

ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောလာသည့် စကားသံအဆုံးမှာ မင်းဟန်ကလည်း ခပ်သွက်သွက် ပြန်ပြောလိုက်ပါ၏။

“အင်းယားကန်ပေါင်မှာ”

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁၅)

အဝေးမှ ခပ်ပြေပြေတိုက်ခတ်လာသောလေသည် ရေပြင်ကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်သပ်လုပ်ကာ အေးတမြေမြေဆိုက်ရောက်လာသည်။

တသွင်သွင်မစီးသော်လည်း တလွင်လွင်ညည်းနေသည်ဟု ထင်ရသည့် အင်းယားရေပြင်ကိုကြည့်ငေးရင်း မင်းဟန် စကားစလိုက်၏။

“မြူမြူနဲ့တွေ့ဖို့ ဒီနေရာမှာ ဘာဖြစ်လို့ချိန်းလိုက်လဲ သိလား”

စကားသံကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ မြူမြူ ချက်နှာလေးက တစ်မျိုးဖြစ်သွားသည်။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ကြည့်ရှုနေကြသော စုံတွဲတွေချည်းပဲ မြင်လိုက်ရသည်ကိုး။

စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားသည်တော့မသိ။ မျက်စောင်းထိုးပင်း ငြိန်မေးလာသည်။

“ကိုမင်းဟန်နော် ... ဘာသဘောနဲ့ ဒီစကားပြောတာလဲဆိုတာ တွန့်မသိတယ်”

မင်းဟန်က မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီး ခပ်ဟဟရယ်လိုက်၏။

“ဪ... မြူမြူကလည်း ကျွန်တော် ဆိုလိုချင်တာက တစ်မျိုးပါ။ ဟိုလေ... မြူမြူမှာ စိတ်ရှုပ်စရာ အခက်အခဲတစ်ခုခု ရှိနေတယ်လို့ ထင်မိတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေရာလေးဆိုရင် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားမလား ဆိုပြီး ချိန်းလိုက်တာ”

မင်းဟန်အပြောကြောင့် မြူမြူမျက်နှာလေးက မဆိုစလောက်လေး တည်သွားရင်း...

“ဟင်... ကိုမင်းဟန်က ကျွန်မမှာ စိတ်ရှုပ်စရာရှိနေတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိတာလဲ”

မင်းဟန်က...

“ကျွန်တော်က စာရေးတဲ့သူလေ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့မျက်နှာကို အဲဒီလောက်တော့ ဖတ်တတ်ပါတယ်။ မြူမြူနဲ့ကျွန်တော် ဆုံတာ လေးငါး ကြိမ်ရှိနေပြီ။ မြူမြူ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောနေရင်း သက်ပြင်းချပြီး အဝေးကို ငေးငေးသွားတာမျိုး၊ ခေါင်းထဲကို တခြားအတွေးတွေ ဝင်လာလို့ မျက်နှာလေး ညှိုးသွားတာမျိုး ကျွန်တော် တွေ့နေရတာပဲ။ အဲဒါကြောင့်ပါ”

စကားအဆုံးမှာ မြူမြူက ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးသည်။ ပြုံးမှ...

“အင်း... ကိုမင်းဟန်ထင်တာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မမှာ စိတ်ရှုပ်စရာ တွေ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာတော့တဲ့အချိန်မှာ ပြေလည်တော့မှာပါ”

“အဲဒီစိတ်ရှုပ်စရာဆိုတာ ဘာများလဲဟင်၊ ကျွန်တော် သိခွင့်ရ မလား၊ ကူပြီးစဉ်းစားပေးချင်လို့ပါ”

ခေါင်းအသာခါရင်း မြူမြူက ပြန်ပြောလာသည်။

“မသိချင်ပါနဲ့ ကိုမင်းဟန်ရယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့အတွက် ကျွန်မ ပြင်ဆင်ထားပြီးပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုမင်းဟန်ရဲ့အကြောင်းကိုပဲ ပြောပြပါလား”

စာရေး ဆရာတစ်ယောက် ဘယ်လိုဖြစ်လာလဲဆိုတာကိုပေါ့”

စကားလွှဲလိုက်မှန်း သိသော်လည်း မင်းဟန်အဖို့မှာတော့ ကွက်တိဖြစ်သွားရသည်။ ကိုယ့်ဘဝ၏တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို မြူမြူအား ပြောပြချင်နေသည်ကိုး။

မင်းဟန်က အအေးကို တစ်ငုံသောက်လိုက်ပြီးမှ...

“အင်း... ပြောပြတာပေါ့၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ဘဝဖြတ်သန်းမှုကတော့ ရိုးရှင်းပါတယ်။ နယ်ကနေ အထက်တန်းအောင်တယ်၊ ပြီး... ဒီမှာ အဝေးသင်တက်ရင်းနဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်သေးတယ်။ ငယ်ငယ်တုန်းကပဲ စာဖတ်တာ ဝါသနာပါတော့ အားတဲ့အချိန်လေးတွေမှာ ကဗျာလေးတွေ၊ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ရေးဖြစ်တယ်။ အဲဒီကမှ ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုလေးတွေကို အသိစာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဖတ်ပြီး လုံးချင်းရေးကြည့်ပါလား ဆိုပြီး အကြံပေးတာကနေ စ၊ ရေးဖြစ်တာပဲ”

“အင်း... ဘယ်လိုဖြစ်ဖြစ် ကိုမင်းဟန်မှာ ပါရမီရှိလို့ ခုလိုအောင် မြင်လာတယ်ဆိုတာ သေချာပါတယ်”

“မြူမြူကလည်း ဖြောက်နေပြန်ပြီ”

“အာ... အတည်ပြောတာပါ။ ကိုမင်းဟန် စထွက်တဲ့စာအုပ်က တည်းက ကျွန်မ သဘောကျတာပါ။ ခုထိလည်း အားပေးနေတုန်းပဲလေ”

“ထားပါတော့... ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့... မြူမြူကို ကျွန်တော် ပြောထားတယ်နော်၊ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အနေနဲ့ မဆက်ဆံဖို့လေ”

မြူမြူ ခပ်လွင်လွင်လေး ရယ်တော့သည်။ တကယ်ကို စိတ်ကြည်လင်ပေါ့ပါးသွားသောပုံစံမျိုးလေးနှင့် ဖြစ်၏။

မင်းဟန်က ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကဲ လုပ်ပါဦး... မြူမြူရဲ့အကြောင်းလည်း ပြောပြဦးလေ”

မြို့မြို့မျက်နှာလေးက တည်သွားသည်။ သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ချရင်း စကားပြန်ဆိုလာ၏။

“အင်း... ကျွန်မဘဝကတော့ သိပ်စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းပါဘူး။ ကျွန်မက တစ်ကောင်ကြွက်လေ၊ မိဘတွေက ဆုံးပါးသွားကြတာကြာပြီ။ အဘိုးရဲ့အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာနေခဲ့ရတာ၊ အဘိုးကလည်း ဟိုတစ်လောကပဲ ဒီမှာ ဆေးလာကုရင်း ဆုံးသွားတာ”

“ဪ”

“အမျိုးအရင်းချာဆိုလို့ မန္တလေးမှာ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်မရှိတော့တယ်”

“ဒါဆို... ခု မြို့မြို့ ခရီးသွားမယ်ဆိုတာက မန္တလေးကိုပေါ့ဟုတ်လား”

“အင်း”

ခေါင်းညိတ်ရင်း ခပ်တိုးတိုးလေး ဆိုလာသည်။ ပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ အင်းယားရေပြင်ကိုသာ စိုဝေဝေလေး ကြည့်နေပြန်သည်။

ခဏနေတော့ မင်းဟန်က...

“မြို့မြို့မှာ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ၊ ဘာအခက်အခဲတွေ ရှိနေလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုလောက်တော့ တောင်းဆိုချင်တယ်”

ခပ်တွေတွေလေး ပြန်ကြည့်လာသော မြို့မြို့ကို မင်းဟန်က...

“ဟိုလေ... မြို့မြို့ ခရီးက ပြန်ရောက်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဆက်သွယ်ပေးပါလားလို့၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

မြို့မြို့က မင်းဟန်ကိုကြည့်ရင်း ဖြူဖြူဖျော့ဖျော့လေး ပြုံးသည်။ ပြုံးမှ...

“အင်း... ပြန်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်လေ၊ ကိုမင်းဟန်ကို ကျွန်မ ခင်ပါတယ်။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်လိုလည်း သဘောမထားပါဘူး”

“ကျေးဇူးပါပဲ မြို့မြို့။ ကျွန်တော်ကလည်း မြို့မြို့ရဲ့ကမ္ဘာထဲမှာ သူ့စိမ်းတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ရပါစေနဲ့လို့ အမြဲတမ်း မျှော်လင့်ပါတယ်”

နှစ်ယောက်သား အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။ အသံမဲ့စကားတွေက လေလှိုင်းထဲထိ ရောက်မလာပေမယ့်လည်း တစ်စုံတစ်ခုကိုတော့ ဝေဝေဝါးဝါးလေး မင်းဟန် ရှာတွေ့လိုက်၏။

အတန်ကြာမှ မျက်လွှာလေးကိုချရင်း မြို့မြို့က ခပ်တိုးတိုးဆိုလာသည်။

“ကိုမင်းဟန်... ကျွန်မတို့ ပြန်ကြရအောင်နော်၊ ပြင်ဆင်စရာလေးတွေ ရှိသေးလို့”

ပြောရင်း မြို့မြို့က ထရပ်လိုက်သဖြင့် မင်းဟန်လည်း အသာထလိုက်ရ၏။

လမ်းမပေါ်ရောက်တော့ မင်းဟန်ကပဲ အလိုက်တသိ ကားတစ်စီး တားပေးလိုက်သည်။

မြို့မြို့က ကားနှောက်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ကားပြတင်းပေါက်မှ ခေါင်းလေးပြကြည့်ကာ...

“ကိုမင်းဟန်... ကျွန်မ သွားတော့မယ်နော်... တာ့တာ”

မင်းဟန်က လက်ပြန်ပြရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် မြို့မြို့ဆီက ဖုန်းမျှော်နေမယ်ဆိုတာ လေးတော့ သတိရပေးပါနော်”

မြို့မြို့က ပြုံးရင်း ခေါင်းလေး အသာညိတ်ပြသည်။

အတန်ကြာသည်အထိ တရွေ့ရွေ့ဝေးကွာသွားသော ကားလေးကို
ရပ်ငေးကြည့်ရင်း ...

ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု ပဲ့ထွက်သွားသလို မင်းဟန် ခံစားလိုက်ရလေ
သည်။

မနက်ဖြန်ဆိုသော စာမျက်နှာတွေထဲမှာ မျှော်လင့်ခြင်းဘာသာရပ်
က အသင့်စောင့်ကြိုနေမည်ကိုလည်း မင်းဟန် နားလည်သဘောပေါက်
လိုက်ပါ၏။

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ အဲဒီစာမျက်နှာတွေကို ကျော်ဖတ်လိုက်ချင်တယ်
မြို့မြို့ရယ်”

အပိုင်း (၂)

အချစ်ဆိုတာကို

ရေရေရာရာ မသိရသေးခင်လေးမှာပဲ

အလွမ်းတွေ တနင့်တပိုးထမ်းထားလိုက်မိပေါ့။

ကောင်မလေးရေ...

မင်းရောက်မလာသေးတဲ့ မနက်ဖြန်တွေဟာ

ငါ့အတွက်တော့

ခဲရာခဲဆစ်နဲ့ ခက်ဆစ်တွေ မှနေတယ်။

အခန်း (၁၆)

မြမြ။ ခရီးထွက်သွားခဲ့သည်မှာ ဆယ်ရက်ပင်ရှိနေပြီ။ ခုချိန်ထဲ သူ့ဆီကို ဖုန်းမဆက်သေး။ ပြန်မရောက်သေးလို့ ဖြစ်မှာပါဟူ၍ ဖြေသိမ့်မိသော်လည်း မင်းဟန်ရင်ထဲမှာတော့ ပိုးစိုးပက်စက် သတိရနေမိသည်။

ဒါ့ကြားထဲ ပိုင်ပိုင်စိုး၏ဖုန်းကို ဆက်ကြည့်တော့လည်း စက်ပိတ်ထားသည်ဟူ၍ပဲ ဖြေနေ၏။

ထိုအကြောင်းတွေကို ရင်ဖွင့်မိတော့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စုပါက ပင် ...

“မင်းကွာ အဖြစ်သည်းနေလိုက်တာ၊ ခရီးခဏသွားတာပဲဟာကို ပြန်လာမှာပေါ့။ ရောက်ရင်လည်း ဖုန်းဆက်မယ်လို့ ပြောသွားတယ်မလား”

မင်းဟန်က လေပူကြီးကို သိသိသာသာမူတ်ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ပြောရင်လည်း ခံရတော့မှာပဲကွ၊ ခုလို သူနဲ့မတွေ့ရတော့မှင် သူ့ကို ချစ်မိနေပြီဆိုတာ သေချာသထက် သေချာလာတာ အမည်ရှိ

“ဒါဆိုလည်း သူပြန်လာရင် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်သာပြောလိုက်တော့ ဟုတ်ပြီလား”

“စဉ်းစားနေတယ်”
မင်းဟန်အပြောကြောင့် စူပါက မျက်မှောင်ကြီးကြွယ်ကာ ကြည့်လာပြီး တချစ်တောက်တောက် ပြောတော့၏။

“မင်းလား ငမင်းရာ... စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ၊ ငါ မပြောခင်က စည်းက အဲဒီအကြံအစည်ကို မင်း စိတ်ကူးပြီးသားဖြစ်မှာပါ၊ ဟုတ်တယ် ဟုတ်လား”

ထိုသို့ပြောလာတော့မှ မင်းဟန်က စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာပေးနှင့် ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်သည်။ တကယ်လည်း စူပါပြောသလိုပင် စဉ်းစားထားပြီးပြီကိုး။ ခုတော့ မထူးပြီမို့ ဝန်ခံလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် စူပါ၊ ဒီတစ်ခေါက် သူနဲ့ ပြန်တွေ့ရင်တော့ သူ ဘယ်လိုပဲ တားတားကွား၊ ငါ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်”

ထိုသို့ဆိုခဲ့ပါသည်။ နိုင်ကျည်လေးနက်စွာပင် မနက်ကပဲ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး ဆိုခဲ့ပါသည်။

ခုလည်း ညကိုးနာရီပင် ရှိနေလေပြီ။ စာရေးစားပွဲမှာထိုင်ရင်း စာမရေးနိုင်သေးဘဲ မြူမြူနှင့်ပတ်သက်သောအကြောင်းအရာတွေကို ပြန်သတိရကာ စဉ်းစားနေမိခြင်းဖြစ်၏။

အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားနေမိပြီးမှ မျက်ခွံတွေလေးလံလာသဖြင့် ဝါးခနဲ သန်းဝေလိုက်မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ...
‘ဒေါက် ဒေါက်... ဒေါက် ဒေါက်’
အခန်းတံခါးခေါက်သံလိုလို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ သူနား

ကြားများလွဲတာလား။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတလေ ဒီလိုအချိန်မျိုးတွေမှာ မောင်စူပါတစ်ယောက် ဘိယာပုလင်းဆွဲပြီး ရောက်ရောက်လာတတ်သည် ပဲဟူသော အတွေးဖြင့် တံခါးသွားဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မင်းဟန် ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ

...

“ဟင်... မြူမြူ”

1

အခန်း (၁၇)

နာမည်ကို ရေခွက်ရင်းပင် အံ့သြလွန်း၍ မင်းဟန် ကြက်သေ
သေနေမိသေးသည်။ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောရသေးခင်မှာပဲ မြူမြူက
ခပ်စူးစူးလေး ကြည့်လာပြီး ...

“ရှင်က ... ဒီအခန်းကို ပြောင်းလာတဲ့ အိမ်ငှားလူသစ်လား”

“ဗျာ”

မင်းဟန် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားရ၏။ မြူမြူ ဘာတွေပြော
နေတာလဲ။ သူတွေ့မရချေ။ ပြီးတော့ ဒီအချိန်ကြီးမှ သူ့အိမ်ကို မသိဘဲ
ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ။ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား၏။

မြူမြူကို ပြန်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“မြူမြူ ... ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်
အခန်းကို ဘယ်လိုသိတာလဲ”

စကားအဆုံးမှာပဲ မြူမြူက ပြုံးကြောင်ကြောင်လေး ပြန်ကြည့်

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

လာကာ ...

“ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ပြီးတော့ ... ကျွန်မကိုရော သိလို့
လား”

“ဗျာ”

ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းပင်မသိ ဖြစ်သွားရ၏။ မြူမြူများ ရုပ်တည်
ဖြင့် လာကျပ်နေတာများလားဟု တွေးလိုက်ရင်း ...

“အဲဒီစကားက ကျွန်တော် မေးရမှာလေ၊ နောက်မနေပါနဲ့ မြူမြူ
ဇယ်”

“အာ ... ဘာလို့နောက်ရမှာလဲ၊ ရှင့်ကိုမှ ကျွန်မ မသိတာ၊ ကျွန်မ
သိတာက ကျွန်မဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်ကျော်လောက်အထိ ဒီအခန်းမှာ
ငှားနေဖူးတယ်၊ ပြီးတော့ ဒီအခန်းကို ပြန်အပ်တော့ ကျွန်မပစ္စည်းတချို့ကို
အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ထားခဲ့တယ်၊ အဲဒါပဲ ခု ... အဲဒါတွေကို လာယူတာ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

မင်းဟန် စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မြူမြူက လော့ချထားသော အခန်း
တံခါးရှေ့သို့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားရင်း တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို ဆတ်
ဆန် လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟာ”

“ဟင်”

နှစ်ယောက်စလုံး၏ပါးစပ်မှ လွှတ်ခနဲ အံ့သြစွာ ထွက်သွားခြင်းဖြစ်
သော သူ့လက်သူ မယုံနိုင်သလိုကြည့်နေသော မြူမြူကို ကြည့်ကာ မင်းဟန်
အံ့သြမုတ်တက်ပြီး မျက်စိပွတ်လိုက်မိသေး၏။

မြူမြူလက်က တံခါးလက်ကိုင်ဘုအား ဘယ်လိုမှ ထိတွေ့မိရန်
တုတ်တုတ်မရသောကြောင့်ဖြစ်လေသည်။ မြူမြူက ထပ်ကာထပ်ကာ ကြိုး

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

စားကြည့်သေး၏။ သို့သော် အချည်းနှီးပင်။

ထိုအခါမှ မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် မင်းဟန်ဘက်သို့ လှည့်လာရင်း တုန်လှုပ်သောအသံလေးဖြင့် ...

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ လက်တွေက ... ဘယ် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ရေရွတ်ရင်း အခန်းထဲမှ တွေ့ရာပစ္စည်းများကို အရှုံးတစ်ယောက်လို လိုက်ကာ ကိုင်ကြည့်နေသည်။ သို့သော်လည်း ဘာတစ်ခုမှ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်၍မရ။ လေကိုချည်းပဲ ဖမ်းဆုပ်မိသလိုဖြစ်နေသော မြူမြူကို ကြည့်ကာ မင်းဟန် ကိုယ့်မျက်စိကိုယ်ပင် မယုံနိုင်တော့။

ချက်ချင်းပင် သတိဝင်လာရပြီး ...

“မြူမြူ ... မြူမြူ ... သတိထားလေ”

ထိုသို့အော်ကာ ပြေးသွားပြီး မြူမြူ၏လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်လိုအထိအတွေ့ကိုမှ မခံစားရဘဲ မြူမြူ ပါးစပ်ကသာ အားဟု အော်ရင်း နောက်သို့ဆုတ်လိုက်ကာ ...

“ရှင် ... ရှင် ... ကျွန်မအသားကို ထိလိုက်လား”

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်တော် ဘာအထိအတွေ့ကိုမှ မခံစားလိုက်ရဘူး”

မင်းဟန် သွေးဖျက်ချောက်ချားစွာ ပြောလိုက်မိသည်။ ထိုအချိန်မှာမူ မြူမြူတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် အရပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချရင်း ရှိုက်ကြီးတစ်ငိုကြွေးနေလေပြီ။

မင်းဟန်က ...

“မြူမြူ ... မြူမြူ ... ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲဟင်”

“မသိတော့ဘူး၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မ သိတာက ကျွန်မနာမည်

မြူမြူဆိုတာရယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာ ကျွန်မ ပစ္စည်းတွေ ရှိသေးတယ်ဆိုတာ ခယ်ပဲ သိတယ် ... အဟင့် အဟင့်”

မင်းဟန် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်းပင် မသိတော့။ တစ်စုံတစ်ခု အကြီးအကျယ်မှားယွင်းနေတာကတော့ သေချာနေလေပြီ။

ထိုအချိန်မှာပဲ မြူမြူက မျက်ဝန်းစိုစိုဖြင့် မော့ကြည့်လာပြီး ...

“ရှင် ... ခုနက ကျွန်မနာမည်ကို ခေါ်တယ်နော်၊ ကျွန်မကို သိ ... သိလို့လားဟင်”

“မြူမြူ ... ရယ်”

မင်းဟန် လှိုက်လှိုက်ခါခါ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဖတ်ထားမှတ်သားထားဖူးသော စာတွေအရ ပြောင်းလဲနေသော အခြေအနေတစ်ခုခုကိုလည်း ခိုင်စားလာမိပြီ။ အနေအထားက ပုံမှန်မဟုတ်တော့။

“မြူမြူ ... မြူမြူနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပတ်ကျော် လောက်ကပဲ သိကျွမ်းခဲ့တာပါ။ ဒါတွေကို မြူမြူ တကယ်ပဲ မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

မြူမြူက မျက်နှာနွမ်းနွမ်းလေးနှင့် ခေါင်းခါပြလာရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ ဘာမှစဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ကျွန်မသိတာက ဒီတိုက်ခန်းရဲ့ရှေ့မှာ ကျွန်မ ရောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ အပေါ်ဆုံးထပ်က အခန်းတစ်ခန်းထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှိနေတာကိုပဲ သိတယ်”

“ဒါဆို ... ခု မြူမြူ ဘယ်ကလာတာလဲ”

“မသိဘူး၊ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုဖြစ်နေရတာလဲဟင်”

သက်ပြင်းသဲ့သဲ့ကိုသာ ခိုးချမိတော့သည်။ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိပြီး ခင်ထဲမှာလည်း မွန်းကျပ်နာကျင်လာ၏။

မြူမြူက အားကိုးတကြီးကြည့်ကာ ...

“ရှင်သီရင် ပြောပြပေးပါလားဟင်... ကျွန်မနဲ့ရှင် ဘယ်လိုသိခဲ့တာလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ ဘာဖြစ်လို့ ခုလိုတွေ ဖြစ်နေရတာလဲ”

စိတ်တည်ငြိမ်အောင် အတတ်နိုင်ဆုံး ထိန်းချုပ်လိုက်ပြီးမှ မင်းဟန် အက်ကွဲကွဲပြန်ပြောလိုက်၏။

“မြမြ၊ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့လဲတော့ မသိဘူး... ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် သိနေတာကတော့ မြမြဟာ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်လို့မရဘဲ မျောလွင့်နေတဲ့ စိတ်လှိုင်းတစ်ခုပဲ”

“ရှင်”

မျက်နှာအပျက်ပျက်အယွင်းယွင်းဖြင့် ရေရွတ်ကာ မြမြ နောက်သို့ သုံးလှမ်းခန့် ဆုတ်သွားလေ၏။
ထိုနောက်...

အခန်း (၁၈)

“အဲဒါပဲ မြမြ၊ ကျွန်တော် ခုပြောခဲ့တာတွေဟာ မြမြနဲ့ ကျွန်တော် သိပြီး နောက်ဆုံး မြမြ ခရီးထွက်သွားတဲ့အထိပါပဲ”

ပတ်သက်ခဲ့သမျှကို ပြောပြပြီးချိန်မှာတော့ မြမြ ငြိမ်သက်နေသေးသည်။ ပြီးမှ...

“အင်း... ကိုမင်းဟန် ပြန်ပြောပြတော့လည်း ခပ်ရေးရေးမှတ်မိတာသလိုပဲ၊ ဒါဆို... ခု... ခု ကျွန်မက သေဆုံးပြီးလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာလားဟင်”

ရင်ထဲမှာ ဆို့ကျဉ်တင်းကျပ်သွားသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစဉ်းစားစား ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီလိုတော့ ပြောလို့မရသေးဘူး မြမြ၊ မြမြ တစ်နေရာမှာ အငြင်းအထန် ထိခိုက်ဒဏ်ရာရပြီး မေ့မောနေလို့ ခုလို စိတ်သဏ္ဌာန်ခွင့်ချာနေတာမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“အို”

မြမြ မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ပြီးမှ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“ဒါ ... ဒါဆို ... ကျွန်မ ဘာ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာကြောင့် ခုလိုတွေ ဖြစ်သွားတာလဲ”

“စိတ် သိပ်မလှုပ်ရှားပါနဲ့ မြမြရယ်၊ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်ကြတာပေါ့”

ထိုစဉ် တံခါးခေါက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာပြန်သဖြင့် မြမြက

“ဘယ် ... ဘယ်သူလာတာလဲမသိဘူး၊ ကျွန်မ ... ကျွန်မ”

“ဒီအတိုင်းပဲနေပါ မြမြ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

တံခါးအသာဖွင့်ပေးလိုက်သည်။ စူပါက လက်ထဲမှာဆွဲလာသော ပုလင်းကို မြှောက်ပြလာပြီး ...

“တော်သေးတာပေါ့ ငမင်းရာ၊ ငါက အိပ်များ အိပ်နေပြီလားလို့ ဒီမှာ မင်းနဲ့ ဆော်ရအောင်ဆိုပြီး ဆွဲလာတာ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် အခန်းထဲသို့ စွတ်ဝင်လာသည်။ အခန်းထဲက တစ်နေရာမှာ ရပ်နေသော မြမြကိုလည်း မြင်ဟန်မတူချေ။

စူပါက တစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ...

“ငမင်း ... မင်းဆီကို ဟိုကောင်မလေး ဖုန်းဆက်ပြီလား”

“ဟေ့အေး ... မဆက်ဘူး”

“အဲဒါဆိုလည်း မျှော်မနေပါနဲ့တော့ကွာ၊ မေ့ပစ်လိုက်တော့ အဲဒီကောင်မလေးက မင်းကို ကစားသွားတာပဲဖြစ်မှာ၊ စာရေးဆရာလုပ်နေပြီးတော့ ဒီလောက်တောင် မအစမ်းပါနဲ့”

စူပူပူပြောရင်း ထရပ်ကာ မြမြဘေးမှဖြတ်ပြီး အိမ်သာဘက်သို့

လျှောက်သွားပြန်သည်။

မြမြက မျက်လုံးအဝိုင်းသားလေးနှင့် လိုက်ကြည့်နေပြီးမှ မင်းဟန်အား ...

“သူ ... သူက ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်မကိုလည်း မမြင်သလိုပဲနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြမြကို သူ တကယ်မမြင်နိုင်တာပါ”

“ရှင် ... ဒါဟာ တကယ်ပဲလား၊ ဒါဆို ရှင်ကရော ဘာလို့”

မင်းဟန်က လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“အဲဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်ပါတယ် မြမြ၊ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ မြင်နိုင်တာက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ဟာ ဆက်နွယ်မှုတစ်ခုခု ရှိနေလို့ပဲ”

“ဪ”

“ကဲ ... ဒီကိစ္စတွေကို မနက်ကျမှပဲ ထပ်ပြောရအောင်၊ ဒီညတော့ မြမြ ဒီအခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်စေဘူး၊ ကျွန်တော် ဟိုကောင်နဲ့ လိုက်သွားလိုက်မယ်၊ အပြင်က သော့ခတ်ခဲ့မယ်လေ”

“ဟေ့ကောင် ငမင်း ... တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေပြောနေတာလဲကွ”

အသံနှင့်အတူ ဘောင်းဘီ ဇစ်ဆွဲရင်း စူပါ ထွက်လာသဖြင့် မြမြက မျက်နှာ ကမန်းကတန်း လွှဲပစ်လိုက်သည်။

မင်းဟန်က အားနာသွားဟန်ဖြင့် မြမြကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ စူပါဘက် လှည့်လျက် ...

“ဟာကွာ ... ဒီကောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အောင်မာ ... မင်းလုပ်တာ ကြည့်လေ၊ ဘောင်းဘီဝတ်တာကို

အိမ်သာထဲမှာ အပြီးလုပ်လာပါလား”

စကားအဆုံးမှာ စူပါက ပြူးကြောင်ကြောင် ပြန်ကြည့်လျက် -

“ငမင်း ... မင်း ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက် တည်းပဲ ရှိတဲ့ဟာကို၊ အတွင်းခံဘောင်းဘီလေးနဲ့တောင် နေလို့ဖြစ်သေး တယ်၊ ဘာလဲ ... မင်းက မယုံဘူးလား”

ပြောရင်းပင် ခါးပတ်ကို ဖိးဖိးဆတ်ဆတ် ဆွဲချွတ်နေသဖြင့် မင်းဟန်က ပျာပျာသလဲ တားလိုက်ရသည်။

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ကဲ ... ကဲ သွားရ အောင်”

“ဟင် ... ဘယ်ကိုတုန်း၊ ဒီမှာပဲ သောက်မှာ မဟုတ်ဘူးလား”
မင်းဟန်က ခေါင်းကို ကုတ်ရင်း ...

“ဒီမှာက ဘာအမြည်းမှ မရှိဘူးကွ၊ ပြီးတော့ ငါ စာမူ ထုတ်ထား တယ်လေ၊ မင်းကို ဆိုင်အကောင်းစားမှာ ပြုစုချင်လို့ပါ၊ ဟိုကွာ ... မင်း ကြိုက်တဲ့ စင်တင်ရှိတဲ့ဆိုင်မျိုးပေါ့”

စင်တင်ဟုဆိုလိုက်သည်နှင့် စူပါမျက်နှာကြီးက တဏှာရိပ်တွေ လက်လက်ဖြာသွား၏။ ဂယ်လားဟုပင် အာသဝေါအပြည့်သံကြီးနှင့် မဝိမသ ဆိုလာသေးသည်။

မင်းဟန် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ချက်ချင်းပဲ တံခါးဝနား ရောက် သွားပြီး ...

“ဒါဆိုလည်း သွားမယ်လေကွာ၊ ဒီအချိန်ဆို အစီအစဉ်တွေ စနေ လောက်ပြီ”

“အေး ... သွားတာပေါ့၊ မင်း အောက်ဆင်းပြီး စောင့်နေလိုက်၊ ငါ အဝတ်အစားလဲပြီး ဆင်းလာခဲ့မယ်”

စူပါ ထွက်သွားတော့မှ မင်းဟန်က မြူမြူဘက် လှည့်လိုက်သည်။ နွမ်းလျလျလေးထိုင်နေသော မြူမြူကို အားပေးသလို ပြုံးပြလိုက်ပြီး ...

“မြူမြူ ... ဒီညတော့ ဒီမှာပဲ စိတ်ချလက်ချနေလိုက်နော်၊ မနက်ဖြန်စောစော ပြန်လာခဲ့မယ် ... သိလား”

မြူမြူက ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ခေါင်းညိတ်ပြလာသည်။ အဝတ်အစား လဲပြီး အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်ချိန်မှာတော့ မြူမြူက တံခါးနားထိ လိုက်လာကာ ...

“ကိုမင်းဟန်”

“ပြောလေ မြူမြူ ... ဘာလဲ ... တစ်ယောက်တည်းနေရမှာ ကြောက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအခန်းနဲ့ကျွန်မနဲ့က ရင်းနှီးပြီး သားပါ၊ ဟိုလေ ... ကိုမင်းဟန်ကို ပြောချင်တာက”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ ခေါင်းကလေး ငုံ့ချလိုက်ရင်း ...

“ခုလောလောဆယ်မှာ ကျွန်မကို မြင်နိုင်တာက ကိုမင်းဟန်တစ် ယောက်ပဲ ရှိတာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ဘာတွေဖြစ်လာနိုင်မယ်မှန်းမသိသေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ဘဝကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးပါဦးလို့”

ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိ စာနာသနားသွားသည်။ နှစ်သိမ့်ချင်သော ခိတ်ဖြင့် ခေါင်းကလေးကို ပွတ်ရန်ပြင်လိုက်ပြီးမှ သတိရ၍ လက်ကို ရှုပ် လိုက်ကာ ...

“စိတ်ချပါ မြူမြူ၊ ကျွန်တော် တစ်ခါပြောခဲ့ဖူးပါတယ် ... မြူမြူရဲ့ ကမ္ဘာထဲမှာ သူစိမ်းတစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့လေ၊ မြူမြူ မှတ်မိရဲ့လား”

ဘာမှပြန်မပြောဘဲ တွေ့တွေ့ကလေး ပြန်စိုက်ကြည့်လာသည်ပြီး

လှုပ်ရှားသွားသော နှုတ်ခမ်းလေးထက်မှ ...

“မှတ်တော့ မမှတ်မိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျေးဇူးပါပဲ ကိုမင်းဟန်”

ရပ်ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အခန်းတံခါးလေးကို အသာအယာဆွဲပိတ်
ရင်း မင်းဟန်က ...

“မနက်ဖြန်မှဆုံတာပေါ့ မြူမြူ”

အခန်း (၁၉)

ညဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ထိ စူပါနှင့် အချိန်ဖြုန်းပြီး တည်းခိုခန်း
တစ်ခုမှာ ဝင်အိပ်လိုက်သည်။ စိတ်ကပဲ ဆောင်နေ၍လားမသိ။ မနက်အိပ်ရာ
နီးတော့ ခြောက်နာရီပင် မထိုးသေး။ လူးလဲထပြီး ရေငြိုးချိုးကာ ထွက်ခဲ့လိုက်
၏။ မနေ့ညကလည်း စူပါကို မြူမြူနှင့်ပတ်သက်သည့်ကိစ္စတွေ မပြောပြ
ဖြစ်ခဲ့။

ခုနစ်လွှာရှိတိုက်ခန်းတံခါးရှေ့ မင်းဟန်ရောက်တော့ ခြောက်နာရီခွဲ
လှပြီ။ သော့ကို အပြင်ဘက်မှ ခတ်ထားခဲ့သဖြင့် ဖွင့်ကာ ဝင်ခဲ့လိုက်၏။
အခန်းထဲရောက်ရောက်ချင်း အသံပြုလိုက်သည်။

“မြူမြူ ... မြူမြူ”

ပြန်ထူးသံမကြားရသဖြင့် မင်းဟန် မျက်မှောင်ကြဲတံခါးသွားသည်။
တစ်ဆက်တည်း စိုးရိမ်ပူပန်သွားမိ၏။ တိုက်ခန်းထဲ နေရာအနှံ့ရှာကြည့်သော်
လည်း အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရ။

စိတ်ထဲမှာ ထူပူပြီး ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်မှာပဲ ...

“ကိုမင်းဟန် ... ပြန်ရောက်လာပြီလား”

အသံလာရာဆီ ဆတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်တော့ နောက်ဘက်အခန်းထဲမှ ထွက်လာသော မြူမြူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်းဟန်က စိုးရိမ်သောမျက်နှာထားနှင့် ...

“စိတ်ပူလိုက်တာ မြူမြူရယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေတာလဲ။ ခုနက ကျွန်တော် ရေချိုးခန်းရော အိမ်သာထဲကိုပါ ဝင်ရှာသေးတယ်”

မြူမြူက ...

“ဘယ်မှာမှ ပုန်းမနေပါဘူး၊ ကျွန်မက တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ကို တက်ကြည့်နေတာ”

“ဗျာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ မြူမြူရဲ့”

မြူမြူမျက်နှာလေးဟာ မနွေကထက် ပို၍လန်းနေသည်ဟု မင်းဟန် ထင်မိသည်။ ခုလည်း မြူမြူက စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“လာလေ ... သိချင်ရင် လိုက်ကြည့်”

ပြောရင်း လှည့်ထွက်သွားသဖြင့် နောက်က အသာလိုက်သွားလိုက်သည်။ နောက်ဘက် မီးဖိုခန်းရှိ အသက်ကယ်လှေကားမှတစ်ဆင့် တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်သို့ တက်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့တက်လျှင်ရသည်ကို သိသော်လည်း အပေါ်တက်ဖို့ဆိုသည့်စိတ်ကူးမျိုး မင်းဟန် တစ်ခါမှ မစဉ်းစားဖူးချေ။

တိုက်ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်တော့ မင်းဟန် အတော်ပင် အံ့သြသွားရ၏။ တိုက်က လွှာချင်းအမျိုးအစား ခုနစ်ထပ်တိုက်ကတန်းဖြစ်သဖြင့် အပေါ်ဆုံးခေါင်မိုးထပ်က အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းပါသည်။

သို့သော်လည်း ထိုနေရာမှာ မင်းဟန် မြင်လိုက်ရသည်ကတော့ လူစီးဒန်းကလေးတစ်ခုနှင့် ပန်းပျိုးပင်အချို့တို့ကို ဖြစ်သည်။

မင်းဟန်က မျက်ခုံးပင့်ကာ အံ့သြဟန်ဖြင့် ...

“မြူမြူ ... ဒါ ... ဒါတွေက”

မြူမြူက ပခုံးလေး အသာတွန့်ရင်း ...

“ဘာလဲ ... အံ့သြသွားလို့လား။ အရင် ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ ဒီအခန်းက အပေါ်ဆုံးထပ်ဆိုတော့ ဒီတိုက်ခေါင်မိုးကိုလည်း ပိုင်တယ်လေ”

“အဲဆိုတော့”

“အဟင်း ... ကျွန်မ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိတာပါ။ ဒီနေရာလေးမှာ ကိုယ်ပိုင်ပန်းခြံလေး လုပ်မလားလို့”

“ဟင် ... မြူမြူက အဲဒါကို ပြန်မှတ်မိသွားပြီလား”

ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း မြူမြူက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီအခန်းဟာ ကျွန်မနဲ့ ရင်းနှီးပြီးသားလို့ မနွေညက ပြောခဲ့သားပဲ။ ဒီမနက်ကျတော့ အပေါ်ထပ်တိုက်ခေါင်မိုးမှာ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်တာတစ်ခုခု ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ခံစားမိတယ်။ အဲဒါနဲ့ တက်ကြည့်မိရင်း ပြန်အမှတ်ရလာတာပဲ”

ဘာပဲပြောပြော တချို့ကိစ္စတွေကို မြူမြူ ပြန်မှတ်မိလာသောကြောင့် မင်းဟန် အတော်ဝမ်းသာသွား၏။

သို့သော်လည်း မြူမြူ မျက်နှာလေးက ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝေကြည့်တာ ညှိုးကျသွားရင်း ...

“အဲဒါနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး မှတ်မိလာတာ ရှိသေးတယ် ကိုမင်းဟန်၊ အဲဒီလို ပန်းခြံလေးလုပ်ပြီး တစ်ချိန်ကျရင် ဒီတိုက်ခန်းကို ကျွန်မ ဝယ်မယ်တဲ့ စိတ်ကူးထားတာ၊ ကျွန်မရဲ့အမောတွေကို ဒီပန်းခြံလေးထဲမှာ ဖြေဖျောက်ပစ်မယ်ပေါ့။ ပူးပွင့်ဝေဆာနေတဲ့ ပန်းခြံလေးထဲမှာ ကျွန်မ ပန်းကလေးတွေနဲ့ စကားပြောမယ်၊ အမုန်းတွေ၊ အာယာတတွေကင်းတဲ့ ဒီနေရာလေးကို

အမုန်းမဲ့လို့တောင် နာမည်ပေးဖို့ စဉ်းစားထားတာ၊ ခု...ခုတော့လည်း ဒါတွေဟာ...ဖြစ်...ဖြစ်မလာနိုင်”

အသံလေးက ဆို့နှင့်ပြီး တိမ်ဝင်သွားလေ၏။ ပြီး အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ အဝေးသို့ ငေးရီနေသည်။ လောလောဆယ်ဖြစ်ပေါ်နေသော မြူမြူခံစားချက်တွေကို ရင်နှင့်အမျှ နားလည်ပေးနိုင်ပါသည်။

မြူမြူအတွက် သူ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ မြူမြူတစ်ယောက် သူ့ဘဝသူ ပြန်ရှာတွေ့ဖို့ ကိုယ်က ဘာများပေးဆပ်ကူညီနိုင်မလဲ။

တွေးရင်းပင် ခေါင်းထဲမှာ ပထမဆုံး ပေါ်လာသူက အိမ်ပွဲစားတိုးနှောင်မိုးဖြစ်သည်။ ဖုန်းထုတ်ကာ တိုးနှောင်မိုးဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

စကားအချို့ပြောပြီးချိန်မှာတော့ ဖုန်းချရင်း ငေးရီနေသော မြူမြူအား...

“မြူမြူ”

“ရှင်...ကိုမင်းဟန် ဘာများလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီတိုက်ခန်း ငှားပေးတဲ့ ပွဲစားဆီ လှမ်းမေးလိုက်တာ တစ်ခုတော့ သိရပြီ”

“ဟင်...ဘာများလဲ”

မင်းဟန်က...

“ဒီတိုက်ခန်းကို ကျွန်တော့်ရှေ့က ငှားသွားတဲ့လူတွေက တစ်နှစ်တောင် နေသွားတာတဲ့၊ နေတဲ့လူတွေက ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လို့ ပြောတယ်၊ မန္တလေးကနေ ဆေးလာကုတာတဲ့”

“ဒါ...ဒါဆိုရင်”

“ဟုတ်တယ် မြူမြူ၊ ဆက်စပ်လို့တော့ ရလာပြီ၊ မြူမြူ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်လေ၊ မြူမြူမှာ အစ်မဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ အဘိုး

ရယ်ပဲ ရှိတာတဲ့၊ ပြီးတော့... အဲဒီအဘိုးကလည်း ဒီမှာ ဆေးကုရင်း ဆုံးသွားတယ်၊ ပိုသေချာတာကတော့ မြူမြူနဲ့ကျွန်တော် စဆုံတော့ မြူမြူက ကျွန်တော့်ကို တက်စီမောင်းတဲ့လူလို့ထင်ပြီး သန်လျင်က သင်္ချိုင်းကို လိုက်ပို့ခိုင်းခဲ့တာ၊ အဘိုးအုတ်ဂူကို ရှင်းလင်းဖို့လို့လည်း ပြောတယ်”

မြူမြူက မျက်မှောင်လေးကြုတ်ကာ အတန်ကြာစဉ်းစားနေပြီးမှ

“ဟုတ်...ဟုတ်တယ်၊ မှတ်မိပြီ၊ အဘိုး...အဘိုးက ဒီမှာ ဆေးကုရင်း ဆုံးသွားလို့ သူ့ဇာတိဖြစ်တဲ့ သန်လျင်မှာပဲ သူ့ဆန္ဒအတိုင်း သင်္ချိုင်းပေးခဲ့တာ၊ ဒါ...ဒါဆို ကျွန်မအစ်မက...အဘိုးဆုံးပြီးလို့ တစ်လအကြာမှာပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ မန္တလေးကို ပြန်သွားခဲ့တာ”

မင်းဟန်က လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ရင်း...

“ဒါပဲပေါ့...မြူမြူ တဖြည်းဖြည်း မှတ်မိလာပြီပဲ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီအစ်မနာမည်နဲ့ မန္တလေးက လိပ်စာကိုရော မှတ်မိသေးလား”

ထပ်စဉ်းစားရပြန်သည်။ စဉ်းစားရင်းပင် ခေါင်းအသားခါရင်း မင်းဟန်ကို ကြည့်လျက်...

“သိပ်...သိပ်စဉ်းစားလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ အစ်မကို ကျွန်...ကျွန်မ...မမမေလို့များ ခေါ်သလားမသိဘူး၊ ဝေဝေဝါးဝါးပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မန္တလေးက လိပ်စာကိုတော့ လုံးဝမမှတ်မိဘူး”

မင်းဟန် ပင့်သက်ရှိုက်လိုက်မိသည်။ မြူမြူက အားနာဟန်လေးဖြင့်...

“ကို...ကိုမင်းဟန် စိတ်ညစ်သွားပြီလားဟင်”

ခေါင်းခါလိုက်ရင်း မင်းဟန်က...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဆက်စပ်ပြီး သိနိုင်မယ့်အရာ ဘာရှိနိုင်ဦးမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မြူမြူ မန္တလေးကို သွားမယ်ဆိုတာ

ကိုပဲ သိခဲ့တာကိုး အဲ... ဟုတ်ပြီ တစ်နေရာတော့ ရှိသေးတယ်၊ အဲဒီကို သွားကြည့်ရအောင်”

“ဘယ်နေရာလဲဟင်... ကိုမင်းဟန်”

မင်းဟန်က...

“မြမြ... ခရီးမသွားခင်တစ်ပတ်လောက်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ဆိုပြီး ရုံးခန်းတွေချည်းပဲရှိတဲ့ ကွန်ဒိုတစ်ခုရဲ့ခြောက်ထပ်ကို သွားခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့တောင် ဓာတ်လှေကားထဲမှာ မြမြ နဲ့ ဆုံဖူးတာ၊ ခဏလေးနော်”

ပြောရင်း ဖုန်းဖွင့်ကာ ထိုကွန်ဒိုရှိ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်လုပ် နေသော သူငယ်ချင်း စိုးသူရဆီကို ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။

ဖုန်းဝင်သွားတော့ စိုးသူရကို ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပြီး...

“အေး... စိုးသူရလား ငါပါ... ငမင်း”

“ဪ အေး... ပြော သူငယ်ချင်း”

“မေးစရာလေးတစ်ခုရှိလို့ကွ၊ ဟိုကွာ... မင်းအလုပ်လုပ်နေတဲ့ ကွန်ဒိုရဲ့ခြောက်ထပ်မှာ ဘာကုမ္ပဏီတွေ ရှိလဲကွ”

စိုးသူရက ဟက်ခနဲတစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးမှ...

“ဘာလဲ... မင်းက အမှုဖြစ်နေလို့လား”

“ဟင်... ဘာဆိုလို့လဲကွ”

ကြောင်တက်တက် ပြန်မေးလိုက်သော မင်းဟန်၏စကားဆုံးမှာ စိုးသူရက...

“ဆိုတာပေါ့ကွ၊ အဲဒီခြောက်ထပ်မှာက ရှေ့နေရုံးခန်းတွေချည်းပဲ ရှိတာလေ၊ အမှုမဖြစ်ရင် မေးစရာကိုမလိုဘူး၊ သဘောပေါက်လား”

“ဟေ... ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပါပဲကွာ၊ အသိတစ်ယောက်က စုံစမ်းခိုင်းလို့ပါ”

ဖုန်းချသွားပြီးချိန်မှာတော့ မင်းဟန်က မြမြကို ပခုံး အသာတွန့် ပြလိုက်ရင်း...

“ကဲ... မြမြရေ မြမြသွားခဲ့တဲ့နေရာမှာက ရှေ့နေရုံးခန်း တွေချည်းပဲ ရှိတာတဲ့”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို”

“အင်း... မြမြရဲ့ကိစ္စက အမှုအခင်းတစ်ခုနဲ့များ ပတ်သက် နေမလားပဲ”

“ရှင်”

အခန်း (၂၀)

ကုမ္ပဏီခန်းများရှိရာ ကွန်ဒိုတိုက်ကြီးနားရောက်တော့ မင်းဟန်က လမ်းဘေးမှ အအေးဆိုင်လေးကို ညွှန်ပြလိုက်ရင်း ...

“ဟိုအအေးဆိုင်လေးမှာတောင် မြူမြူနဲ့ ကျွန်တော် နှစ်ကြိမ် လောက် ထိုင်ဖူးသေးတယ်”

မြူမြူက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခေါင်းမညိတ် ခေါင်းမခါဘဲ

“ကျွန်မ ရှေ့နေတွေရှိတဲ့ အဲဒီခြောက်ထပ်ကို ဘာကိစ္စနဲ့များ လာခဲ့လည်း မသိဘူးနော်”

“မြူမြူရယ် ... ရောက်တော့မှာပဲဟာကို တစ်ခုခုတော့ ကျိန်းသေသိရမှာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ”

ထိုသို့ပြောနေကြသည့်အချိန်မှာပဲ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ မင်းဟန်က ဓာတ်လှေကားရှိရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာလေ

အပေါ်တက်ဖို့ တံခါးပိတ်နေသော လှေကားကိုကြည့်ကာ ...

“လာ မြူမြူ ... ဓာတ်လှေကားက အပေါ်ကို တက်တော့မယ်”

ပြောရင်း ခပ်သွက်သွက်ပြေးသွားလိုက်၏။ လက်မတင်လေး မှီလိုက်ပါသည်။ မင်းဟန်က အထဲကို ဆတ်ခနဲ ဝင်လိုက်၏။ လှေကားထဲမှ တစ်ယောက်က တံခါးပိတ်ရန် လက်လှမ်းလိုက်သဖြင့် ...

“ခဏလေး ... ခဏလေး တစ်ယောက်ကျန်သေးတယ်”

“ဟင်”

လှေကားထဲက လူတွေက အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်ကြပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့သဖြင့် ...

“ဟာ ... ဘယ်သူ့ကျန်သေးလို့လဲ၊ မရှိပါဘူး”

“အေးလေ ... တံခါးပိတ်လိုက်တော့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရေရွတ်ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်လေးမှာပဲ မြူမြူက ဓာတ်လှေကားထဲသို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာပြီဖြစ်၏။ မင်းဟန်တို့ ကြည့်ကာ မျက်ခုံးလေးပင်ပင့်ပြလိုက်သေး၏။

ခြောက်ထပ်ရောက်တော့ နှစ်ယောက်သား လှေကားထဲမှ ထွက်လိုက်ကြသည်။ ပြီး ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဆိုင်းဘုတ်ကိုယ်စီတပ်ထားကြသော ရွှေနေရုံးခန်းလေးတွေကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ပထမဆုံး ဦးစန်းမွန်အောင် အထက်တန်းရှေ့နေဆိုသော အခန်းဆဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။ အထဲရောက်တော့လည်း အမှုသည့်တွေကို အသာငမ်းငမ်းမျှော်နေပုံရသော ဦးစန်းမွန်အောင်ကို တွေ့ပါသည်။ ဆိုင်းဘုတ်တပ်ထား၍သာ ရှေ့နေဟု ယုံလိုက်ရ၏။ ရုပ်ရည်ကတော့ ရှေ့နေတစ်ယောက်နှင့် ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်သော ဘူးသီးပုပ်ပုံမရှိ။ ပညာကိုတော့ လေးစားရမည်ပဲဆိုပြီး မေးလိုက်ပါသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာလေ

“ဆရာ ... ကျွန်တော် မေးစရာလေးရှိလို့ပါ”

ရှေ့နေကြီးဦးစန်းမွန်အောင်က တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီးမှ

ငါးထောင်တန်အထပ်လိုက်ကို မြင်လိုက်ရသောမျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ကဲ ... ပြော၊ ဘာအမှုများ အပ်ချင်လို့လဲ”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ”

ရှေ့နေကြီးမျက်နှာ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။ ပြီးမှ ...

“အမှုကိစ္စကလွဲရင် ကျုပ် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး မောင်ရင်”

ယုံပါသည်။ ရုပ်ရည်နှင့်ချိန်ထိုးပြီး တခြား ဘာမှမလုပ်တတ်မှန်း

အကြွင်းမဲ့ ယုံပါသည်။ သို့သော်လည်း မေးစရာရှိသည်ကိုတော့ မေးရဦးမည်ပဲ။

“ဒီလိုပါ ဆရာ ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်ကျော်လောက်က ဆရာ့ဆီ

မြို့မြို့ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရောက်လာခဲ့သလားလို့ပါ”

“မြို့မြို့ဆိုတာ ဘယ်သူလဲကွ”

“ဒီမှာပါ ဆရာ”

ယောင်ပြီး ညွှန်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဘာကိုမှ မတွေ့သည့်အ

တွက် ရှေ့နေကြီး ကြောင်အမ်းသွားပြီး ...

“ဟေ ... ဘယ်မှာတုန်း”

“အာ ... ကိုမင်းဟန်ကလည်း သူ ကျွန်မကိုမှ မမြင်တဲ့ဥစ္စာ”

မြို့မြို့၏စကားသံကိုကြားမှ မင်းဟန် သတိဝင်သွားရင်း ...

“ဟာ ... ဆောရီးပါ ဆရာ၊ သူ မပါလာပါဘူး၊ အဲဒီနာမည်နဲ့ပဲ

ဆရာ့ဆီ လာခဲ့သလားလို့ တစ်ချက်ကြည့်ပေးပါ ဆရာ”

... စကားအဆုံးမှာပဲ ရှေ့နေကြီးက အလွန်တရာမှ စေ့စပ်သေချာသော

မျက်နှာပေးဖြင့် ...

“မလာပါဘူး မောင်ရင် ... တကယ်ပါ”

“ဆရာတစ်ချက်လောက် မှတ်တမ်းထဲမှာ ကြည့်ကြည့်”

“ဟိုးထား ဟိုးထား ကြည့်စရာကိုမလိုတာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့နှစ်လအတွင်း ကျုပ်ဆီကို ဘယ်သူမှ အမှုလာမအပ်လို့ပဲ”

ဒါဆိုရင်တော့ လုံးဝသေချာသွားလေပြီ။ ဆက်မေးရန်ပင် မလိုတော့။ မြို့မြို့ကို မျက်ရိပ်ပြကာ ထိုအခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့လိုက်၏။

နောက်ထပ်အခန်းတွေထဲလည်း ဝင်စုံစမ်းပါသေးသည်။ တခြား အထက်တန်းရှေ့နေတွေဖြစ်သော ဦးဝင်းလွင်ဦး၊ ဦးသန့်ဇင်ထွန်း စသည်ဖြင့် သို့သော်လည်း အချည်းနှီးပင်ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် စုံစမ်းစရာ ကျန်သေးသော အခန်းနှစ်ခန်းအနက်မှ ရှေ့နေ ဦးနေစေးဆိုသူ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။

မင်းဟန်က နာမည်ပြောပြီး မေးကြည့်လိုက်တော့ ထိုရှေ့နေက ...

“ဒါနဲ့ ဘာကိစ္စအတွက် မေးတာပါလဲ ခင်ဗျာ”

မင်းဟန် ပြန်မပြောရသေးခင်မှာပဲ မြို့မြို့က လေသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ...

“ဟုတ်တယ် ကိုမင်းဟန်၊ ကျွန်မ လာခဲ့တာ ဒီရှေ့နေ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မသိမသာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး မင်းဟန်က ရှေ့နေဘက်ကို ပြန်လှည့်၍ ...

“ဒီလိုပါ ဆရာ ... သူ ဆရာ့ဆီကို ဘာကိစ္စအတွက်နဲ့ လာခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိချင်တာပါ”

ရှေ့နေဦးနေစေးက မျက်ခုံးပင့်လိုက်ပြီးမှာ ခေါင်းအသာခါသည်။

“ဆောရီးပါ ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော့်အမှုသည်ရဲ့ကိစ္စတော့ ပြော

ပြိုင်ခွင့်မရှိလို့ပါ”

မင်းဟန် ခေါင်းကုတ်မိတော့၏။ ထိုသို့ဆိုလျှင် မြူမြူ ဒီရှေ့နေဆီ လာခဲ့တာတော့ သေချာသွားလေပြီ။ သို့သော်လည်း မပြောပြနိုင်ဟုဆိုနေ ပြီမှ ဘယ်လိုဆက်မေးရမည်မှန်းပင် မသိတော့။

ထိုအချိန်မှာပဲ မြူမြူက ...
“ကိုမင်းဟန် ... တစ်ခုခုတော့ ထပ်ပြောလိုက်လေ”
“ဘာကိုပြောရမှာလဲ”
မင်းဟန်အသံကြောင့် ရှေ့နေက ဆတ်ခနဲကြည့်ကာ ...
“ခင်ဗျား ... ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ”
“ဟို ... ဆရာ့ကို ဘယ်လိုပြောရမလဲလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”
မြူမြူဆီမှ အသံထွက်လာပြန်သည်။

“ကိုမင်းဟန် ... သူပြောပြနိုင်မယ့် စကားလုံးမျိုး ပြောလိုက်လော ဥပမာ ... ကျွန်မက ရှင်ရည်းစား ပြီးတော့ ခု ကျွန်မနဲ့ အဆက်အသွယ် မရဘဲ ပျောက်နေလို့ဆိုပြီး ဘာညာပေါ့”

မျက်နှာနီမြန်းမြန်းလေးဖြစ်နေသော မြူမြူကို မင်းဟန် တစ်ချက်စွဲ ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကျွန်တော် ပြောတာလေးကို ခဏလောက် နားထောင်ပေးပါ ဆရာ၊ အဲဒီမြူမြူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က မကြာခင်လက်ထပ်တော့မယ့်ချစ်သူတွေ ပါ။ ခု သူနဲ့ အဆက်အသွယ်မရဘဲ ပျောက်နေလို့ပါ”

ရှေ့နေက စူးစိုက်ကြည့်လာပြီးမှ ...

“နေစမ်းပါဦး အဲဒီလိုဆို ခင်ဗျားနဲ့သူ နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တာ ဘယ် တုန်းကလဲ”

လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလို့ ပြောလိုက်ဟု မြူမြူက ပြောလာသောကြောင့်

မင်းဟန်ကလည်း ...

“ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ခရီးထွက်နေ လို့ပါ”

“ဒါနဲ့ ... ခင်ဗျားက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

“စာရေးဆရာပါ။ ဒီမှာ စာပေလုပ်သားကဒ် ပါ၊ ပါတယ်”

ပြောရင်း စာပေလုပ်သားကဒ်ကိုပါ ထုတ်ပြလိုက်သည်။ ရှေ့နေ ဦးနေစေးက ယူကြည့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာအရောင်ပြောင်းသွားလျက် ...

“ဪ ... စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညားဆိုတာ ခင်ဗျားကိုး၊ ခင်ဗျား ဝတ္ထုတွေ ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ မြူမြူကိစ္စလေး”

ရှေ့နေက လက်ကာပြလိုက်ရင်း ...

“တစ်ခုတော့ မေးကြည့်ဦးမယ်နော်၊ သူ ကျွန်တော့်ဆီ လာသွား တယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

“မြူမြူနဲ့ နောက်ဆုံးဖုန်းအဆက်အသွယ်ရတုန်းက ဆရာ့ဆီကို သွားခဲ့တယ်လို့ သူပဲ ပြောခဲ့တာပါ။ ဘာကိစ္စအတွက် သွားတယ်လို့တော့ မပြောဘူး”

“ထားပါတော့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားချစ်သူရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်နဲ့ မှတ်ပုံတင် နံပါတ်ရော သိရဲ့လား”

အတော်လျှာရှည်သည့် ရှေ့နေဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရှေ့နေ ဖြစ်နေတာ နေမှာပေါ့။ သို့သော်လည်း ကိစ္စမရှိချေ။ ဘေးမှ မြူမြူ ရွတ်ပြ သည့်အတိုင်း မွေးသက္ကရာဇ်နှင့် မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တို့ကို ဖြန့်ရွတ်ပြလိုက်၏။

ထိုအခါမှ ရှေ့နေက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချပြီး ဖိုင်တစ်ခုကို ထုတ် လိုက်ကာ ...

“အင်း...သူ ကျွန်တော့်ဆီလာတာကတော့ သူ့အဘိုးထားခဲ့တဲ့ အမွေကိစ္စကြောင့်ပါ”

“ဗျာ”

“ရှင်”

နှစ်ယောက်စလုံးထံမှ အသံထွက်သွားသည်။ မင်းဟန်၏အသံကိုပဲ ကြားလိုက်ရသော ရှေ့နေက...

“နည်းနည်းရှုပ်ထွေးတဲ့ကိစ္စကြောင့် ခင်ဗျားကို မပြောပြတာ ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြောပြပါဦး”

ပြောရင်း အကဲခတ်လိုက်တော့ မြူမြူကလည်း ရှေ့နေဆီမှ စကားကို စူးစိုက်ကာ နားစွဲနေပုံပေါ်သည်။

ရှေ့နေက...

“အင်း...ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူ့အဘိုးဆုံးတဲ့အချိန်မှာ ပိုင်ဆိုင်သမျှ အမွေပစ္စည်းတွေကို သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို လွှဲပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေက မန္တလေးမှာပါ။ အိမ်ရယ်၊ လုပ်ငန်းတစ်ခုရယ်၊ အတွင်းပစ္စည်းတချို့ကိုပေါ့။ အဘိုးဆုံးပြီး သွားတဲ့အချိန်မှာ မြူမြူက သူလည်း အရွယ်ရောက်ပြီဖြစ်လို့ ရသင့်ရထိုက်တာကို သူ့အစ်မဆီက တောင်းချင်တယ်။ လောလောဆယ်” အဲဒီအမွေတွေကို ထိန်းသိမ်းထားတဲ့ သူ့အစ်မက ခွဲမပေးချင်ဘူး။ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက် မခွဲဘဲ အတူတူ လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ မြူမြူက သူ့ဝေစုကို တောင်းချင်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ လာတိုင်ပင်တာ။ ကျွန်တော်လည်း ဥပဒေဘောင်အတွင်းကနေ သူ တောင်းယူလို့ရအောင် စာရွက်စာတမ်းတွေ စီစဉ်ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့်ဆီလာတာ အဲဒီကိစ္စပဲ”

ထိုအချိန်မှာပဲ မြူမြူက မျက်နှာကို လက်ဝါးနှင့်အုပ်ကာ ရှေ့နေအခန်းထဲမှ ပြေးထွက်သွားလေသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မသိ။

မင်းဟန်လည်း ပျာယာခတ်သွားရပြီး...

“ဟာ... မြူမြူ အဲ... ဆရာ ခွင့်ပြုပါဦးနော်”

ပြောရင်း ဝရန်းသုန်းကား ပြေးလိုက်သွားမိသည်။ အခန်းအပြင်ရောက်တော့လည်း မတွေ့ရတော့။ ဓာတ်လှေကားဆီကြည့်လိုက်တော့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းသွားသည်ကို ပြနေလေသည်။

ဓာတ်လှေကားကို ပြန်ခေါ်ထားရင်း မင်းဟန်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေမိ၏။ မြူမြူ ဘာဖြစ်လို့ ပြေးထွက်သွားတာလဲ။ သူ မသိချေ။

လှေကားရောက်လာတော့ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လိုက်သည်။ အောက်ရောက်၍ ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့မှ ကွန်ဒိုတိုက်ရှေ့မှာရှိသော အုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်ငိုနေသည့် မြူမြူကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်းဟန်က အမြန်ပြေးသွားလိုက်ပြီး စိုးရိမ်တကြီး မေးလိုက်မိသည်။

“မြူမြူ... မြူမြူ ဘာဖြစ်သွားလို့လဲဟင်”

မပြောဘဲ အတန်ကြာသည်အထိ မြူမြူက ငိုရှိုက်နေသေးသည်။ ဘေးလူတွေအမြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း တတွတ်တွတ် စကားတွေ ပြောနေသော သူ့အား အံ့သြသလို ကြည့်သွားသည်ကိုပင် မင်းဟန် သတိမထားမိ။ စိတ်ထဲမှာ မြူမြူအတွက်ပဲ စိုးရိမ်နေမိသည်။

ခေါင်းလေးအသာမော့လာပြီးမှ မြူမြူက မျက်ရည်စတွေကို သိပ်စရာရင်း...

“ခဏလေးနေပါဦး ကိုမင်းဟန်၊ အဲဒီလောက်ကြီး မေးမနေပါနဲ့ ရှင်ကို လူတွေက တစ်ယောက်တည်း စကားတွေပြောနေလို့ဆိုပြီး ကြည့်ကုန်ကြပြီ”

မင်းဟန်လည်း ထိုအခါမှ သတိထားမိကာ ဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရ၏။ စစ်စစ်က လှမ်းကြည့်နေသော လူအချို့ကိုပင် ဟီးခနဲ ရယ်ပြလိုက်သေးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မြူမြူက သက်ပြင်းရည်ကြီးကို ဆွဲဆွဲငင်ငင်ချလိုက်ရင်း ...

“ကျွန်မအစ်မနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို အားလုံးပြန်မှတ်မိပြီ ကိုမင်းဟန်”

“ဗျာ ... တကယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်မဝမ်းကွဲနာမည်က မေသန္တာပါ။ ကျွန်မက သူ့ကို မမမေလို့ ခေါ်တယ်။ ကျွန်မအမေနဲ့သူ့အဖေက မောင်နှမအရင်းလေး၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံး မိဘတွေမရှိတဲ့အချိန်မှာ အဘိုးက စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ”

“ဪ”

“ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ ကျွန်မထက် ငါးနှစ်ကြီးတဲ့ မမမေနဲ့အတူ နေခဲ့ရတယ်။ အဘိုးက ကျွန်မကို ပိုချစ်တယ်လို့ထင်ပြီး ကလေးဘဝထဲကပဲ မမမေ ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်ခဲ့တာ။ အရွယ်ရောက်လာတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝထဲကို ကိုမိုးကျော်ဆိုတဲ့သူတစ်ယောက် တိုးဝင်လာတယ်။ သူက လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ပါ။ ဖြစ်ချင်တော့ ကိုမိုးကျော်က ကျွန်မကို စိတ်ဝင်စားတယ်။ ကျွန်မဘက်ကတော့ ပုံမှန်ပါပဲ။ ကိုမိုးကျော်ကတော့ ငြင်းစရာမရှိတဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့ မမမေက အဲဒီကိုမိုးကျော်ကို တစ်ဖက်သတ်ပြန်ချစ်နေတယ်။ အဲဒီမှာ မမမေရဲ့အာယာတက ကျွန်မအပေါ်မှာ ပိုကြီးတော့တာပဲ”

မင်းဟန်စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ လေးပင်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မြူမြူက အဝေးကိုကြည့်ကာ ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြောလာ၏။

“ထားပါတော့လေ၊ နောက်ဆုံး အဘိုးဆုံးပြီးတဲ့အချိန်မှာ ရန်ကုန်မှာ ခဏနေခဲ့သေးတယ်။ ခု ... ကိုမင်းဟန် ငှားနေတဲ့အခန်းမှာပေါ့၊ ကျွန်မ ဆန္ဒကတော့ ရန်ကုန်မှာပဲနေပြီး အခြေချမယ်၊ မမမေနဲ့အတူ မနေချင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် အမွေခွဲပေးဖို့ မန္တလေးကို သွားပြောခဲ့တာ”

“အဲ ... အဲဒီတော့”

“အင်း ... ကျွန်မတောင်းဆိုတာကို မမမေက လက်မခံဘူး။ ပိုက်ဆံတွေ လုပ်ငန်းထဲမှာ ဝင်နေလို့ဆိုပြီး အကြောင်းပြတယ်။ ကျွန်မဘာသာ ရန်ကုန်မှာနေချင်ရင်လည်း တစ်လ ဘယ်လောက်ပေးမယ်ဆိုပြီး ပြောတယ်။ အဲဒီမှာ မမမေနဲ့ ကျွန်မ အကြီးအကျယ်စကားများကြတော့တာပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ ရန်ကုန်ပြန်လာပြီးတော့ မန္တလေးကို ပြန်သွားခဲ့တယ်။ ကျွန်မဘက်က စာရွက်စာတမ်းတွေ ပြပြီးတော့ ညှိနှိုင်းတာလည်း သူက လက်မခံပြန်ဘူး။ ထပ်စကားများကြတယ်။ ကျွန်မက မန္တလေးမှာရှိတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ ထပ်တိုင်ပင်ပြီး တရားရင်ဆိုင်မယ်လို့လည်း ပြောရော သူက အေးအေးဆေးဆေးပုံစံနဲ့ သွားပေါ့တဲ့။ သွားလို့အဆင်ပြေအောင် မနက်ဖြန် အိမ်က ကားကို ထားခဲ့မယ် ပြောတယ်။ နောက်နေ့မနက် အဲဒီကားကိုယူပြီး ထွက်လာတဲ့ အချိန်မှာပဲ ကားက ဘာရိတ်ပေါက် ... ပေါက်ပြီး လမ်းဘေးက သစ်ပင်တစ်ပင်နဲ့ ...”

အိခနဲ ငိုချလိုက်ပြန်သည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် မင်းဟန်လည်း အား လုံးကို သဘောပေါက်သွားလေပြီ။

စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ မြူမြူက ငိုသံကလေးနှင့် ...

“ကိုမင်းဟန် ... အဲဒါဆို ... ကျွန်မ ... တ ... တကယ် သေပြီ။ ခွဲပြီလားဟင်”

ရင်ထဲမှာ အတိုင်းမသိဆို့ကျဉ်တင်းခဲ့သွားရ၏။ ပြန်ပြောရမည်

စကားကို စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မသေချာသေးပါဘူး မြို့မြို့ရယ်၊ သေချာချင်ရင်တော့ ကျွန်တော်
တို့ လုပ်စရာတစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်”

“ဘာ ဘာလုပ်ရမှာလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ အမြန်ဆုံး မန္တလေးကို သွားဖို့ပဲ”

အခန်း (၂၁)

ကားငှားပြီး နှစ်ယောက်သား အခန်းဆီ ပြန်လာတော့ လမ်းမှာ
ဖုန်းဝင်လာသေးသည်။ နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ စူပါ။

ဖုန်းဖွင့်ကိုင်လိုက်တော့ ဒင်းကပဲ ...

“ဟေ့ကောင် ငမင်း ... မင်း ခု ဘယ်မှာလဲ”

“လမ်းမှာကွ၊ အိမ်ကို ပြန်နေတာ”

“ပြီးရော ... မင်းတို့ တိုက်ရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ငါ
စောင့်နေမယ်”

မင်းဟန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ...

“ကိစ္စက အရေးကြီးလို့လား”

“ဟဲ ဟဲ ... တွေ့ချင်လို့ပေါ့ကွ၊ ဪ ... ဆိုင်ထဲမှာလည်း
မင်းကို တွေ့ချင်တဲ့ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်၊ ပြန်ပြန်သာလာခွဲ”

“ဘယ်သူတွေလဲ ... ဟာ ... ဒီကောင်”

ဖုန်းချသွားခြင်းဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းနှင့်လည်း နီးနေပြီမို့ မင်းဟန်လည်း ပြန်မခေါ်ဖြစ်တော့။

တိုက်ခန်းရှေ့ရောက်၍ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ ဝေ့ကြည့်လိုက်တော့ စူပါနှင့်အတူ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

စူပါက လက်လှမ်းပြနေသဖြင့် မင်းဟန်က ဘေးမှ မြူမြူကိုး...

“မြူမြူလည်း လိုက်ခဲ့လေ၊ ဘေးက ခုံလွတ်မှာပဲ ဝင်ထိုင်နေပေါ့။ ဘယ်သူမှ မြင်တာမှမဟုတ်တာ”

မြူမြူက ခေါင်းအသာညှိတ်ပြသည်။ ဆိုင်ထဲရောက်တော့လည်း မင်းဟန်ဘေးမှာပင် အသာဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ စူပါနှင့် မျက်နှာစိမ်းကောင်မလေးတွေကတော့ မြင်ရမည်မဟုတ်ချေ။

စူပါကပဲ ဦးဆောင်၍ ...

“သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ငါက မင်းအခန်းရှေ့မှာပဲ ဆိုတာကွ၊ သူတို့က () ဂျာနယ်တိုက်က အင်တာဗျူဝါတွေလေ၊ မင်းကို အင်တာဗျူချင်လို့ လာတာတဲ့”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ မေးလေ”

ကောင်မလေးတွေက ရစ်ကော်ဒါလေးထုတ်ကာ စာပေနှင့်ပတ်သက်တာတွေရော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအချို့ကိုပါ မေးပါသည်။ မင်းဟန်လည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေပေးလိုက်၏။

မေးပြီးသွားချိန်မှာပဲ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က ကင်မရာလေးကို သွက်သွက်လက်လက် ထုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဆရာ ... ဓာတ်ပုံလေး ရိုက်မယ်နော်”

ပြောရင်းပင် ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်တော့၏။ ဒါကိုပင် စူပါက သူလည်းပဲ ကဗျာဆရာဟု ပြောကာ အားမနာလျှာမကျိုး ဓာတ်ပုံရိုက်ခိုင်း

ပြန်သည်။ ဧည့်ခံထားသော စူပါကို အားနာပြီး ကောင်မလေးတွေက အင်တာဗျူးတောင် အဆစ်လုပ်ပေးသွားသေး၏။ စူပါဆို မျက်နှာပြီးပြီးနှင့် ...

ကောင်မလေးတွေ ပြန်သွားတော့မှ မင်းဟန်က စူပါကို လေးလေးနက်နက်ကြည့်ကာ ...

“စူပါ ... ငါ မင်းနဲ့ အရေးတကြီး တိုင်ပင်စရာရှိတယ်၊ အခန်းထဲကို ခဏလိုက်ခဲ့ကွာ”

“ဟေ ... ဘာများလဲ”

“လာကွာ ... အပေါ်ရောက်မှ ပြောမယ်”

နားလည်ပုံမရသော စူပါက ကြောင်တက်တက်နှင့် လိုက်ပါလာသည်။ အပေါ်ထပ်အခန်းထဲရောက်တော့မှ မင်းဟန်က စူပါကို ...

“ငါပြောတာတွေကို မင်း ယုံတာ မယုံတာ အပထမ၊ ပြီးဆုံးအောင်တော့ နားထောင်ပေးကွာ”

ထိုသို့ အစချီကာ လက်ရှိဖြစ်ပျက်နေသော အကြောင်းအရာတွေကို အစအဆုံး ပြောပြလိုက်သည်။

စကားအဆုံးမှာပဲ စူပါက မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့် ကြည့်လာပြီး ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် ... မင်း အိပ်ရေးတွေ ပျက်ပြီး ဂေါက်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဘယ်ကလာ ... အတည်ပြောနေတာပါကွ”

“ဒါဆို ... မင်းရေးမယ့်ဝတ္ထုအသစ်ကို ပြောပြနေတာလား”
စူပါပုံစံကြည့်ရသည်မှာ ဘယ်လိုမှ လက်ခံယုံကြည်ပုံမရသော ပုံစံ

ချိုး

မင်းဟန်က စူပါပုံကို ကိုင်လိုက်ပြီး ...

“ယုံပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ ခုတောင် မြူမြူ ဒီအခန်းထဲမှာ ခိုနေသေး

တယ်”

“ဘာ”

အလန့်တကြားအော်ပြီး ထိုင်နေသည့်ခုံမှ ကမန်းကတန်း စူပါ ထရပ်လိုက်သည်။ အခန်းထဲကိုလည်း ကျီးတီးကျားတားကြည့်လျက် ...

“ဟေ့ကောင် ... မင်း ငါ့ ... ငါ့ကို မနောက်နှံနော်”

“မနောက်ပါဘူးကွာ၊ မကြောက်ပါနဲ့၊ မင်းကို သူ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး ခုနက ငါပြောတာကိုပဲ ယုံစမ်းပါ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ မယုံနိုင်ဘူးကွာ၊ ဒီလိုမျိုးတွေက တကယ် အပြင်မှာ ရှိလို့လား”

“လောကမှာ မင်းမသိတဲ့ အဖြစ်ဆန်းတွေ အများကြီးရှိတယ် စူပါ၊ ကဲ ... ငါ့ မင်းယုံအောင် သက်သေပြမယ်၊ မင်း ... မတ်တတ်ရပ်ပြီး လက်တစ်ဖက် နောက်ပစ်လိုက်”

စူပါက မယုံကြည်ဟန်ဖြင့် လက်တစ်ဖက်ကို နောက်ပစ်လိုက်သည်။

မင်းဟန်က ...

“ခု ... မင်းရဲ့လက်တစ်ဖက်ကို ငါ မမြင်ရဘူးနော်၊ မင်းလက်ထဲ ကြိုက်တဲ့ပုံစံလုပ်လိုက်၊ ငါပြောမယ်”

ပြောရင်း မြူမြူကို စူပါနောက်သို့ သွားနေရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးမှ မင်းဟန်က ...

“ကဲ ... ခု ငါ မြူမြူရဲ့အကူအညီနဲ့ မှန်အောင် ပြောပြမယ် လုပ်တော့”

စူပါက မျက်နှာကိုမဲ့ကာ လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ...

“ကဲ ... လုပ်ပြီ၊ ဘာလဲ”

မင်းဟန်က မြူမြူကို ကြည့်လိုက်တော့ လက်သီးဆုပ်ဟု လှမ်း ပြောသည်။

“လက်သီးဆုပ်”

“ဒါဆို ... နောက်တစ်ခါ”

“လက်ဝါးဖြန့်ထားတာ”

“ဒါကရောကွာ”

“အိုကေဆိုတဲ့ သင်္ကေတကွာ”

“ကဲ ... ခုရော ဘာလဲ”

“လက်မထောင်ထားတာ”

“ဟုတ်ပြီလေ ... ဒီကရော ဘာလဲ”

ဒီတစ်ခါမှာတော့ မြူမြူက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေသံဖြင့် ...

“သူ ... သူ ... ကျွန်မ ... ကျွန်မကို လက်ခလယ်တစ်ချောင်း တည်း ထောင်ပြ ... ပြ”

မင်းဟန်က ချက်ချင်းပဲ စူပါ၏နားရင်းကို ဖတ်ခနဲ ခပ်စပ်စပ်ကလေး အုပ်လိုက်ရင်း ...

“ဟေ့ကောင် ... မိုက်ရိုင်းလိုက်တာကွာ၊ မင်းဆဲနေတာ မဟုတ် လား”

ပါးရိုက်ခံရသည်ကိုပင် သတိမထားနိုင်ဘဲ အံ့သြလွန်း၍ မျက်လုံး ကြီးပြူးကာ စူပါ ငုတ်တုတ်မေ့နေတော့သည်။

ပြီးမှ လေသံအထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ...

“ဒါ ... ဒါဆို ... ဒီမှာ မြူမြူ ရှိနေတယ်ဆိုတာ တကယ်ပဲပေါ့”

“အဲဒီထက်ယုံအောင် မင်းကို လုပ်ပြဦးမယ်”

“ဘာ ... ဘာလုပ်ပြမှာလဲဟင်”

အဲလုန့်ပြမလို့ဟေ့ဟု စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း မပြောဖြစ်တော့။

လော့ခ်ချထားသည့် မြူမြူ၏အခန်းတံခါးကို ညွှန်ပြလိုက်ရင်း...

“စူပါ... ဒီအခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလဲဆိုတာ မင်းရော ငါရော ဆယ်ဘူးနော်”

“အေးလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မင်းဟန်က အမေးကို မဖြေသေးဘဲ မြူမြူ ရှိနေသည့်ဘက်ကို လှည့်ကာ...

“မြူမြူ... အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဘာတွေရှိလဲဟင်၊ ဒီကောင့်ကို ယုံအောင် လုပ်ပြမှပဲ ဖြစ်တော့မယ်”

စူပါကတော့ အူတီးအူကြောင်ဟန်ကလေးဖြင့် လိုက်ကြည့်နေသည်။ မင်းဟန်က မြူမြူပြောသမျှကို နားထောင်လိုက်ပြီး...

“ကဲ စူပါ... မြူမြူပြောပြချက်အရဆိုရင် ဒီအခန်းထဲမှာ မွေးဖွဲ့ကော်ဇောအနီရောင်ခင်းထားတယ်၊ ပြီး မွေ့ရာတစ်ခု၊ ခရီးဆောင်သေတ္တာတစ်လုံးရှိတယ်တဲ့”

ပြောရင်းမှာပင် မြူမြူက အခန်း၏နံရံနှင့် မျက်နှာကြက်မှာ မှောင်လွှင် လင်းလာသော အဏုမြူရောင်စုံစတေကာလေးတွေ ကပ်ထားသည်ဟု ဆိုလာသဖြင့် မင်းဟန်က ထည့်ပြောလိုက်သေးသည်။

စကားအဆုံးမှာပဲ မင်းဟန် တူတစ်လက်သွားယူကာ အခန်းတံခါးလော့ခ်ကို ချိုးဖျက်လိုက်သည်။

ပြီး... စူပါဘက်လှည့်၍...

“ကဲ... လာ... မင်းနဲ့ငါ ဝင်ကြည့်ရအောင်”

ပြောရင်း အခန်းနံရံမှ မီးခလုတ်ကို ချောက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်၏။

စူပါက အခန်းထဲသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ‘ဟာ’ ဟု အံ့သြဘာနန်း ရေရွတ်လေတော့၏။ မင်းဟန်ကတော့ ထိုသို့ အမှန်တကယ်တွေ့ရမည်ဟု ကြိုသိထားသဖြင့် မအံ့သြတော့ချေ။

“မင်း... ငါပြောတာတွေကို လက်ခံယုံကြည်ပြီလား စူပါ”

“ယုံ... ယုံပါပြီ ငမင်းရာ၊ ဒါဆို မင်း အခု ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”
မင်းဟန်က ပင့်သက်ကို မျှဉ်းကာ ရှိုက်လိုက်ရင်း...

“ခုနကပဲ နောက်ဆုံးအခြေအနေအထိ မင်းကို ငါ ပြောပြီးသားပဲလေ၊ မြူမြူ သေဆုံးပြီးပြီဆိုတာ ငါ လုံးဝ လက်မခံသေးဘူး။ သူ့စိတ်ဟာ လွင့်မျောပြီး ဒီကိုရောက်လာတာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ပြီးတော့... မြူမြူရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ဟာ မေ့မြောနေတဲ့အနေအထားနဲ့ ရှိကိုရှိနေဦးမယ်ကွာ၊ ရှိနေနိုင်တဲ့ နေရာကတော့ မန္တလေးမှာဆိုတာ အသေအချာပဲ”

စကားကိုဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ မင်းဟန်က စူပါကို အားကိုးဟန်ဖြင့် ကြည့်လျက် -

“ဒီတော့ကွာ၊ ငါ မြူမြူနဲ့ မန္တလေးကို သွားမယ်၊ ဟိုရောက်ရင် တစ်ခုခုတော့ သိရမှာပဲ၊ ငါ... မင်းဆီက ကားရောလူပါ အကူအညီလိုတယ်၊ အဲဒါ... မင်း လိုက်ပြီးကူညီနိုင်ပါ့မလား”

စူပါက မင်းဟန်၏မျက်ဝန်းတွေကို ပြန်ကာစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်ဝန်းထဲမှတစ်ဆင့် မင်းဟန်၏စိတ်နှင့် နှလုံးသားကိုပါ မြင်လိုက်ရ၏။ အခြေအနေက မသေချာပေမယ့် မြူမြူကို ချစ်သည့်စိတ်ဖြင့် မင်းဟန် အစွမ်းကုန်ကူညီတော့မည်ဆိုတာ သေချာနေလေပြီ။

ကံကြမ္မာက ကြိုတင်ရေးသားထားသော ဇာတ်ညွှန်းတစ်ခုကို မင်းဟန်တစ်ယောက် အသွင်ပြောင်းနိုင်ပါ့မလား။ ဒါကိုတော့ စူပါ တွေးမချေချေ။

နောက်ဆုံးမှာတော့ မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်နေသော မင်းဟန်အား
စူးပါက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ ... မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ငါ အစွမ်းကုန်
ကူညီပါ့မယ်”

မင်းဟန်က အနားကပ်လာပြီး စူပါပရုံးကို အားရပါးရ ဖက်လိုက်
သည်။ မြို့မြို့ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာမျက်နှာ
ပေးလေးဖြင့် မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မျက်ရည်ကြည်များ စွတ်စိုနေတော့၏။

ထိုမျက်ဝန်းလေးကိုတော့ စူပါတစ်ယောက် အလျဉ်း မြင်နိုင်လိမ့်
မည် မဟုတ်ပါချေ။

အပိုင်း (၃)

အခန်း (၂၂)

ခုနစ်လွှာတိုက်ခန်းဝရန်တာလေးက ပြန်ဖြာကျနေသည့်လခိုပ်ကို ခွင့်ပြုထားရသည်။ ကပိုကယိုဖြတ်စီးတိုက်ခတ်လာသော လေပြည်ထဲတွင် လည်း အမှောင်ရနံ့တွေက ဦးဆောင်ရိပ်ဝဲလျက်။

ညနက်လှပြီ။

မြို့ပြကို အပေါ်မှကြည့်ရင်း မင်းဟန်တစ်ယောက် အိပ်မပျော်နိုင် သေး။ သူ့လိုပင် အိပ်စက်မရနိုင်သေးသည့်မြို့မြို့ဆီမှ သက်ပြင်းချသံလေး နှင့်အတူ စကားသံတိုးယဲ့ယဲ့ကလည်း တစ်ဆက်တည်းဆိုက်ရောက်လာ သည်။

“မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်မတို့ မန္တလေးကို သွားရတော့မယ်နော်၊ ကျွန်မ ချစ်ကြမ္မာက”

စကားမဆုံးခင်မှာပဲ မင်းဟန်က ဖြတ်၍ ...

“အားမငယ်ပါနဲ့ မြို့မြို့ရယ်၊ အကောင်းဆုံးကိုပဲ မျှော်လင့်ထား

ပါ။ ကံကြမ္မာဟာ ကြိုတင်ရေးထားတဲ့ဇာတ်ညွှန်းဆိုရင်တောင် မြို့မြို့ ကမ္ဘာထဲမှာ နောက်ဆုံးချိန်ထိ ကျွန်တော် ရှိနေမှာပါ”

“ကျွန်မကတော့ အဆိုးဆုံးကိုလည်း ကြိုတွေးထားပါတယ်၊ အကောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် အဆိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီဘဝကြီးထဲကတော့ ကျွန်မ လွတ် မြောက်ချင်လှပြီ”

မြို့မြို့၏စကားသံတွေက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်တော့မည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

မင်းဟန်က ...

“မနက်ဖြန်ဆိုတာ ဘာမှမသေချာနိုင်ဘူးဆိုတာ ကျွန်တော် နား လည်ပါတယ်၊ ဒီအခြေအနေမှာ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့စကားလုံးတွေ ရှိနေ သေးတယ်”

“ပြောလေ ကိုမင်း”

အခေါ်အဝေါ်ပြောင်းသွားခြင်းကြောင့် ပို၍နွေးထွေးသွားသလို ခံစား လိုက်ရသည်။ မျက်နှာနုနုကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ရှေ့မှာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်မှန်း မသိသေးပေမယ့် သေချာတဲ့ ဒီအချိန်မှာတော့ မြို့မြို့ကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်လို့ ပြောပါရစေ၊ မြို့မြို့ ဘာမှပြန်ပြောစရာ မလိုပါဘူး”

“အို ... ကိုမင်းရယ်”

“ဟုတ်တယ် မြို့မြို့၊ မြို့မြို့နဲ့ သိကျွမ်းပြီးတဲ့ အရင်အချိန်တွေ တုန်းကလည်း ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောဖို့ ကြိုးစားဖူးပါတယ်၊ မြို့မြို့က မပြောဖို့ သွယ်ဝိုက်ပြီး တားခဲ့တာ”

“အဲဒါတွေကို ကျွန်မ မမှတ်မိတာ အမှန်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့လေ ... ခုလို အနေအထားမျိုးနဲ့တော့ ...”

အသံလေးကို ဆို့နှင့်တိမ်ဝင်သွားသည်။ ဘာမှဆက်ပြောမလာခင် မှာပဲ မင်းဟန်က ဆက်၍ ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ မြူမြူရယ် ... တကယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်း အကောင်းဆုံးတွေပဲ ဖြစ်လာခဲ့ရင်တော့ မြူမြူရဲ့ အမုန်းမဲ့ရန်ထဲမှာ တွန့်တော် လာနေပါရစေ”

မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေသည့်ကြားက မြူမြူ ကြည်ကြည်နူးနူး လေး ပြုံးလိုက်သည်။

ပြီး ရီဝေလှိုက်ခါသောအသံလေးဖြင့် ...

“မနက်ဖြန်တွေထဲမှာ ဘုရားပေးမယ့် အဲဒီနေရာလေးရှိနေပါစေလို့ ပဲ ဆုတောင်းရတော့မှာပေါ့ ကိုမင်းရယ်”

စကားသံအဆုံးမှာ မင်းဟန်က ဝရန်တာ လက်တန်းပေါ်တင်ထား သော မြူမြူ၏လက်ကလေးကို အပေါ်မှ အုပ်မိုးကာ ကိုင်လိုက်၏။

လက်နှစ်ခု တစ်သားတည်းကျသွားသော်လည်း ထိတွေ့မှုကို တစ်စုံ တစ်ရာ မခံစားရ။

ဖျတ်ခနဲဆိုသလို တိမ်မဲတစ်အုပ်က ဖုံးအုပ်လိုက်သဖြင့် လရိပ်က ရှုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ နှစ်ဦးစလုံး၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မှောင်ပျသွားသော်လည်း ရင်ထဲမှာတော့ လတစ်စင်းစီ လင်းလက်နေခဲ့ပြီ။ ညဉ့်လေပြည်သည် အမှောင်ရနံ့တို့ဖြင့် ပို၍ရွံ့ရွံ့စိုလာ၏။

မနက်ဖြန်တွေထဲမှာ ဘုရားပေးမည့်ဆုတစ်ခုတော့ ရှိကောင်းရှိ နိုင်ပါသေးသည်။

အခန်း (၂၃)

မြန်မာ့သမိုင်း တစ်ခန်းတစ်ကဏ္ဍကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားသော မန္တ လေးမြို့သည် မင်းဟန်အတွက် သိပ်စိမ်းလှသည်တော့မဟုတ်ချေ။ စာရေး ခို့ဆိုပြီး တစ်နှစ်တစ်ခေါက်လောက်တော့ ရောက်ရောက်နေသည်ပဲ။ ယခု တစ်ခါကတော့ စာရေးဖို့မဟုတ်။ ကိုယ့်ဘဝ၏တစ်စိတ်တစ်ဒေသနှင့် ပတ် သက်သောခရီးဟု စိတ်ထဲမှာ ခံယူထား၏။

ယခုလည်း မန္တလေးရောက်တော့ တည်းခိုဖူးသည့် ဟိုတယ်တစ် ခုဆီသို့ တန်းသွားလိုက်သည်။ ဟိုတယ်ရောက်တော့ နှစ်ယောက်ခန်းတစ် ခန်း၊ တစ်ယောက်ခန်းတစ်ခန်း ယူလိုက်၏။ ဟိုတယ်ရက်စက်ရှင်က နှစ် ယောက်တည်းလာတာ ဘာဖြစ်လို့ အပိုတစ်ခန်းယူတာလဲဟု စပ်စုနေသဖြင့် ဆည့်သည်တစ်ယောက် လာဦးမည်ဆိုပြီး ဖြေခဲ့ရသေးသည်။

ဟိုတယ်အခန်းထဲရောက်တော့ စူပါက ခဏသာနားပြီး ကား ကြိုခိုင်းရေးစစ်ဆေးဖို့ဟု ပြောကာ ဝပ်ရှော့သို့ ထွက်သွား၏။

စူပါ ပြန်ရောက်လာသည့်အချိန်မှာတော့ ညနေပင် စောင်းလူပြီ။
ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မြူမြူက ...

“ကိုမင်း ... ကျွန်မလေ ကျွန်မတို့အိမ်ဘက်ကို သွားကြည့်ချင်
တယ်”

စိတ်စောနေတာဖြစ်မည်ဟု နားလည်သော်လည်း မင်းဟန်က
သတိ တော့ပေးထားလိုက်သည်။

“သွားတာပေါ့ မြူမြူ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်လိုအကြောင်းအရာတွေ
နဲ့ပဲကြုံကြုံ အရမ်းကြီး စိတ်မလှုပ်ရှားနဲ့နော်”

“အင်းပါ”

ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ပြန်ဖြေနေသော်လည်း မြူမြူ စိတ်လှုပ်ရှား
နေပုံလေးက အထင်းသား။

သို့နှင့် မြူမြူပြောသည့် လိပ်စာအတိုင်း သုံးယောက်သား ထွက်
ခဲ့လိုက်ကြ၏။ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးရှေ့ရောက်တော့ မြူမြူက ...

“ကိုမင်း ... အဲဒါ ကျွန်မတို့အိမ်ပဲ”

လှမ်းညွှန်ပြရင်း ပြောသဖြင့် မင်းဟန်က စူပါကို ထိုတိုက်နှင့် မ
လှမ်းမကမ်းမှာ ကားရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မြူမြူကတော့ သူမ၏ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ
လည်း ပါဝင်သည့်အိမ်ကြီးကိုကြည့်ကာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝိုင်းနေ၏။

မင်းဟန်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“မြူမြူ ... ဒီအိမ်ကိုကြည့်ရတာတော့ မကြာသေးခင်က နာရော်
တစ်ခုဖြစ်ထားတဲ့ အိမ်နဲ့မတူဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းမှာပါ”

စကားအဆုံးမှာတော့ မြူမြူက လျော့ရဲရဲလေး ပြုံးသည်။

ထိုသို့စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ထိုအိမ်ထဲမှာ ကားဖြူလေးတစ်စီး
ထွက်လာသဖြင့် မြူမြူက လိုက်ကြည့်ကာ စိတ်လှုပ်ရှားသံလေးနှင့် ...

“ကို ... ကိုမင်း အဲဒီကားကို မောင်းလာတဲ့သူက မမမေပဲ”

မြူမြူအပြောကြောင့် မင်းဟန်က စူပါအား ...

“စူပါ ... အဲဒီကားနောက်ကို လိုက်တော့”

မင်းဟန်၏စကားအတိုင်း စူပါက ထိုကားနောက်မှ အသာနောက်
ယောင်ခံလိုက်သွားလိုက်သည်။ ထိုကားထဲမှ လူကတော့ မင်းဟန်တို့ ခုလို
လိုက်လာမှန်း သတိထားမိပုံမပေါ်ချေ။

မန္တလေးဆိုသည့်အကိုင် ကားတွေ ဆိုင်ကယ်တွေက အရပ်လေး
မျက်နှာသို့ မန္တလေးယဉ်ကျေးမှုဖြင့် ဥဒဟိုသွားလာနေကြသည်ကိုး။

ရှေ့မှ ကားလေးက သွားရင်းနှင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုရှေ့ရောက်
တော့ ဖတ်ခနဲ ချိုးဝင်သွားသည်။ စူပါလည်း အလိုက်သိစွာ ထိုဆိုင်ဝင်းထဲ
သို့ပင် မောင်းဝင်လိုက်၏။

ကားပေါ်မှဆင်းကာ ဆိုင်ထဲသို့ ကွဲကွဲရွှေ့လေး လျှောက်သွားသည့်
မြူမြူ၏အစစ်မ မေသန္တာဆိုသူကို မင်းဟန် လှမ်းကြည့်ရင်း အကဲခတ်လိုက်
သည်။ ခေတ်မီလှပသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာက
အစ ခန္ဓာကိုယ်အဆုံး ယောက်ျားတစ်ယောက် သွေးဆူသွားစေလောက်သည့်
အနေအထားမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထား၏။ ကိုယ်ပေါ်မှာ တစ်ဆင့်ထားသော ခေတ်
အပေါ်အဝတ်အစားတွေလည်း ပုရိသတွေအတွက် မျက်စိသွားရည်ယိုစရာ
ပင်။

မင်းဟန်ကတော့ ထိုအလှအပတွေကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ချေ။ စူပါ
နှင့် မြူမြူတို့ကိုခေါ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်၏။ မေသန္တာတို့နှင့် အနီးဆုံး
စားပွဲဝိုင်းမှာပင် နေရာယူလိုက်ကြသည်။

မြူမြူက ထိုဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကိုမင်း ... မမမေနဲ့ထိုင်နေတာ ကိုမိုးကျော်ဆိုတဲ့လူပဲ”

မင်းဟန်က တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး နှစ်ယောက်စလုံး၏မျက်နှာကို အလွတ်ကျက်ထားလိုက်သည်။ ဝိုင်းချင်းကပ်နေသဖြင့် မေသန္တာတို့ ပြောနေကြသောစကားများကို နားစွင့်စရာပင်မလိုဘဲ အတိုင်းသားနီးပါး ကြားနေရ၏။

“ကိုမိုး... ကိုမိုးနဲ့မေ လုပ်ငန်းချင်း အကျိုးတူ ပူပေါင်းဖို့ကိစ္စကို ဘယ်လိုဆန္ဒရှိလဲဟင်”

မေသန္တာ၏ခပ်ချွဲချွဲစကားသံအဆုံးမှာ မိုးကျော်ဆိုသူကလည်း အလိုက်သင့်ပြီးပြီး...

“ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး မေရဲ့ ဒါပေမဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စထက်...”

စကားပင်မဆုံးလိုက် မေသန္တာက ဖြတ်၍...

“ဘာလဲ... လုပ်ငန်းပူးပေါင်းဖို့ထက် လူချင်းပါ ပူးပေါင်းဖို့လား အဲဒါဆိုရင်လည်း မေ့ဘက်က ဝဲလ်ကမ်းပဲနော်... ဟင်း ဟင်း”

ထိုစကားသံအဆုံးမှာ မြူမြူက မင်းဟန်ကို ဖျတ်ခနဲ အဓိပ္ပာယ်ပါလိလှမ်းကြည့်သည်။ သူမ ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ဟုတ်တယ်မလားဆိုသည့်အကြည့်မျိုး။

သို့သော်လည်း မိုးကျော်ဆိုသည့်လူ ပြန်ပြောလာသည်က...

“အာ... မေကလည်း ခုချိန်မှာ လုပ်ငန်းကိစ္စထက် အရေးကြီးတာက မြူမြူ နေပြန်ကောင်းလာဖို့ မဟုတ်လား”

ထိုစကားကြောင့်...

မင်းဟန်တစ်ယောက် သွေးကြောတွေ ပြောင်းပြန်စီးဆင်းသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ မြူမြူကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း အတော်ပင် တုန်လှုပ်သွားသည့်ပုံစံမျိုး။

မိုးကျော်၏စကားအဆုံးမှာ မေသန္တာမျက်နှာလေး ညိုသွားရင်း-

“ဪ... ကိုမိုးကလည်း မေတို့ဘက်က မျှော်လင့်နေဝေမယ့် ဆရာဝန်ပြောတဲ့ စကားအတိုင်းဆိုရင် မြူမြူ ပြန်သတိရဖို့က ရာခိုင်နှုန်းသုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုမိုးလည်း ကြားတာပဲဥစ္စာ”

မြူမြူတော့မသိ။ မင်းဟန်ကတော့ စိတ်ထဲမှာ ခပ်ချဉ်ချဉ် ဖြစ်မိသွားသည်။ စကားအသွားအလာက ညီမတစ်ယောက် သေလုမျောပါးဖြစ်နေသည့်အပေါ် အစ်မတစ်ယောက် စိတ်ပူနေပုံမျိုးမဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။ မြူမြူကို ကြည့်လိုက်တော့လည်း သူ့အစ်မ၏သဘောထားကြောင့် မျက်ရည်လေးများပင် ရစ်ဝိုင်းလျက်...။

မိုးကျော်ဆိုသည့်လူက...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တော့ စောင့်ကြည့်ချင်သေးတယ်ကွာကဲ... ဆေးရုံကိုသွားရအောင်”

မိုးကျော်က ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။ မနေသာသည့်ပုံစံဖြင့် မေသန္တာလည်း ထရပ်ရတော့၏။ သို့သော်လည်း မိုးကျော်ဘက်မှ ဒီဘက်သို့ မေသန္တာ မျက်နှာလွှဲလိုက်ချိန်မှာ မျက်နှာကို မဲ့ရှုံ့လိုက်သေးသည်ကို မင်းဟန်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်သေး၏။ ဒီလောက်ဆိုလျှင် မြူမြူအပေါ် မေသန္တာထားသည့် သဘောထားက ရှင်းနေလေပြီ။

ခဏနေလျှင်ပင် မင်းဟန်တို့ကားက သူတို့ကား၏နောက်နားမှာ ခပ်မုန့်မုန့်လိုက်ပါလေ လေပြီ။

အတန်ကြာမောင်းပြီးသည့်အချိန်မှာတော့ မေသန္တာတို့ကားက အဆောက်အဦတစ်ခုရှေ့မှာ ထိုးရပ်သွား၏။

မလှမ်းမကမ်းမှာ ကားကိုရပ်လိုက်ပြီး ထိုအဆောက်အဦသို့ မင်းဟန် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

() အထူးကုဆေးခန်းကြီးဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

မြမြနှင့် မင်းဟန်တို့လည်း တစ်ယောက်မျက်နှာကို တစ်ယောက်
စူးစိုက်စွာ ကြည့်လိုက်မိကြလေ၏။

အခန်း (၂၄)

သူတို့ဝင်သွားသည့်လမ်းအတိုင်း မင်းဟန်တို့လည်း မယောင်မလည်
လိုက်သွားလိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကားနှင့်တက်ပြီး ဒုတိယထပ်ရောက်တော့
အခန်းနံပါတ် (၁၈) ဆိုသည့်အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားကြ၏။

မင်းဟန်က အခန်းနံပါတ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ မြမြအား

“မြမြ... စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားနော်၊ ခုနေဝင်သွားလို့ မဖြစ်
သေးဘူး၊ အခန်းနံပါတ်လည်း သိရပြီပဲ၊ သူတို့ ပြန်ထွက်လာအောင် စောင့်မှ
ဖြစ်မယ်”

တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော မျက်နှာလေးဖြင့် မြမြက ခေါင်း
အသာညှိတ်ပြသည်။ ဘေးမှ စူပါကလည်း အံ့သြစွာ ...

“ငမင်းရာ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်နေလို့သာ ဒီအဖြစ်တွေကို ယုံရတာ၊
တခြားလူတစ်ယောက် လာပြောရင် လုံးဝလက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကိုမင်း... ကိုစူပါကိုလည်း အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ ပြော

လိုက်ပါနော်”

မြမြစကားကြောင့် မင်းဟန်က ပြန်ပြောလိုက်တော့ စူပါက မမြင်ရပေမယ့် ရင်ထဲမှလာသော အပြုံးမျိုး ပြုံးပြရင်း ...

“ရပါတယ် မြမြရယ်၊ ခုလို ကူညီခွင့်ရတာကိုကပဲ ဝမ်းသာလှ ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ အမြဲအမှတ်ရနေမှာပါ”

မြမြက ပြုံးသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ မေသန္တာနှင့် မိုးကျော်တို့ အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာကြ၏။ မင်းဟန်တို့ကို လှမ်းမြင်သော်လည်း ရိပ်မိ ပုံမပေါ်။ တခြားအခန်းတွေဆီသို့ သတင်းလာမေးသော လူများဟု ထင်ပုံ ရသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်ထွက်သွားပြီး အတန်ကြာမှ မင်းဟန်က...

“လာ ... ငါတို့ ဒီအတိုင်း ဝင်လို့တော့ ရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကောင် တာမှာ သွားပြောရအောင်”

သုံးယောက်သား ဒုတိယထပ်မှ တာဝန်ကျဆရာမများရှိရာ ကောင် တာသို့ သွားလိုက်ကြသည်။ မြမြ၏မိတ်ဆွေတွေဟု အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တော့ သူနာပြုဆရာမတစ်ယောက်က လိုက်ပို့ပေးသည်။

ထိုဆရာမက အရင် အခန်းထဲသို့ဝင်သွားပြီး အထဲမှ လူနာစောင့် ဆရာမနှင့် အတူပြန်ထွက်လာသည်။

ပြီးမှ မင်းဟန်အား ...

“ကဲ ... ဝင်ပါရှင်၊ အပြင်က သတင်းလာမေးတဲ့သူဆိုရင် ဆယ့် ငါးမိနစ်အချိန်ပေးပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ”

အခန်းထဲဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်မှာပဲ ရင်ထဲမှာ ပြတ်ရွှေ့လျှင် တစ်ခုက အရှိန်ပြင်းပြင်း လှုပ်ယမ်းနေသည့်အတိုင်း ခံစားလိုက်ရသည်။

မျက်စိစုံမှိတ်ကာ အသက်ဝဝရှူသွင်းပြီး အခန်းထဲသို့ ခြေအချ ငြိမ်း မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ လှမ်းအကြည့် ...

“ဟင်”

“အို”

အမန်း (၂၅)

ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းငြိမ်သက်နေသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်
တာ မြူမြူ အိမ်နဲ့ငိုချလိုက်သည်။

မြူမြူကို မမြင်ဖူးသေးသော စူပါကလည်း စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့်
ခုတင်ပေါ်မှ ခန္ဓာကိုယ်အား ကြည့်နေသည်။

မင်းဟန်က မြူမြူ၏ခုတင်ပတ်ဝန်းကျင်ကို အရင်ဆုံးလေ့လာလိုက်
သည်။

မြူမြူ၏လက်နှစ်ဖက်စလုံးမှာ ဆေးသွင်းထားသော ပိုက်တွေရှိ
နေ၏။ မျက်နှာဖြူရောင်ရောင်ပေါ်မှာတော့ နဖူးထောင့်က ဒဏ်ရာလေးအပြင်
ဘာမှမရှိ။ အောက်ဆီဂျင်ကိုလည်း အချိန်ပြည့်ပေးထားပုံရ၏။ ခုတင်ဘေးမှ
စက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဦးနှောက်က အလုပ်လုပ်နေပြီး အသက်ရှူ
နေဆဲဆိုတာကို ပြသနေသည်။

အင်္ဂလိပ်သွားသော မြူမြူက ရှိုက်သံလေးနှင့်ပင် ...

“ကိုမင်း ... ကျွန်မ ... ကျွန်မရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ရနိုင်ပါ့မလား
ဟင်”

မင်းဟန်က သက်ပြင်းမောကိုချလိုက်ပြီးမှ ...

“စိတ်တင်းထားပါ မြူမြူ၊ ဒီကိစ္စဟာ စိတ်ရဲ့စွမ်းအင်တွေနဲ့လည်း
ဆိုင်တယ်”

ပြောရင်းပင် မင်းဟန်က ခုတင်အနီးသို့သွားကာ ငြိမ်သက်နေသော
မြူမြူ၏လက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အို”

ယောင်ယမ်းထွက်လာသောအသံလေးကြောင့် မင်းဟန်က လှည့်
အကြည့် ကိုယ့်လက်ကိုယ် အံ့သြတကြီး ပြန်ကြည့်ရသော မြူမြူက ...

“ကျွန်မ ... ကျွန်မ ... ကိုမင်း ကိုင်လိုက်တဲ့ အထိအတွေ့ကို
ခံစားနေရတယ်”

“ဟင်”

မင်းဟန် အလွန်အမင်း ဝမ်းသာသွားရ၏။ ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်ခါ
ခါပင် ပြောလိုက်သည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ မြူမြူရယ်၊ အားတင်းထားနော်၊ အကောင်း
ဆုံးဖြစ်အောင် ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားကြမယ်”

“ကို ... ကိုမင်းရယ် ... ကျွန် ... ကျွန်မလေ”

အသံလေးက တိမ်ဝင်သွားရှာသည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
လည်း နူးညံ့နက်ရှိုင်းစွာ ကြည့်မိသည်။ နှလုံးသားတစ်စုံလုံး ခိုက်ခိုက်တုန်
သွားကြ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“လူနာတွေချိန် ပြီးပါပြီ”

အခန်းဝမှ ခေါင်းပြုကာ ပြောလိုက်သောအသံကြောင့် မင်းဟန်က မထချင်ထချင် ထရပ်ရင်း လေသံတီးတိုးနှင့် ...

“မြမြ ... ကျွန်တော်တို့ ပြန်ရအောင်နော် ... မနက်မှ”

“ဟင့်အင်း ကိုမင်း ... ကျွန်မလေ ... ကျွန်မခန္ဓာကိုယ်နားမှာပဲ နေခဲ့ချင်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲ၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကြောက်နေသလိုမျိုး ခံစားနေရတယ်”

မင်းဟန်က သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချရင်း ...

“အင်းလေ ... မြမြ၊ သဘောပဲ၊ မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ မြမြရဲ့ အထိရာအခြေအနေကို ကျွန်တော် တစ်နည်းနည်းနဲ့ရအောင် စုံစမ်းပြီး ခု ဘာတွေလုပ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့ ပြန်သတိရလာအောင် ဘာတွေထပ်လုပ် သင့်တယ်ဆိုတာကို ကြည့်မယ်လေ၊ ကဲ ... ကျွန်တော်တို့ သွားမယ်”

“ဟုတ်”

မြမြ စကားအဆုံးမှာ မင်းဟန်က ကိုယ်ခန္ဓာကို ကိုင်းညွတ်ကာ မြမြ၏လက်ဖမိုးလေးကို ဖွဖွနမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

ပြီး ... အခန်းထဲမှ မထွက်ခင်လှည့်၍ ...

“ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်ပါ မြမြ”

တာဝန်ကျဆရာမလေးကတော့ မင်းဟန်ကို နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြောင်တောင်တောင်လေး ကြည့်နေသည်။

အခန်း (၂၆)

နောက်နေ့မနက်မှာ မြမြရှိသော ဆေးခန်းသို့သွားရန်အတွက် နေထိုင်ရာအတွက် ဟိုတယ်အခန်းထဲမှအထွက် ...

“ဟင်”

မင်းဟန် အလွန်အမင်း အံ့သြသွားရ၏။ စုပါက ဘာဖြစ်လို့လဲဟု မေးတာကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မျက်နှာအပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းဖြစ်နေသော မြမြကို ကြည့်ကာ ...

“မြမြ ... မြမြ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

မြမြက အခန်းထဲသို့ ပြေးဝင်သွားပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေသည်။

မင်းဟန်က စုပါကို မျက်ရိပ်ပြပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့လိုက်၏။ မြမြပုံစံကြည့်ရသည်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်လာပုံရသည်။ ငိုကြွေးနေရင်းမှ မြမြက မင်းဟန်ကိုမော့ကြည့်ကာ ...

“ကျွန် ... ကျွန်မတော့ ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ထင်တာပဲ ကိုမင်းရယ် ... အဟင့်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောပြဦးလေ”

စိုးရိမ်တကြီးမေးလိုက်တော့ မြူမြူက မျက်တောင်လေးကို ဖုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လုပ်ပြီး ...

“မနွေညက ကိုမင်းတို့ပြန်သွားပြီး နောက်တစ်နာရီလောက်အကြာမှာပဲ မမမေ တစ်ယောက်တည်း ပြန်ရောက်လာတယ်”

“ဟင်”

“အခန်းထဲဝင်လာတော့ ကျွန်မတောင် အံ့သြသွားသေးတယ် ဒါပေမဲ့ မမမေက ကျွန်မအန္တရာယ်ကို စူးစူးရှရှကြည့်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတော့ ကျွန်မလည်း သူ့နောက်က လိုက်သွားမိတယ်”

“သူက ဘယ်ကိုသွားတာလဲ”

မြူမြူက တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်ပြီးမှ ...

“သူ ... သူ သွားတာက လောလောဆယ် ကျွန်မကို တာဝန်ထူထားတဲ့ ဆရာဝန်အခန်းဆီကိုပါ။ အဲဒီဆရာဝန်နဲ့ တွေ့တော့ သိန်းရာချုပ်ကြီး ချက်လက်မှတ်တစ်စောင်ရေးပေးပြီး ကျွန်မ ပြန်သတိရလာမယ့်အနေအထားကို ဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်ဆိုပြီး ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို ထင်ပြခိုင်းတာ”

“အဲ ... အဲဒီလိုဆိုတော့”

“ဆိုလိုချင်တာကတော့ ကိုမင်းရယ် ... ကျွန်မဟာ ပြန်သတိမလာနိုင်တော့ဘူး၊ ဒီအတိုင်း ကိုမာ (coma) အဖြစ်နဲ့ပဲ နေသွားရတော့မယ် အဲဒါလောက်ဆိုရင် မမမေ ကျွန်မအပေါ် ဘာဖြစ်စေချင်လဲဆိုတာ ကိုမင်းသဘောပေါက်လောက်ပြီပေါ့”

“အဲဒီဆရာဝန်က ဘာပြောလဲ”

“သူကတော့ ငွေယူပြီး မမမေ ပြောတဲ့အတိုင်း လီဆယ်ပြီး တစ်မြဲပေးမယ်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... မမမေက လူနာရှင်အနေနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေးရဦးမယ်၊ ကျွန်မကို လူ့လောကမှာ မရှိစေချင်တဲ့ မမမေကတော့ သေချာပေါက်ထိုးမှာပါ။ သူ စိစဉ်ထားတာကိုး”

“ဒါနဲ့ မြူမြူတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပေါင်းရဲ့အမွေက ဘယ်လောက်တောင်မို့လို့လဲ”

“လုပ်ငန်းတွေရော၊ ငွေသားနဲ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံးပေါင်းရင် သိန်းတစ်သောင်းနီးပါးပဲ”

“ဗျာ”

မင်းဟန် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ဒါကြောင့်လည်း မေသန္တာ ဒီလောက် လောဘတက်နေတာ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ဒါ ... ဒါဆို ... ခု မြူမြူ နောက်ဆုံးကြားလာရတာက”

စကားအဆုံးမှာပဲ မြူမြူက အားငယ်လေးတွဲစွာ ...

“မနက်ဖြန် ... မမမေဆီကို စာရောက်မယ်၊ သူ့လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် ညနေသုံးနာရီမှာ ကျွန်မကို အောက်ဆီဂျင်ပိုက်ဖြုတ်ပြီး လူ့လောကနဲ့ လုံးဝအဆက်အသွယ်ဖြတ်တော့မယ်”

“ဗျာ”

အခန်း (၂၇)

“ကိုမိုးကျော်... ကျွန်တော့်ကို ခဏလောက် စကားပြောခွင့်ပြု

“ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို ပြောတာလား”

မိုးကျော်က ကြောင်တက်တက်လေသံနှင့် ပြန်မေးလာသည်။

မင်းဟန်က မောဟိုက်သံဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်နာမည် မင်းဟန်ပါ”

“ကိစ္စက”

“မြမြကိစ္စပါ”

“ဟင်”

အံ့ဩသလို ရေရွတ်လိုက်ပြီးမှ မိုးကျော်က မျက်မှောင်ကြုတ်လျက်

“မြမြကိစ္စ ဟုတ်လား၊ မြမြနဲ့ ခင်ဗျားက ဘယ်လိုပတ်သက်

နေလို့လဲ”

သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ဆွဲဆွဲငင်ငင်ချလိုက်ပြီးမှ မင်းဟန်က...

“ကျွန်တော်က မြမြရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါ ကိုမိုးကျော်၊ ခု မြမြအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ အန္တရာယ်ရှိတဲ့အချိန်ကို ရောက်နေလို့ပါ”

“ဗျာ... ဘယ်လို... ဘယ်လို၊ မြမြက ခု... မြို့ထဲက ဆေးရုံပေါ်မှာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မြမြ သတိပြန်ရလာဖို့ဆိုတာ တကယ်တမ်း သုံးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းလောက် ရှိသေးပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ ဆယ်ရာခိုင်နှုန်း လောက်ပဲ ဖြစ်သွားပါပြီ”

စကားအဆုံးမှာ မိုးကျော်က ဂုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး ကမူးရှူးထိုး အသံကြီးဖြင့်...

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ခဏစိတ်ထိန်းပါ ကိုမိုးကျော်၊ မသမာတဲ့နည်းနဲ့ လုပ်ကြံလိုက်လို့ စာရွက်ပေါ်မှာ ဖြစ်သွားတာပါ။ အဲဒီအတွက်ကြောင့် မြမြအတွက် အရမ်းအရေးကြီးပြီလို့ ပြောတာပါ”

မိုးကျော်က မင်းဟန်ကို မယုံသလို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လိုက်ရင်း...

“နေစမ်းပါဦး... အဲဒီလိုဖြစ်အောင် ဘယ်သူက လုပ်တာလဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကရော ဘယ်လိုလုပ် ဒါတွေကို သိနေတာလဲ”

“လုပ်တာကတော့ မြမြရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို လိုချင်တဲ့ သူ့အစီမံမေသန္တာက လုပ်တာပါ။ ဒါတွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လိုသိနေလဲဆိုတော့ ခု ကျွန်တော့်အနားမှာ မြမြ ရှိနေလို့ပဲ”

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျား ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ၊ တောသူ... ကျုပ်ရှေ့က ထွက်သွားတော့”

ဒေါ်ကြီးမောကြီးပြောလိုက်သည့် မိုးကျော်စကားအဆုံးမှာ မြူမြူ
က ကပ်၍ စကားတချို့ပြောလာသည်။

ထိုစကားအတိုင်း မင်းဟန်က ...

“ကျွန်တော် တစ်ခုပြောပါရစေ ကိုမိုးကျော်၊ ဒီကိစ္စကို ကိုမိုးကျော်
လက်ခံဖို့ ခဲယဉ်းချင် ခဲယဉ်းနေပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဒီအဖြစ်အပျက်ဟာ
တကယ်ပါ၊ ခု မြူမြူက ... ခင်ဗျားနဲ့သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းသိတဲ့ကိစ္စ
တစ်ခုကို ပြောပါတယ်”

“လုပ်စမ်းပါဦး ... ဘာပြောတာတဲ့လဲ”

မင်းဟန်က မြူမြူကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်ရင်း

“သူပြောတာက ... ခင်ဗျား သူ့ကို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်က
() စားသောက်ဆိုင်မှာ ညစာဖိတ်ကျွေးရင်း လက်ထပ်ခွင့်တောင်း
ခဲ့တယ်တဲ့”

“ဟင်”

“အဲဒီနေ့က ခင်ဗျားက သူ့အတွက် ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်လာတဲ့
ပလက်တီနမ်လက်စွပ်ကလေးတောင် ပေးခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက
စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုပြီး လက်မခံခဲ့ဘူးတဲ့”

“ဗျာ”

မိုးကျော် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား၏။ ပြီးမှ အလွန်အမင်း
အံ့သြတုန်လှုပ်သောအသံဖြင့် ...

“ဟာ ... ဒါ ... ဒါဆို ... မြူ၊ မြူမြူက တကယ် ဒီအနားမှာ
ရှိတာပေါ့”

မင်းဟန်က ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်တယ် ကိုမိုးကျော်၊ ကျွန်တော် ခုနက ပြောတဲ့ကိစ္စတွေ

ဟာ မြူမြူ မနေ့ညက ဆေးရုံမှာ ကျန်နေခဲ့တော့ ...”

ထိုသို့ အစချီရင်း ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။ စကားအဆုံးမှာပဲ မိုး
ကျော်က စိုးရိမ်တကြီးအသံဖြင့် ...

“အဲဒါဆို ခု ... ဘယ်လိုလုပ်ကြမှာလဲ၊ မေသန္တာကရော အဲဒီကိစ္စ
ကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်ပြီလား”

နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မင်းဟန်က ...

“ဒီအချိန်ဆိုရင်တော့ ထိုးပြီးလောက်ပြီပေါ့၊ ခု လာမယ့် ညနေသုံး
နာရီမှ မြူမြူကို အောက်ဆီဂျင်ပိုက် ဖြုတ်ကြလိမ့်မယ်”

ထိုအခါမှ မိုးကျော်က ကမန်းကတန်း ထ၊ရပ်လိုက်ပြီး ...

“ဒါဆိုလည်း သွားရအောင်လေဗျာ၊ မြူမြူကို အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်
မခံနိုင်ဘူး၊ လိုအပ်ရင် ဆေးရုံအုပ်ကြီးကို အဖြစ်မှန်တွေ ဝင်ပြောရမှာပဲ”

“ခဏလေး ကိုမိုးကျော်၊ အဲဒီလိုတွေလုပ်ရင် အားလုံး ဝရန်းသုန်း
ကား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ယုံကြမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော်မှာ အစီ
အစဉ်တစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီအတွက်လည်း ခင်ဗျား ကူညီမှရမယ်”

“ဟာ ... ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရဗျာ ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုစီစဉ်ထား
တယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြော”

အခန်း (၂၈)

2:40 PM

ဆေးရုံ၏ဒုတိယထပ်သို့ ဂျူတီကုတ်ဝတ်ထားသည့် ဆရာဝန် နှစ်ယောက်နှင့်အတူ လူနာတင်မည့် တွန်းလှည်းတွန်းလာသော ဆေးရုံ ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် ပါဝင်လာကြသည်။

ဆရာဝန်တစ်ယောက်က တာဝန်ကျဆရာမများရှိသည့် ကောင်တာ သို့သွားကာ ...

“ဆရာမ ... အခန်းနံပါတ် (၁၈) က လူနာအတွက် လာတာပါ”

ပြောရင်း ဆရာဝန်က စာရွက်စာတမ်းတချို့ပါ ပြလိုက်သည်။ တာဝန်ကျဆရာမ တစ်ချက်ယူကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ဒေါက်တာ ... အဲဒီလူနာကို ညနေသုံးနာရီမှာ အော်ပရေးရှင်း လုပ်မယ်လို့ သတင်းပို့ထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုလည်း အဲဒီကိစ္စပါပဲ၊ အော်ပရေးရှင်းမလုပ်ခင်

မက်ဒီကယ်ချက်ကပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို လွှတ်လိုက်တာပါ”

“ဪ ... ဟုတ်လား ဒေါက်တာ၊ အဲဒီအခန်းထဲမှာ ဆရာမ တစ်ယောက် ရှိပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း သွားလိုက်ပါဦးမယ်”

ဆရာဝန်က ပြောပြီး လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ အခန်း (၁၈) ရွှေ ရောက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ စောင့်နေသည့် တွန်းလှည်းနှင့် လူနှစ်ဦးကို ခဏဟု လက်ပြလိုက်ပြီး အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားလိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ စပါယ်ရှယ်နပ်စ်အား ...

“ဆရာမ အပြင်ခဏထွက်ပေးပါနော်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီလူနာ အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိလို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ထိုဆရာမ ထွက်သွားပြီခဏမှာပဲ မင်းဟန်က စူပါအား အချက်ပြ လိုက်သည်။ စူပါ အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်ချိန်မှာတော့ မင်းဟန်က မြူမြူ၏မျက်နှာလေးကို မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့်လိုက်ပြီး လက်သန်းတွင်စွပ် ထားသော သူ့လက်စွပ်ကလေးကိုချွတ်ကာ မြူမြူ၏လက်သန်းကြွယ်၌ စွပ်ပေးလိုက်၏။

ပြီး ... ပါးစပ်ကလည်း လေသံခပ်တိုးတိုးလေးနှင့် ...

“မြူမြူ ... ကျွန်တော်တို့ မကြာခင်မှာ ပြန်ဆုံကြမယ်နော်”

ထိုအချိန်မှာပဲ စူပါနှင့်အတူ တွန်းလှည်းသမားနှစ်ယောက်လည်း အခန်းထဲ ဝင်လာပါသည်။

ထိုနောက် ...

ငါးမိနစ်လောက်အချိန်မှာပဲ မြူမြူ၏ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အောက် ဆီကွပ်ပိုက်အပြည့်အဝနှင့် တွန်းလှည်းပေါ်တင်လိုက်ပါသည်။ ပြီး အခန်းထဲမှ

တိတ်ဆိတ်စွာထွက်ကာ ဓာတ်လှေကားဆီသို့ တွန်းသွားကြတော့၏။

2:48 PM

ထိုအချိန်မှာပဲ ကောင်တာမှ တာဝန်ကျဆရာမဆီသို့ ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ ထိုဆရာမက အခန်းနံပါတ် (၁၈) သို့ သွားကြည့်ပြီး မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးဆုတ်ဖြူရောင်သွားကာ ချက်ချင်းပင် ဖုန်းဖြင့် သတင်းပြန်ပို့လိုက်၏။

2:53 PM

“ကိုမိုးကျော် ... ကျွန်တော်တို့ ဆင်းလာပြီ နောက်ဘက်အပေါက်မှာ ကားအဆင်သင့်လုပ်ထားပါ”

ပြောပြီး မင်းဟန်က ဖုန်းချလိုက်သည်။

2:57 PM

“ဟေ့ ... ဟေ့ ... မင်းတို့ ရပ်လိုက်ကြစမ်း”

ထိုအသံနှင့်အတူ ဆေးရုံရှိ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းများက မင်းဟန်တို့ကို အတင်းဝင်ကာ ဖမ်းဆီးလိုက်ကြလေ၏။

အခန်း (၂၉)

“ဟေ့လူတွေ လွှတ်ကြဗျာ၊ လွှတ်ကြ၊ ကျွန်တော်က မဟုတ်တာ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ”

အော်ဟစ်ရုန်းကန်ရင်း သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တင်ထားသော တွန်းလှည်းနားမှာ ရပ်နေသည့် မြူမြူကိုကြည့်ကာ ...

“မြူမြူ ... မြူမြူ ... ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးနော်၊ စိတ်တင်းထား”

“ကျွန်မတို့ နောက်ကျသွားပြီထင်ပါတယ် ကိုမင်းရယ်”

“နောက်မကျဘူး၊ လုံးဝနောက်မကျစေရဘူး”

အရူးတစ်ယောက်လို မင်းဟန် အော်ဟစ်နေသည်။ ကျန်လူတွေ အမြင်မှာလည်း မေ့မြောနေသေးသည့် မြူမြူခန္ဓာကိုယ်အားကြည့်ကာ အော်မြောနေသော သူ့ကို တကယ့်အရူးဟု ထင်သွားနိုင်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ဆေးရုံအုပ်ကြီးနှင့်အတူ တာဝန်ရှိသူများ နောက်လာကြသည်။

မင်းဟန်က သူ မလွှတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသော မြူမြူ၏ပုံရိပ်
လေးက ဝေဝါးလာသဖြင့် သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“မြူမြူ ... မသွားနဲ့ ... မသွားနဲ့”

ထိုအချိန်မှာပဲ မြူမြူ၏ပုံရိပ်ကလေးက တဖြည်းဖြည်းမှန်ဝါးကာ
ပျောက်ကွယ်သွားသဖြင့် ဒူးထောက်အံ့ကြိတ်ထားသော မင်းဟန်တစ်ယောက်
ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေတော့၏။

ထိုစဉ် ...

အခန်း (၃၁)

“ဟာ ... လူနာ ... သတိရလာပြီ၊ သတိရလာပြီ”

ဆေးရုံဝန်ထမ်းတစ်ယောက် အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် အားလုံး
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

ဟုတ်ပါသည်။ မြူမြူတစ်ယောက် ပါးစပ်မှ မပွင့်တပွင့်လေး ညည်း
ရင်း လက်ကလေးတွေ လှုပ်ရှားလာသည်။ ပြီး ... မျက်ခွံလေးလည်း
ဖြည်းဖြည်းချင်း ပွင့်လာသော ပန်းကဲ့သို့ ...။

ချက်ချင်းပင် ဆေးရုံအုပ်ကြီးက သူ့အနီးနားရှိ ဆရာဝန်ကို
လိုအပ်သည်များ မှာကြားလိုက်၏။

ထိုအချိန်မှာ မိုးကျော်ရော၊ မေသန္တာပါ မြူမြူအနီးသို့ ရောက်၍
နေကြပြီဖြစ်သည်။

မိုးကျော်က မေသန္တာကို စိန်းစိန်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ... မြူမြူအား

“မြူမြူ ... သတိရပြီနော်”

မြမြက တိုးဖျော့လွန်းသော အသံလေးဖြင့် ...

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန် ... ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲဟင်”

“ဆေးရုံမှာပါ၊ ဒါပေမဲ့ ... မြမြ၊ ဘာမှမဖြစ်တော့ပါဘူး”

မြမြက ဖြူဖျော့ဖျော့လေး ပြုံးသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“မြမြ”

သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ကာ နူးနူးညံ့ညံ့လေး ခေါ်လာသူကို မြမြကြောင်တောင်တောင်လေး ကြည့်နေမိသည်။

ထိုလူက သူမ၏လက်ကို လှမ်းကိုင်လာပြန်သဖြင့် ဆတ်ခနဲ ရုန်းလိုက်မိသည်။ ပြီး ... ပါးစပ်ကလည်း ...

“ရှင် ... ရှင်က ... ဘယ်သူလဲ”

ထိုလူက နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်သည်။

မိုးကျော်က ...

“မြမြ ... သူ့ကို တကယ်ပဲ မသိဘူးလားဟင်”

မြမြက ခေါင်းခါပြရင်း ...

“ဟင့်အင်း ... မသိဘူး ကိုမိုးကျော်”

စကားအဆုံးမှာပဲ မင်းဟန်၏ပါးပြင်ထက်သို့ မျက်ရည်ပူတစ်စက်က ပေါက်ခနဲ ကျသွားလေသည်။

အနီးမှ ချာခနဲလှည့်ထွက်လိုက်တော့ မိုးကျော်က နောက်မှဖြေလိုက်လာပြီး ...

“ကိုမင်းဟန် ... ကိုမင်းဟန် ... ကျွန်တော် မြမြကို တဖြည်းဖြည်း ပြောပြပေးပါ့မယ်ဗျာ၊ ခုမှ ... သတိပြန်လည်လာတာဆိုတော့လေ”

မင်းဟန်က ခေါင်းအသာခါယမ်းလိုက်ရင်း ...

“နေပါစတော့ ကိုမိုးကျော် ... ကံကြမ္မာရဲ့ဇာတ်ညွှန်းက ဒီနေရာမှာပဲ ပြီးသွားပါပြီ၊ ကျွန်တော် မြမြရဲ့ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှာ ပါဝင်ကပြခဲ့ရတာကိုပဲ အမှတ်ရနေမှာပါ၊ ကဲဗျာ ... ကိုမိုးကျော် ကျွန်တော့်ကို ကတိတစ်ခုပေး”

“ဘာ ... ဘာကတိလဲ ကိုမင်းဟန်”

မင်းဟန် သူလိုချင်သည့်ကတိစကားကို နာကျင်အက်ကွဲစွာဖြင့် မိုးကျော်အား ပြောပြလိုက်သည်။

ပြီး ... စုပါ၏ပခုံးကို သိုင်းဖက်ကာ ခြေလှမ်းတွေကလည်း မြမြနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ဆီသို့ ... ။

တစ်ခါတလေတော့လည်း ဘဝဆိုတာက ဆေးစက်ကျရာမှာသာ အရပ်ထင်ခွင့်ရှိတာပဲ၊ မဟုတ်ပါလား။

အပိုင်း (၄)

အခန်း (၃၂)

“ကိစ္စတွေလည်း အားလုံးပြီးသွားပြီဆိုတော့ ကိုယ် လက်ထပ်ခွင့် တောင်းထားတာကို ဘယ်လိုစဉ်းစားထားလဲ မြူမြူ”

တစ်ချိန်ချိန်မှာ ထပ်ပြောလာမည်ဟု မျှော်လင့်ထားသောကြောင့် ထိုစကားကို မြူမြူ အံ့သြမနေတော့။ သက်ပြင်းငွေ့ငွေ့ကိုသာ ချလိုက် ပြီး ...

“ကျွန်မ ... အဲဒီကိစ္စကို အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားချင်သေးတယ် ကိုမိုးကျော်၊ လုပ်စရာလေးတွေလည်း ရှိသေးလို့”

စကားအဆုံးမှာ မိုးကျော်က အားမလိုအားမရဟန်ဖြင့် ...

“ဘာတွေများ ကျန်သေးလို့လဲ မြူမြူရယ်၊ မေသန္တာနဲ့ ပတ်သက် တဲ့အမှုကိစ္စတွေလည်း ပြီးသွားပြီပဲ”

မြူမြူက သက်ပြင်းထပ်ချရင်း ခပ်နွမ်းနွမ်းလေး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ကျွန်မအတွက် နာကြည်းစရာတွေ ရှိနေတဲ့ ဒီနေရာမှာ မနေချင်တော့ဘူး ကိုမိုးကျော်၊ ကျွန်မ ရန်ကုန်မှာပဲ နေမယ်၊ အဲဒီမှာ နေချင်တဲ့ တိုက်ခန်းလေးတစ်ခုလည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီအခန်း လေးကိုဝယ်ပြီးမှ ရန်ကုန်မှာ အခြေချချင်တယ်၊ ပြီးတော့ ...”

စကားကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီးမှ မြူမြူက သူ့လက်သန်းကြွယ်မှာ စွပ်ထားသည့် လက်စွပ်ကလေးကိုကြည့်ရင်း ...

“ဒီလက်စွပ်ကလေးကရော ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မလက်မှာ ရှိနေတာ လဲမသိဘူး”

မိုးကျော် တွေ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ ထိုကိစ္စ ကိုမင်းဟန်နှင့် ပတ်သက် နေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိသော်လည်း မင်းဟန်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှမပြောပြပါ နှင့်ဟု မှာထားသဖြင့် မပြောဖြစ်တော့။

ပင့်သက်ကိုသာ မျဉ်းမှိုက်လိုက်ရင်း ...

“အဲဒါတော့ ကိုယ်လည်း မသိဘူး မြူမြူ၊ ပြောချင်တာကတော့ မြူမြူ၊ စိတ်တည်ငြိမ်သွားတဲ့အချိန်ကျရင် ကိုယ်ပြောထားတာကိုပဲ စဉ်းစား ပေးပါနော်”

“စိတ်ချပါ ကိုမိုးကျော် ... ကျွန်မ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားမှာ ပါ”

ထိုအချိန်မှာပဲ စားသောက်ဆိုင်မှ စားပွဲတိုးလေးက ဂျာနယ်တစ် စောင်ကိုင်ရင်း ရောက်လာကာ ...

“အစ်မ ... အစ်မက စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညားနဲ့ သိလို့လားဟင်”

မြူမြူ အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားရပြီး ...

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စားပွဲတိုးလေးက ဂျာနယ်စာမျက်နှာတစ်ခုကို လှန်ပြရင်း ...

“ဒီမှာလေ ... အဲဒီစာရေးဆရာရဲ့အင်တာဗျူးမှာ အစ်မတတ်မို့ လည်း ပါလာတယ်”

မြူမြူက ကမန်းကတန်း ယူကြည့်လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါအံ့၊ စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညား၏ဘေးမှာ ထိုင်နေသူက သူမကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေ လေသည်။

အတွေးတွေရှုပ်ယှက်ခတ်သွားရင်း မြူမြူက ...

“ဒါ ... ဒါ ... ကျွန်မပုံတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီ စာရေးဆရာနဲ့ ဘယ်လို ...”

မြူမြူ စဉ်းစားနေချိန်မှာပဲ မိုးကျော်က ဂျာနယ်ကို ယူကြည့်ပြီး သက်မချလိုက်မိသည်။ စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညားဆိုတာ မင်းဟန်ဟု သိလိုက် ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။

အားတင်းစဉ်းစားကြည့်ရင်း မြူမြူ၏မှတ်ဉာဏ်ထဲမှာလည်း ပုံစိုပ် အပိုင်းအစတချို့က ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညားဟု မသိဘဲ ကားငှားစီးရင်း မင်းဟန်နှင့် ဆုံခဲ့ရပုံ၊ ပြီး ... ခေါင်ဗညားဆီ ဖုန်းဆက်ရာမှ မင်းဟန်နှင့်ခေါင်းဗညားတို့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေပုံ၊ နောက်ဆုံး ... မန္တလေးက ပြန်လာလျှင် မင်းဟန်က ဖုန်းဆက်ပါဟု ပြော ခဲ့သည့် အကြောင်းတွေပါ ပြန်မှတ်မိသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ပိုင်ပိုင်စိုးဆီသို့ ဖုန်းခေါ်လိုက်အံ့။

“ဟယ်လို ... ပိုင်ပိုင်စိုးလား၊ ငါ့ပါ ... မြူမြူ”

ပိုင်ပိုင်စိုးက ...

“အေးပြော ... ငါတောင် နင်နဲ့ တွေ့ချင်နေတာ၊ ဘယ်ကိုဆက် သွယ်ရမှန်းမသိဘူး၊ ငါလည်း ဒီမနက်မှ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်တာပဲ”

“ပိုင်ပိုင်စိုး ... ငါလေ နင် ခရီးသွားတဲ့အချိန်အတွင်းမှာ အက်ဆီး

ဒန့်ဖြစ်သွားသေးတယ်ဟ”

“ဟေ ... ဘာ ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ပြီးတော့မှ ပြောပြမယ်ဟာ၊ ခုလောလောဆယ် ပြောချင်တာက ငါနဲ့နင့်ရဲ့ ရန်ကုန်မှာတုန်းက ဟို ... ကိုမင်းဟန်နဲ့ တွေ့ခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိလား”

“မှတ်မိတာပေါ့ ... အဟင်း၊ နင်ပြောပြောနေတဲ့စာရေးဆရာ ခေါင်ဗညားလေ၊ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဟာ လေဆိပ်က စတိုးဆိုင်မှာ ဈေးဝယ်ရင်း ခေါင်ဗညားရဲ့စာအုပ်အသစ်ထွက်လို့ ဝယ်လာခဲ့သေးတယ်၊ အံ့မယ် ... မင်းသမီးနာမည်က မြူမြူတဲ့ ... သိလား”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ် မမရဲ့၊ နင်ဝယ်ပြီး ဖတ်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ”

“စာ ... စာအုပ်နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

မြူမြူက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် မေးလိုက်သော်လည်း ပိုင်ပိုင်စိုးက ပေါ့ပေါ့ပါးပါးပဲ ပြောလာသည်။

“စာအုပ်နာမည်ကလား၊ ဪ ... အမုန်းမဲ့ဇန်တဲ့”

“ဟင်”

မြူမြူက အံ့ဩတကြီး ရေခွတ်လိုက်ရင်း ဘေးမှာရှိနေသော မိုးကျော်ကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ကိုမိုးကျော် ... ဒီအနီးအနားမှာ စာအုပ်ဝယ်လို့ရတဲ့ဆိုင် ဘယ်မှာရှိလဲ”

အခန်း (၃၃)

ခုနစ်လွှာတိုက်ခန်း၏ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ရှိနေသော ပန်းခြံသေးသေးလေးကိုကြည့်ရင်း မင်းဟန် ပီတိဖြစ်နေမိသည်။

မြူမြူဝယ်ထားခဲ့သည့် ဒန်းကလေးပတ်ပတ်လည်မှာ နှစ်လကျော်အတွင်း သူပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့သော ပန်းကလေးတွေလည်း ပွင့်ဝေနေကြပြီ။

မင်းဟန်က ထိုပန်းခြံလေး၏အဝင်ဝမှာ ဆိုင်းဘုတ်ကလေးကို ချိတ်လိုက်သည်။

ပြီး နာကျင်ပီတိတွေနှင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။

မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ဒီအခန်းလေးက သူပြောင်းပေးရတော့မည်။ ပွဲစားတိုးနှောင်မိုးထံမှာ စုံစမ်းကြည့်တော့လည်း ဒီအခန်းလေးကို ဈေးပိုငယ်၍ ဝယ်လိုက်သူမှာ မြူမြူဟု သိခဲ့ရပြီးပြီ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မဆုံဆည်းရလျှင်တောင် မြူမြူဖြစ်ချင်သော

ဆန္ဒကလေးကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်၍ ဒီပန်းခြံကလေးအား စိတ်ရောကိုယ်ပါ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့တွေးနေစဉ်မှာပဲ ...

“ဒီမှာရှင့်”

အသံကြားလိုက် ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ မြူမြူဟု လည်း စိတ်ထဲမှာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

မြူမြူက ...

“ရှင်က ဒီမှာ ငှားနေတဲ့အိမ်ငှားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကျွန်မက ဒီအခန်းကို ဝယ်လိုက်တာလေ၊ အဲဒါကြောင့် ပွဲစားဆီ က သော့ယူပြီး လာကြည့်တာ”

“ဪ”

မင်းဟန် ခပ်တိုးတိုးပဲ ညည်းလိုက်မိသည်။ ဒီလောက်ဆိုလျှင်

မြူမြူ သူ့ကို မမှတ်မိတာ သေချာနေလေပြီ။

ထိုကြောင့် ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်လည်း မနက်ဖြန် ပြောင်းတော့မှာပါ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

ပြောရင်း လှည့်ထွက်မှာပဲ မြူမြူက ...

“ကိုမင်းဟန် ... ရှင်ပဲ ကျွန်မရဲ့ကမ္ဘာမှာ နေချင်တယ်ဆို၊ ခု

... ရှင်လက်နဲ့ဖန်ဆင်ထားတာ ကျွန်မ ပိုင်ဆိုင်ချင်တဲ့ ကမ္ဘာပဲ”

“ဟင်”

အံ့ဩတကြီး လှည့်အကြည့်မှာပဲ မြူမြူက လက်စွပ်ဝတ်ထားသည့် သူ့လက်ကလေးကိုပြကာ ...

“ကျွန်မ အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိသွားပြီ စာရေးဆရာကြီးရဲ့၊ ဒါပေမဲ့

ဒီလက်စွပ်ကလေးက ချွတ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

မင်းဟန် ဘာမှပြောမနေတော့။ အနားသို့ ပြေးသွားကာ မြူမြူတို့ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း ...

“မြူမြူ ... မြူမြူရယ် ... ကျွန်တော် ဝမ်းသာလိုက်တာများ မြူမြူ ... ခု အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိသွားပြီပေါ့နော်”

မြူမြူက ရှက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာ မသိမသာရုန်းရင်း ...

“အိုး ... ဝမ်းသာတာက ရိုးရိုးဝမ်းသာလေ ဆရာကြီးရဲ့၊ ဘာဖြစ် လို့ လူကို ဒီလောက်ဖက်ထားတာလဲ”

“ချစ်လို့ပေါ့ မြူမြူရဲ့”

“အို”

ခဏနေတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ပြိုင် တူရယ်မိကြသည်။

ပြီး ... နှစ်ယောက်သား မက်မက်မူးမူးလေး ပြန်ပွေ့ဖက်လိုက်ကြ ရင်း ...

ပွင့်ဝေနေသော ပန်းတွေနှင့်အတူ နှလုံးသားတစ်စုံလည်း လန်းပွင့် ဝေဆာလျက် ...

ချိတ်ထားသောဆိုင်းဘုတ်လေးအား ပြိုင်တူကြည့်မိကြသည်။

မိုးတဂီဝိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

အမုန်းမဲ့ရန်

လေးစားစွာ

မိုးတဂီဝိုင်း

၁၃၇၇ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆန်း ၁၂ ရက်
မနက် ၁၀ နာရီ ၄၈ မိနစ်

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

#၁	ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ (ပို့ဒီယို)
#၂	ချစ်သူဂုဏ်တဲ့ ခေတ်သစ်ဒေင်
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား (ပို့ဒီယို)
#၄	အပျိုစင် (ပို့ဒီယို)
#၅	ချစ်လို့ (ပို့ဒီယို)
#၆	အိပ်မက်အက်ဆေး (ပို့ဒီယို)
#၇	ဟန်နီးမွန်း (ပို့ဒီယို)
#၈	စူပါဆန်းဒေး
#၉	ဖူးစာကွန်ရက် (ပို့ဒီယို)
#၁၀	သူငယ်ချင်းခိုင်ယာရီ
#၁၁	ရိုးမြေကျသီအိုရီ
#၁၂	ပန်းသီးမက်ဆေ့ချ် (ပို့ဒီယို)
#၁၃	ကျောင်းစိမ်း (ပို့ဒီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရမ် (ပို့ဒီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ

ယခု

#၁၇ အမုန်းမဲ့ရန်